

...akinek nem inge, nem veszi magára...

Both Gábor

HÜLYE MAGYAROK

Háromféle magyar

Háromféle ember van ebben az országban... háromféle magyar. Mind a három egyezik abban, hogy elégedetlen a világgal, a kormánnyal, ami ennek a világnak a nyakán ül, a rendszerrel, mindennel. Panaszkodnak, morognak, keseregnek, átkozódnak. Aztán egy részük úgy próbálja megoldani a maga bajait, hogy kiszolgálja a hatalmon lévöket. Csatlakozik hozzájuk. Hasán csúszik, farkát csóválja, s ha odalöknek neki egy koncot, s befogadják cselédnek, akkor vesztebb lesz a veszett kutyánál, marósabb a vad farkasnál, kegyetlenebb az ellenségénél, kommunistább a kommunistánál, csakhogy bebizonyítsa a maga hűségét, és nagyobb koncot kapjon érte.

Egy másik részük az ellenkezőjét teszi: feláll a két lábára és verekszik. Védi azt, amiről úgy érzi, hogy az övé. A maga jussát az élethez. A maga jussát a szabadsághoz. A maga jussát ehhez a földhöz, melyen született, s mely a hazája. Verekszik másokért is, mindenkiért. A mások jussáért, a mások szabadságáért. A még csak meg sem születettekért is verekszik. Mindenkiért és mindenki helyett.

Aztán van a harmadik csoport, a nagy csoport, amit úgyis nevezhetünk: a nép. Akinek nincsen arca, sem rossz, sem jó. Sem szép, sem csúnya. Se nem hős, se nem áruló. Senki és semmi. Tömeg. Nyáj. Nem tesz se jót, se rosszat. Semmit se tesz. Csak meghúzódik és vár. És mint a fű a rátaposó láb alatt, meghajlik, meggörbed tőr, mindent eltőr, s amikor tovább lép a nagy láb, akkor lassan felegyenesedik megint. De sohasem egészen. Egy kissé mindég meghajolva marad, készen arra, hogy újra lelapuljon egy másik láb alatt. Érted? Eszébe sem jut, hogy tegyen valamit a rátaposó láb ellen, megvágja, megszúrja, küzdjön ellene, kockázatot vállaljon jussáért, a szabadságáért, bármiért, érted? Ez a nagy tömeg. Ez a nép.

(Wass Albert)

TE MELYIK CSOPORTBA SOROLOD ÖNMAGADAT?

Both Gábor

Hülye magyarok

Második kiadás

Magánkiadás
Budapest, 2008. március 15.

© Both Gábor, 2007.
Minden jog fenntartva!

Borítóterv: Both Gábor © 2007.

www.bg71.hu

Szidinek

Wass Albert emlékének
Tisza Katának
... és minden magyarnak...

1.

Nagyon üressé vált a ház nélküle. Hiányzott a csacsogása, ahogy a konyhában énekelt, miközben tett-vett. És hiányzott a kacagása. Gergely nem is tudott más szót rá. Ő nem pusztán nevetett, hanem kacagott mindig, amikor jó kedve volt. Hiányzott, hogy megbotlik a cipőjében a szoba közepén, mert ő mindig egy kicsit szeleburdi volt és rendetlen. És hiányzott, hogy amikor rosszat álmódott, kicsit felsírt, és Gergely akkor mindig gyengéden megcsókolhatta és megsimogathatta az arcát – azt gondolta, attól majd biztos szebb lesz az álma. És Gergelynek ez jutalom volt a sorstól, hogy ő lehet az a valaki, aki megvigasztalja. Hiányzott a közös ebéd vagy vacsora, amit készített, hogy mindig megerítette az asztalt. A kertben szedett valamilyen apró friss virágot és egy pohárba tette, hogy hangulatosabb legyen az este. Hiányoztak a szobában felejtett csokipapírok, banánhéjak – Gergely mindig megszólta érte, és ő mindig azt mondta, hogy egyszer majd elfogy a türelme, és akkor elküldi őt. De Gergely most annak örült volna, bárcsak itt felejtene megint a dolgait, mert akkor itt lenne vele. És hiányzott, hogy az ágyban felpréselődjön a falra éjszakánként, mert a lány mindig annyira közel bújt, hogy a végén már csak ott maradt hely neki. Az ágy másik fele pedig üres maradt. Most mindig olyan sivár az ágy, Gergely nem érzi jól magát benne. Hajnalonként, amikor felébred, félálomban mindig keresi maga mellett, és mostanában nem találja. Már sosem fogja ott találni.

Nagyon üressé vált a ház nélküle. Olyanná, mint egy kihalt játszótér verőfényes nyári délutánon, ahol nem zsi bongnak a gyerekek. Csendes a ház, csak a nyári szellő mozgatja a függönyt, az suhog egyedül.

Amikor Gergely eljött abból az erdélyi városból nélküle, olyan volt, mintha a teste, vagy az élete egy darabját hagyná ott – és valóban, hiszen a számára legfontosabb valaki maradt hátra. Még csak két hónapja éltek együtt a fővárosban, de úgy tűnt, mintha már évek teltek volna el. Sokan vannak ezzel az érzéssel így: találkozunk valakivel, akkor látjuk először, de úgy érezzük, mintha már ezer éve ismernénk. Nincs ebben semmi furcsa. És most még csak másfél hete volt egyedül, nélküle, de Gergely számára ez örökkévalóságnak kezdett tűnni. Nem akarta, hogy annak tűnjön, nem akarta megint megszokni azt, milyen egyedül.

Amikor eljött abból az erdélyi városból nélküle, feltett egy nagy, sötét napszemüveget – szerencsére sütött a nap. Hazug napsütés volt, mert a nyári napsütés mindig vidám, Gergely pedig mélységesen szomorú volt. De nem akarta, hogy bárki lássa a könnyeket, amelyek így is kicsorogtak a szemüveg alól, végigfolytak az arcán. Szégyellte, hogy sír. Egy harmincöt éves pasi úgy sír, mint egy tizenéves kiskölyök – gondolta. Aztán

inkább próbált másra koncentrálni, elterelni a figyelmét. Közel hétszáz kilométert kellett autóznia, de végig olyan érzése volt, mintha valaki figyelné hátulról. Sokszor van ilyen érzése az embernek: mégy az utcán, és úgy érzed, mintha nézne valaki. Megfordulsz, de nem látsz senkit. Gergely is bele-belenézett a tükörbe, de nem látott semmi különösöt. Csak a távolodó tájat. Pedig tudta, hogy ott van. Mögötte. Egyre messzebb. Úgy jött, mintha egy gumikötél lenne a derekára tekerve, ami egyre jobban visszahúzná. Egyre inkább visszament volna.

Késő este volt már, amikor otthon belépett a lakásba. Az ott hagyott holmik őrá emlékeztették. Életlenül hevert a cipője, egy blúza, a kis mécsesek a tévé tetején, amiket még ő tett oda, hogy hangulatosabb legyen az otthonuk. Egyszerű tárgyak, mégis szinte felkiáltójelekké váltak abban a pillanatban, ahogy Gergely belépett. Mint megannyi hűséges kiskutya, akik a gazdit várják haza, hirtelen kérdőn néztek rá, és mind azt kérdezték Gergelytől: hol van ő? Hol hagyta?

2.

Pedig lehet, hogy az egész csak egy illúzió volt. Egy olyan illúzió, amit Gergely vetített ki magának, fantáziája szülte, az álmai alkották. Álmodni szeretett volna valóságként látni. Ma annyi gondolat kavargó a fejében, vegyes érzések, amelyekről ő maga sem tudja, hogy igazak-e vagy hamisak.

Április másodika volt. Gyönyörű, napsütéses tavaszi nap. Vasárnap. Gergely egyik ismerőse évek óta szervezett fiataloknak egy énekes popfesztivált, ahol megmutathatták magukat, a tehetségüket. Gergelyt is elhívta minden évben, hogy fotózza le az eseményt. Fizetni egyáltalán nem, vagy csak nagyon keveset tudott érte, de Gergely szívességből mindig elment, hogy a maga módján ő is hozzájáruljon a dologhoz valamelyest. Dömsöd nagyjából ötven kilométerre van Pesttől, kényelmesen egy óra alatt lehet odaérni autóval. Főleg, ha nincs forgalom az úton – és vasárnaponként szerencsére nem nagyon szokott lenni. Gergelynek nem sok kedve volt ugyan kimozdulni otthonról, hiába a szép idő, ám mivel már megígérte, hát ment.

A művelődési ház zsibongott a kicsiktől és nagyoktól, versenyzőktől és kísérelőktől, magyaroktól és a környező országok fiaiól, lányaitól. Összességében nem volt ez rossz verseny, csak nagyon érződött rajta a pénztelenség, és olykor a szervezetlenség. Gergely lódörgött egy kicsit a nézőtéren, figyelte az arcokat. Valamikor, régen – lehetett már tizennyolc-húsz esztendeje – ő is járt szavalóversenyekre, játszott színjátszó csoportban, énekelt énekkarban. Egyszer még egy együtttest is összehoztak a kollégiumban néhány sráccal, de az elég kezdetleges banda volt, és elég borzasztó produkció sült ki belőle. De nem is a profizmus volt a lényeg. Jó volt együtt lenni, versenyezni, találkozni másokkal, ismerkedni. Itt ugyanaz a hangulat volt jelen. Fiatalok messzi városokból, sokan közülük még sosem jártak Magyarországon. Mert Magyarország nagyon messze tud lenni olyan helyekről is, amelyek egyébként nem lennének törvénytörően messze. Gergely sokfelé járt már Európában: egy alkalommal napokig autókáztak egy régi Zsigulival keresztül

egész Németországon – Svédországba mentek. Aztán járt Hollandiában autóval és repülővel is. Sosem tűnt távolinak egyik ország sem, pedig 1500 kilométeres utak voltak. Mégis vannak olyan erdélyi, felvidéki, kárpátaljai, vajdasági városok, amelyek térben és időben is olyan messze vannak, mintha minimum a Holdon lennének. És a legszomorúbb az egészben, hogy nem a lakói tehetnek erről a távolságról. A történelem, a politika? Ezek olyan megfoghatatlan fogalmak – arctalan, alakatlan, személytelen alibik vagy kifogások. Mert a távolság bennünk van. A szívekben, az agyokban, a mindennapokban: a tegnapokban és sajnos a holnapokban is.

Gergely véletlenül vette észre azt a lányt is, aki attól kezdve minden napját meghatározta. Elegáns, sötét hosszú szoknyát, szűk barna felsőt viselt. Gyönyörű volt. A legszebb benne az a rejtett szomorúság volt, ami a szemeiben és a tekintetében bujkált, ahogyan mereven előre nézve haladt a széksorok között. Gergely első gondolata az volt, ha ezt a lányt megismeri, és a sors valamiféle szeszélye folytán valahogy összekerülhetne vele, elvonná feleségül. Később néhányszor elmesélte ezt a történetet egy-két barátjának, és tényleg nem csak hatásvadászat kedvéért mondta így – akkor és ott valóban ezt gondolta. Hányszor jön szembe velünk az életben álmaink nője? – tűnődött Gergely. Mert akkor tényleg ezt gondolta! Isten volt a tanúja rá, hogy ezt gondolta. Ki ne találkozott volna már hasonló érzéssel – amikor csak megpillantasz valakit az utcán, egy moziban, a strandon, egy szórakozóhelyen... Talán a sors – sőt, nem talán, hanem biztos, hogy a Sors akarata volt, hogy tíz perccel később bemutatták őket egymásnak. A lány is a fellépők között volt, ráadásul modellkedéssel is próbálkozott már korábban, úgyhogy a közös téma – és Gergely számára a lehetőség – tálcán kínálta magát.

A lány visszafogott volt, kicsit ijedtnek is tűnt, olyannak, aki nehezen fogad a bizalmába bárkit is. Erdélyből érkezett, csak erre a két-három napra, és hétfőn délután már indulnak is majd haza. Gergely gondolkodás nélkül megkérdezte, van-e másnap még egy kis ideje, mielőtt hazamennek, mert szívesen készítené neki pár fotót róla emlékebe. A lány örült az ötletnek, Gergely pedig annak, hogy ilyen hamar sikerült örömet szereznie két embernek is: a lánynak és önmagának. Ennyi véletlen mégsem lehet véletlen – gondolta akkor, és hálát adott a Sorsnak, hogy így alakulnak a dolgok.

Aznap este egyre csak azon töprengett, hogy ennek az ismerettségnek nem egy egyszerű fotózással kellene véget érnie, hiszen amióta meglátta, gyakorlatilag nem tudta kiverni a fejéből a lányt. Igaz, nem is nagyon próbálta. Elhatározta, hogy bárki is ő, és bármi is lesz a jövőben, megpróbál a maga módján és erejéhez mérten egy karriert felépíteni neki, vagy legalábbis a lehetőségét biztosítani. Nem kis dolog, és talán örültség is: találkozol egy vadidegennel, azt sem tudod, kiféle, miféle, csak egyszerűen tetszik, és máris le akarod neki hozni a csillagokat az égből. Tizenhat éves kamaszok zúgnak így bele lányokba, és Gergely is volt anno tizenhat éves, tudta, milyen ez. Szerelem első látásra? Nem az volt mégsem, és ezzel Gergely is tisztában volt. Legutóbbi szakításának kiheveréséhez is majdnem egy évre volt szüksége, óvatosabban bánt már a szavakkal, a gondolatokkal, az érzésekkel. Már amennyire képes volt arra, hogy befolyásolja saját érzéseit. Ugyanakkor tudta azt is, hogy nem szabad elmenni a lehetőségek mellett, nem szabad hagyni hogy elmúlják, ami csak egyszer adatik meg az életben, mert lehet, sosem

lesz új alkalom, és élete végéig sirathatja majd. Gergely nem tudta, kit akart akkor, és kit akart ezzel a gondolattal később becsapni, hiszen az ígéretek mögött ott volt az is, hogy nagyon akarta ezt a lányt. Talán jobban, mint az életében korábban bárkit. Nem tudta, mi lett volna a helyes, hiszen nem látott a jövőbe, nem tudta a dolgok kimenetelét. És ha azt mondják egyesek, hogy a szerelem egy bizonyos fajta betegség, Gergely bizony akár beismerte magának, akár nem, kezdett megfertőződni. Még ha észre sem vette – vagy nem akarta észrevenni a tüneteket.

Aznap este lefekvés után már alig várta a másnapot, hogy újra láthassa a lányt. Sehogyan sem bírt elaludni, csak forgolódott, hánykolódott az ágyban. Közben megszületett egy terv a fejében, hogy mennyi mindenben szeretne segíteni neki a jövőben. A szépség önmagában kevés lett volna. Gergely nagyon sok igazán szép lánnyal találkozott már korábban, és munkája révén dolgozott is rengeteggel. A szépség, mint pusztán külsín, mint egyszerű tény, nem tudta már olyan mértékben meghatni, hogy emiatt álmatlan éjszakája legyen. Inkább az a mérhetetlen szomorúság, riadtság, reménykedés, szorongás – és mindezek vibráló egyvelege volt az, ami nem hagyta nyugodni, ami egyik pillanatról a másikra oly közel hozta a lányt hozzá. Mintha mindig is ismerte volna.

Felkelt hát az éjszaka közepén, és leírta gyorsan a rögtönzött tervezetet. Meg sem fordult akkor a fejében, hogy van-e egyáltalán ehhez joga. Tehet-e ilyet? A terv, amely mindkettőjük életét megváltoztatni készült, és a lány jövőjét volt hivatott vázolni, nagyjából így festett: Utazás Budapestre néhány napra – április vége, Casting Erdélyben – április vége, Költözés Budapestre ideiglenesen – május, Elhelyezkedés budapesti munkahelyen ideiglenesen. A megvalósítandó tervek: Új modellalbum készítése, saját weboldal elkészítése, fellépés a Miss Internet gálaestjén énekkel, versenyzőként részvétel a Miss Internet versenyen. Riportok, fotóanyagok megjelentetése Internetes és nyomtatott sajtóban, első videoklipp elkészítése, további fotóanyagok elkészítése szabad téren, nevezés a Miss Balaton versenyre. Részvétel horvátországi fotótáborban – tengerparti fotóanyagok készítése, videók készítése Horvátországban, referenciamű elkészítése, második videoklipp elkészítése. Fellépések szervezése, Nevezés egyéb versenyekbe (Miss Hungary, Miss Alpok-Adria). Sajtómegjelenések szervezése (FHM, CKM, televíziók), Beiskolázás az Art-Show Divatiskola valamelyik tanfolyamára.

Összeállt egy olyan program, ami más embernek egy életre is sok lett volna, de Gergely sosem szeretete elaprózni a dolgokat. Mindezeket komolyan gondolta, hiszen az elmúlt évek során megtanulta, hogy bármit el lehet érni, amit az ember akar. Nincs lehetetlen, csak tehetetlen. Azt gondolta, ha nagyon neki fekszik a témának, ezt akár egy nyár alatt le lehet pörgetni – és ezt komolyan vette. Mindeközben nagyon habozott, kétségek gyötörték, hogy mitévő legyen: oda merje-e adni a lánynak másnap az éjszaka leírtakat, vagy inkább mégse? Attól félt, hogy ez a hirtelen, lerohanás szerű felajánlás elriasztja majd. Ugyanakkor azt is tudta, ha elszalasztja a lehetőséget, tán sosem lesz ilyen alkalom többé. Végül csak odaadta neki a kocsiban, miközben visszavitte fotózás után a többiekhez, hogy haza induljanak Erdélybe.

Gergely előző évben kétszer is járt azon a tájon, és azóta is kissé nyomasztóan hatottak rá az emlékek. Erdély, és azon belül Székelyföld olyan volt számára, mintha egy távoli homályba vesztett vagy elfeledett helyet talált volna meg újra. Magyarországon belül szinte mindenütt megfordult már, munkái hol ide, hol oda szólították. Az agyában, a tudatában összeállt egy kép, összeállt egy valamilyen egység arról, ami az otthont jelentette. Pedig annyiféle otthona lehet egy embernek. Lehet az a faluja, a városa, a kerülete – vagy csak az utca, a ház. Ahol nem érzi magát idegennek, amihez kötődik. Kötődni lehet tágabb és szűkebb értelemben is. Lehet valakinek egy kedvenc előadója és együttese, akiket évek, vagy évtizedek óta kedvel, betéve tudja a nótáikat, bármikor hallja őket, felismeri, álmából felriadva is tudja a címüket, hogy melyik évben, melyik lemezükön voltak rajta. Aztán egyszer csak érkezik valakitől egy olyan lemez, amin olyan dalok vannak, amiket még sosem hallott tőlük, pedig nagyon rég léteznek. Csodálkozik, örömmel és áhítattal hallgatja. Mert azokat a dalokat is ők írták, ők játszották el – egyszerre érződnek ismeretlennek, ugyanakkor, valahol a lélek mélyén ismerősnek, sajátnak. Pedig először hallja mindet.

Gergely számára ilyen érzés volt először Székelyföldre utazni. Tudata térképén nem szerepelt a hely Magyarországment. Az iskolában, még a rendszerváltás előtt csak érintőlegesen említettek mindent azzal kapcsolatosan, hogyan kerültek ki színmagyar városok az ország területéről. Mert akkoriban még nem volt divat erről beszélni. A divat nem is jó szó erre. Persze Gergely később autodidakta módon utánanézett a valóságos információknak. De saját bőrén, saját szemével korábban sosem tapasztalta meg ezt az érzést. Hiszen színmagyar városokban járt, magyarul szóltak hozzá, magyarul olvashatta a feliratokat. Noha tudta, hogy ez így van, hiszen ő is olvasott könyveket, nézett tévét, mesélték a barátai, de a saját bőrén nem tapasztalta meg soha. Csak akkor, ott, először.

Próbáld elmesélni a tengert egy barátodnak, aki sosem látta még. Vagy ha te nem láttad, nézd meg egy újságban, a tévében, a moziban. Az sosem lesz olyan, mintha ott lennél, beszívnád a levegőt, éreznéd mindeneddel. Így volt ezzel Gergely. Átlépett egy határt, morcos határőrök pecsételtek az útlevelebe, autózott sok száz kilométert, és haza érkezett. Ahogy Tisza Kata is megfogalmazta a könyvében, amikor a határőr megkérdezte: „Honnan jön? Otthonról. Hová megy? Haza.” De Gergelynek eszébe jutott a keserű mondás is, amit már sokszor hallott viccesen, mégis kesernyés szájjal megjegyezni, miszerint Magyarország önmagával határos.

Ahogy az elveszetteknek hitt álmok, remények előkerülnek, és az elkóborolt kedvenc visszatalál, úgy talált rá Gergely Székelyföldre. Mintha mindig is ismerte volna, mintha csak egy ugyanolyan vidéki város, tájegység lenne számára, mint Zala, az Alföld, Miskolc, Debrecen, vagy Győr. Csak a már említett és sokat szidott arctalan, személytelen, megfoghatatlan történelem messze sodorta. Pedig sosem volt közel, mégis, annak ellenére, hogy egy millimétert sem moccan senki semerre, távol került. Időben és térben.

Gergely világ életében a fővárosban élt. Leszámítva a középiskolai négy évet, amikor kollégista volt és később a katonai szolgálat egy esztendejét. Tudta, megtapasztalta, hogy az országban a legtávolabbi zeg-zug is legrosszabb esetben három-négy óra alatt elérhető. Ez sem volt mindig így persze, hiszen gyerekkorában volt, hogy

nagyapja Trabantján egy egész napot zötykölődtek Nyíregyházáig. De ma már ez sincs. Az egy napos zötykölődés két órára zsugorodott, a világ felgyorsult, és egy jobb autóval minden távoli hely elérhetővé vált. A Balaton egy óra, a tenger is öt-hat órányi távolság. És ez a világ vált tartóssá: a határok, amelyeken túl már külföld van, amelyeken túl már más neve van az országoknak elérhető közelségbe kerültek. És ebbe a világba robbant be egy új érzés: hiába gyors autó, hiába megszokott kényelem, tíz-tizenkét órát lehet száguldani, és határon túl megérkezni újra „Magyar” országra. Egy másik Magyarországra. Gergely számára egyszerre volt ez sokkoló, döbbenetes és felemelő érzés. Mint amikor két elszakított testvér egymásra talál.

Ha külföldön vagy, és egy idegen megkérdezi tőled, honnan érteztél, azt feleled, Magyarországról. És a tudatodban megjelenik valami, ami Nagykanizsától Záhonyig, vagy Mosonmagyaróvártól Békéscsabáig tart. Fejben körülhatárolsz egy területet egy képzeletbeli térképen, amit az iskolában tanultál földrajz órán, történelem órán – amit látsz egy Európa-térképen vagy egy világ-térképen. Ahogy a világon mindenki ismeri ezt a térképet.

Holott gondolhatnál egy régi térképre is, amit néha látsz itt-ott. Rendezvényeken, vagy egy-egy autó hátulján. Nagy-Magyarország. Csakhogy erre itthon a kis Magyarországon belül sokan azt mondják, hogy ugyan már! Ez jobboldali, sőt, már-már fasiszta gondolkodás-mód. Aki ilyen matricát tesz a kocsjára, aki erről beszél, az nacionalista és szélsőséges. Úgyhogy inkább te is elsiklasz felette, nem gondolsz rá – de legfőképpen: nem tudod kezelni a gondolatot, a dolgot. Mert kényelmetlen, mert veszélyes, mert ismeretlen és idegen. Nem tudod hova elhelyezni magadban, hogy az normális legyen. Úgyhogy maradsz a megtanult verziónál: a kilencvenhárom-ezer négyzetkilométernél. Abból nem lehet baj. Ez a biztos, hiszen ez van a könyvekben is – és te is azt gondold, hogy jobb a béke – önmagunkkal, a magyarokkal és nem magyarokkal is. És ezzel máris kirekesztetted tudat alatt azt a másik Magyar országot. Ezzel máris falat húztál, vagy csak kerítést.

Gergely sosem foglalkozott ezekkel a kérdésekkel komolyabban – mert nem volt rá oka, hogy foglalkozzon. Budapesten született, itt élt, itt éltek a rokonai is – legalábbis a többségük. Mindenestre nem a határokon túl. Bár tudta, hogy apai nagyapja valamikor a szovjet-román-magyar határok találkozásánál született, de az már nagyon régen volt – ráadásul a nagypapa is Pesten élt már akkor, amikor Gergely megszületett. Gergelyben volt egy különös érzékenység, egyfajta empátia, ami nem kifejezetten a határon túli magyaroknak szólt, inkább sokkal általánosabban bárkinek, aki rosszabb helyzetben van másoknál. Sok oka lehetett annak, hogy ez Gergelyben kifejlődött, vagy felszínre bukkant. Olyan ez, mint ahogyan tudod, hogy fáj a foghúzás, mert mindenki ezt mondja, mindenkittől ezt hallod, de csak akkor érzed meg, amikor a tiedet húzzák.

Gergely hát odaadta a kinyomtatott és gondosan összeállított tervezetet a lánynak. Akinek különleges neve volt – nem megszokott. Ritkán adnak ilyen nevet szülők a lányuknak. Anasztázia. Gergely már ezt is egyedinek találta a lányban a szépségén és a szomorúságán kívül. Amikor Anasztázia végigolvasta a papírt, maga sem tudta, hogy sírjon vagy nevéssen – ezt Gergely tökéletesen le tudta olvasni az arcáról – a lány nem

akart hinni a szemének, hogy azok az álmok, amelyeket eddig dédelgetett, megvalósulhatnak a jövőben. És ezt egy vadidegen ember ajánlja fel, akiről semmit nem tud. Gergely volt ez a vadidegen ember. Aki mindezt komolyan gondolta, szeretett volna a lánynak segíteni abban, hogy az álmai megvalósuljanak. Az arcát látva még inkább elhatalmasodott és megszilárdult ez az érzés benne. Pedig alig tudott róla valamit, nem ismerte, ám mégis, a mélyben talán összekötötte őket valami közös – vagy csak Gergely képzelte így. Mert az a szomorúság sosem tűnt el Anasztázia szeméből, ami miatt megszerette a lányt. Talán már akkor. Vagy sokkal korábban? Vagy sokkal később? Ki tudhatja ezt már?

3.

Anasztázia egy hónapnyi gondolkodási időt kapott, amire igazából nem is volt szüksége, hiszen már az első pillanatban eldöntötte, hogy ezt a dolgot igenis akarja. Annál is inkább, mert odahaza nem sok lehetősége volt az álmok megvalósítására – főleg, hogy a családját sem vetette fel a pénz, ami miatt főiskoláról vagy egyetemről sem igazán álmodozhatott. Ő maga is egy butikban dolgozott havonta kevesebb, mint harmincezer forintnak megfelelő fizetésért. Egyszóval nem volt mit veszítenie. Az csak jóval később derült ki, hogy veszítenivaló igenis volt – nem is kevés. Ha ezt Gergely előre látta volna? Vagy akár Anasztázia? Nehéz okosnak lenni, hogy mit tettek volna.

Megismerkedésük után többször beszéltek telefonon, és Anasztáziának lényegében egyetlen kérdése volt: mindezt cserébe neki mit kell tennie? Gergely számított a kérdésre, hogy előbb-utóbb előkerül. Készült is a válasszal, ami számára egyértelmű volt: semmit. Természetesen Gergelyben mélyen élt az a remény, ha Anasztázia nála lesz, vele lesz, kialakulhat talán valami köztük, hiszen attól a pillanattól kezdve, hogy meglátta, semmi mást nem szeretett volna jobban. Micsoda hazárdjáték! – gondolta magában. Ugyanakkor nem akarta, hogy ez azért történjen, mert ő elvárja a segítségért cserébe. Mint a királyfi a mesékben: szerelmet keres, de ne azért szeresse meg bárki, mert gazdag királyfi, hanem önmagáért. Ráadásul Gergely nem is volt sem gazdag, sem királyfi. Maga sem tudta eldönteni, hogy ez becsapás-e, számítás-e, vagy csapda? Azt persze nem mondhatta Anasztáziának, hogy miben reménykedik és miért... Ott azonnal véget is ért volna a történet, vagyis el sem kezdődött volna. Szerette volna irányítani a dolgokat. Hamarosan kiderült, hogy Anasztáziának odahaza van egy komoly kapcsolata, azaz vőlegénye, akit nagyon szeret, de most elsősorban önmagára akar gondolni, és a saját céljait szeretné elérni, megvalósítani.

Gergely csak jóval később kezdett belegondolni abba, hogy mekkora terhet és mekkora felelősséget vett a vállára. Maga is megijedt ettől egy-egy pillanatban, de úgy érezte, már nincs visszaút. Noha lehetett volna: ha lefújja az egészet. De akkor össze kellett volna törnie az ígéretet, az álmot, amit maga alkotott és nyújtott át ezüst tálcan Anasztáziának.

Mikor került ebbe a csapdába? Pontosabban, mikor kerültek bele mindketten? Gergely akkor, amikor először megpillantotta őt? Vagy amikor először beszéltek, vagy amikor felajánlotta neki a lehetőségeket? Ez egy öngerjesztő folyamat: az egyik lépés hozza magával a másikat, a dolgok összekapcsolódnak egymással, és egyszer csak azon kapja magát az ember, hogy már nincs visszaút. Mint a repülőgép, amelyik dugóhúzóba kerül, spirálban zuhan a föld felé, egyre gyorsabban és gyorsabban, és nincs kiút.

Egy hónappal később Gergely tehát Székelyföldre utazott, hogy az ottani szépségversenyen segítsen a helyi szervezőnek. Az évente megrendezésre kerülő verseny nyári döntőjére folyt a válogatás, természetesen Anasztázia is ott volt. Gergely már alig várta, hogy megláthassa ismét a lányt. Délután elment hozzájuk, hogy a szüleivel beszélhessen, elmondja, milyen tervei is lennének Magyarországon. Szerette volna, ha ők is látják, hogy a lányuk jó helyre kerül, vigyázni fog rá. Annyi rosszat hall az ember, cseppnyi aggodalmat sem szeretett volna hátrahagyni.

A lakótelepi – Erdélyben úgy mondják blokk – tömbház semmiben nem különbözött bármelyik magyarországi paneltől, azzal a különbséggel, hogy nagyon le volt pukkanva. A vasból készült kapu keretéből hiányzott az ablaküveg már évek óta. A falakról nem csak a festék, a vakolat is repedezetten potyogott mindenhol. A lépcsőház világítása nem működött, de ha működhetett is volna, a villanyégőt úgysem hagyták ott a lakók. Akinek nagyobb szüksége volt rá a lakásban, úgyis elvitte magával. Kár volt hát pótolni.

A földszinti lakás egyszerűen volt berendezve, de mindenütt tisztaság volt. Anasztáziáék, ha szegényen is, de normálisan éltek. Az anyuka mindig igyekezett megteremteni mindent. Szótlanul hallgatta végig, amit Gergely elmondott arról, mit tervez, mit szeretne. Egyszerre volt boldog is, hiszen úgy érezte, végre egy kis szerencse mosolyog a lányára, és amit ő maga sosem tehetett meg, azt végre Anasztázia megteheti. Elutazhat Magyarországra, hogy szerencsét próbáljon.

Az utolsó kibúvó is semmissé vált, amikor Gergely megkérdezte Anasztáziát, hogy menne-e máris, vagy kell még neki idő. Anasztázia menni akart, Gergely is nagyon akarta, hogy menjen, de az alapvető különbségek már ekkor a mélyben szunnyadtak. A lány elsősorban csak amiatt akart menni, hogy jobb, szebb élete legyen, megpróbálhassa a szerencséjét, megalapozzon egy másfajta jövőt. Pénzt keressen, karriert építsen, megmutathassa az itthoniaknak és a világnak, hogy önerőből is képes megállni a maga lábán, és egyszer még büszkéik lehetnek rá. Gergely mindent meg szeretett volna tenni azért, hogy ez sikerüljön neki, bár a lehetőségei végesek voltak. Se hatalma, se vagyona nem volt hozzá, csak talán a tehetsége, és néhány lehetőség. De ez még mindig több volt, sőt, talán jóval több, mint Anasztáziának odahaza. Ugyanakkor Gergelyt a lány személye is nagymértékben motiválta. Megszerette mint nőt, mint gyereket – hiszen alig volt még húsz esztendő – és mint embert.

Gergely végtelenül boldog volt, amikor néhány nappal később együtt indultunk visszafelé. Amikor Anasztázia beült az autóba, ugyanaz a riadt kislány volt, akit Gergely megismert: tele aggodalommal, félelemmel, ugyanakkor telve reményekkel. Gergely nem

tudhatta, mi játszódott a kis lelkében, de elhatározta, hogy bármi történjék is, mindent megtesz azért, hogy ez a lány boldog lehessen.

Kolozsváron megálltak, hogy találkozzanak Anasztázia vőlegényével és elbúcsúzhassanak. Gergely kezdte magát ostobán érezni: Mi a fenét akarok én? – gondolta. Miért hiszem azt, hogy ez a lány majd lemond erről a fiúról? Hisz jóképű, fiatal, szereti – minden együtt van, aminek együtt kell lennie. Huba, a vőlegény bölcs módon nem tartotta vissza Anasztáziát. Engedte, hogy menjen, valósítsa meg önmagát. Gergely pedig igyekezni akart mindenben maximális segítséget adni neki, és még mindig remélte, hogy több is kialakulhat. Talán gonosz dolog ilyen módon visszaélni egy helyzeti előnnyel? Hogy ő sok olyan dolgot adhat, amit a másik nem? Azzal nyugtathatta volna magát, hogy végső soron a döntést nem Gergelynek kellett meghoznia, hanem Anasztáziának. Noha könnyű dolog a döntés felelősségét az ő nyakába varrni, könnyű azzal takarózni, hogy Gergely csak ajánlotta a dolgokat, Anasztázia volt az, aki elfogadta. Talán úgy a helyes, ha Gergely felelősségét semmivel nem tulajdonítja kisebbnek senki, mint Anasztáziáét. Ketten másztak bele a csapdába? Vagy nem is kellett volna törvényszerűen annak lenni? Csak a későbbi történések hozták így?

Hol van az önzés és az önzetlenség határa? Hol volt Gergely önzésének – hogy akarta a lányt – és az önzetlenségének – hogy segíteni akart neki – a határa? Nehéz kibogozni, mert a határok, az érzések összemosódnak. Gergely látta a vívódást Anasztázia arcán, amikor elhagyták Kolozsvárt, és lelkiismeret-furdalása lett máris. Miközben autóztak hazafelé – Gergely haza, Anasztázia pedig idegenbe – tele lett önváddal: gonosz vagyok, mert elszakítok egymástól két embert, és nem csak elszakítok, de a helyébe is akarok lépni az egyiknek, hogy megkaphassam a másikat. Gergely nem lehetett semmiben sem biztos: sem abban, hogy a lány jól érzi majd magát, sem abban, hogy lesz valami közük egymáshoz, sem abban, hogy bármelyikük is jól döntött.

Anasztázia csendben ült az autóban, és szinte mereven bámult maga elé. A könnyeivel küszködött, neki is lelkiismeret furdalása volt, kétségek gyötörték. Már máskor is elindult az ismeretlenbe – amikor régebben két hétre Bécsbe ment dolgozni egy magyar családhoz. Még iskolába járt, és hirtelen lehetőségként adódott a nyári munka. De az merőben más volt, hiszen akkor meghatározott, és viszonylag rövid időre ment ki. Most viszont jóval bizonytalanabbnak érzett mindent. Volt benne egy bizonyítási vágy is, és egy dac is, hogy csak azért is megmutatja az otthoniaknak, a világnak, önmagának, hogy képes tenni valamit, hogy változtasson az életén. Gergelynek is azt mondta:

– Eddig mindig másokért tettem mindent, mindig mások céljait tartottam szem előtt, most semmi egyebet nem akarok, csak magamra gondolni.

Még ha ez tele van csapdákkal buktatókkal, érzelmi válságokkal és nehézségekkel is? Anasztázia erre nem gondolt, nem akart gondolni. Mindig másokra volt utalva, nagyon nehezen tudott boldogulni, vagy letenni valamit az asztalra – hát most nem habozott, eljött az idő, hogy bizonyítson.

Nehéz volt meghoznia a döntést, elleneztek is sokan, de ő a sarkára állt, és csak azért is elhatározta, hogy végig csinálja, és igenis, eredményt fog elérni, letesz majd

valamit az asztalra. Megmutatja, hogy képes rá. Hónapokkal később, amikor egy nagyon csúnya veszekedés volt közte és Gergely között, zokogva kérdezte:

– És hogy menjek most így haza? Hova menjek? Nem értem el semmit, mit mondok otthon Anyukának? Miért jöttem el akkor?

Gergelynek sokáig a fülében csengtek Anasztázia szavai, és még hónapokkal később is összeszorult a szíve, ha erre gondolt. De addig még nagyon sok minden történt. Olyanok, amikről Gergely tehetett, amiért ő volt a felelős, és olyanok, amiért Anasztázia. És persze olyan dolgok is, amelyekről végképp egyikük sem tehetett – csak talán a sorsuk volt így megírva – ilyen mostohán.

Mert ez a történet már régen elkezdődött, bár akkor még egyáltalán nem látszódott, milyen fordulatok lesznek benne az idők során. Gergely már gyerekkorában író akart lenni. Hosszú és göröngyös utakat járt be az érettségi megszerzése után, és Anasztáziával való megismerkedése előtt néhány évvel egy maga által megálmodott magazint indított útjára, amelynek a főszerkesztője is lett egyben. Egy nap csörgött a telefon a szerkesztőségben. Egy vele egy korú fiatalember hívta fel, aki ugyanazzal a vezetéknevvvel élt, mint ő. Ebben csak az érdekes, hogy ez nem volt gyakori név. Legalábbis Budapesten nem. Józsi bemutatkozott hát, és elmesélte, hogy ő is írogat, dolgozik egy modellügynökséggel, találkozzanak és beszéljenek, hátha tudnak együttműködni. Gergely beleegyezett, miért is ne tette volna.

Józsi furcsa ember volt, kicsit nehezen lehetett megérteni. Olyan figura volt, mintha egy másik bolygóról szállt volna le. Gergely eleinte nem is tudott nagyon mit kezdeni vele, de aztán az évek során valahogy összecsiszolódtak. Eleinte nem volt semmi közös dolguk egymással, de később több szalon is összekapcsolódtak a terveik, az elképzeléseik, a munkájuk. Józsi jó ember volt. Tipikusan az, aki akár az ingét is képes volt levetni, és odaadni akár egy vadidegennek is, ha arról volt szó. Emiatt sokan át is verték, de ettől ő még nem változott meg. Ugyanolyan segítőkész, jó ember maradt. Aki kicsit naiv, visszahúzódó, csendes.

Aztán a sors úgy hozta, hogy Gergely Józsival együtt bérelt ki egy kétszobás családi házat a fővárosban. Józsit kidobta az élettársa – miután Józsi megvette neki, és felújította a lakását –, Gergely pedig menekülni akart otthonról, ahol gyűlölt lakni, és szeretett volna egy saját fotóstúdiót berendezni. Így aztán szerencséjük is volt, és minden megvalósulhatott. Józsi igazi székely srác volt, aki annak idején szó szerint elmenekült Romániából – ő mondta így. Sosem Erdélynek hívta, hanem Romániának – pedig Erdély szülőtte volt. Gergely meg sosem Romániának hívta, hanem Erdélynek. Számára Románia Ártándnál kezdődött és Borsnál véget is ért. A románul beszélő, román egyenruhát viselő határőrök jelentették Romániát. De az összes többi, ami utána több száz kilométeren következett már Erdély volt – egy elveszett és megtalált másik Magyar ország.

Gergely Józsival járt először Székelyföldön. Egy olyan faluban laktak Józsi szüleinél, ahol csak egy betonút volt, ahol nem volt közvilágítás éjszaka, ahol székelykapus, fagerendás házakban éltek az emberek, ahol a fürdőszoba és a melegvíz luxusnak számított. Gergely első alkalommal ott járván úgy érezte, mintha száz évet

lépett volna vissza az időben. Ugyanakkor mégsem azt érezte elsősorban, hogy a szegénységbe lép. Mert lehet, hogy az emberek ott nem úgy élnek, mint Magyarországon, vagy Budapesten. De nekik ez a normális, és bizonyos tekintetben sokkal gazdagabbak, mint mások. Gergely egyszerre tapasztalta meg azt, hogy idegenként jár valahol, és mégsem idegen. Korábban sosem járt Erdélyben, Székelyföldön, mégis, mintha örökké ez lett volna az otthona. Első alkalommal csak egy csodálkozó turista volt, és nem is sejtette, hogy a végzete lesz az a hely, és eljön majd az idő, amikor könnybe lábad a szeme, ha meglátja a város határában a helységnév táblát. Annak a városnak a nevével. Könnyezik akkor, amikor megérkezik, és könnyezik, amikor elhagyja azt – mert a szíve egy darabkája már örök időkre ott ragadt. Hiába nem akarta, hogy így legyen, hiába ő volt az, aki kihívta maga ellen a sorsot. Vagy nem is így volt? A dolgok egyszerűen csak maguk alá gyűrték?

Amikor Gergely megismerte abban a városban Leventét, az újságíró, aki évek óta szervezte a szépségversenyeket is helyben, megint olyan feladatot vállalt magára, amit nem biztos, hogy kellett volna. Néha elgondolkodott rajta, hogy miért támogat egy olyan versenyt, ami közel hétszáz kilométerre van tőle. Hiszen szép lányok akadnak bőven Budapesten is, miért kell még ott is velük foglalkozni? Aztán rájött, hogy nem is ez motiválja legfőképp. Inkább valami benső kényszer, ami megmagyarázhatatlan józan ésszel. Ki előtt akart tetszelegni, és milyen szerepben? Maga sem tudta, hiszen sosem volt gazdag, nem járt milliókat érő autóval, csak egy kopott, tizenhat éves őskövülettel, amely az utóbbi időben egyre többször mondta fel a szolgálatot. Nem volt kacsalábon forgó palotája, bankszámlája. Magyarországon talán jobban élt kicsivel az átlagnál, de ezt sok munkával érte el, amit már nem nagyon lehetett fokozni, lévén, hogy egy nap csak huszonnégy órából állt. Ráadásul nem is akart jótékonysági szerepben tetszelegni, még rosszul is érezte magát ebben. De Levente megbízott benne, ez a segítség is majdnem több volt a semminél, így ez a kapcsolat valahogy eldőcögött évről-évre.

Gergely így – maga sem tudta miért –, de több szalon is egyre jobban beleásta magát ebbe az erdélyi kapcsolatba. Még akkor is, amikor talán már inkább kifelé kellett volna táncolnia belőle.

4.

Gergely sosem volt erőszakos, sosem állította Anasztáziát válaszút elé, sosem tett semmilyen ajánlatot. Teltek a napok, és ő egyszerűen a tenyerén hordozta a lányt, és maximálisan kedves volt vele. Ennyi és semmi több. Erre lehet megint azt mondani, hogy számító, és valójában gonosz magatartás. Elvárásolni egy húszéves, Erdélyből érkezett lányt nagyon könnyű dolog. Gergely pedig el akarta varázsolni, mert azt akarta, hogy fontos legyen neki. Hogy fontosak legyenek egymásnak. A legfontosabbak.

Míndeközben kétségekkel küszködött önmagában. Az első héten nap mint nap, sőt, szinte óráról órára feltette magának a kérdést, hogy miért is csinálja ezt az egészet, van-e értelme egyáltalán. Anasztázián látszott, hogy iszonyatosan szerelmes Hubába,

szenved a hiánya miatt, és néha maga is úgy gondolja, legjobb lenne, ha visszamenne hozzá. Gergely fejében már-már az is megfordult, hogy ő szól neki, hogy csomagoljon, hagyja az álmokat a csudába, és menjen vissza. Talán helyesebb lett volna az elején. De aztán mégsem tette. Hiába volt lelkiismeret furdalása az egész helyzet miatt, Huba miatt, saját önzése felülkerekedett. Nagyon akarta ezt a lányt. Ez a dilemma még biztosan sokáig dolgozni fog benne, még biztosan hónapokig, sőt évekig fel fogja tenni magának a kérdést, hogy mi volt akkor helyes és mi volt helytelen. És a csapda is egyre inkább magába szippantotta: küldje el, csak azért, mert belátja, hogy nem lehet az övé? Bárhogy is szépíti az egészet, becsapta őt mindenképpen: ha elküldi, becsapja, hiszen Anasztázia beleélte magát az álmokba, az ígéretekbe. De azzal is becsapja, ha tovább játszott a kezdett játékot.

Egyetlen módon maradhat csak tisztességes: ha megad mindent a lánynak, és nem közeledik hozzá. Bőven elég, ha a magam ásta csapdában csak én vergődöm, és nem rántom bele őt is – gondolta Gergely. És ígykezett ehhez tartani magát.

Amikor egy pasi megismer egy lányt, akivel úgy érzi, le tudná élni az életét, akkor elkezd-e morális kérdéseken morfondírozni? Vagy inkább megtesz mindent azért, hogy a maga malmára hajtja a vizet? Gergely elhessegette magától azt a gondolatot, hogy ez a hazardjáték valójában nagyon is kétesélyes, mert aki tűzzel játszik, az könnyen megégeti magát. De a tűz melege annyira vonzotta, hogy nem tudott szabadulni a vonzásköréből. Rálépett egy útra, amiről nemhogy esze ágában sem volt visszafordulni, de nem is tekintgetett vissza. Csak ment előre, mint a birka a kolomp után.

Kirándulni jártak, Gergely megmutatott Anasztáziának szép helyeket, ahol a lány még sosem járt, és közben komolyan úgy érezte, mintha kicsit a bátyja, kicsit az apja lenne – de semmi esetre sem más. Imádkozta, ahogy nevet, ahogyan a boldogság pillanatai kivirágoztak az arcán. Imádott minden pillanatot, amit vele töltött, és már az örömet okozott neki, hogy vidámnak láthatta.

Sokat beszélgettek, és Anasztázia nagyon lassan közel engedte magához Gergelyt. Mesélt a gyerekkoráról, a kapcsolatáról, az álmairól. Mindenről. Oszinték voltak egymással, mint két nagyon jó barát. Bármilyen később – gondolta Gergely – már ezért megérte. Bárcsak így maradna örökké!

Ugyanakkor Gergely érezte a mélyben, hogy egyikük boldogsága sem teljes, hiszen a lány nem azzal a fiúval éli meg mindezt, aki a legfontosabb neki, Gergely pedig emiatt távol volt attól, hogy maradéktalanul boldog lehessen vele.

Egy szobában éltek, Gergely még Anasztázia megérkezése előtt külön ágyat vett – ez volt a minimum és a maximum, amit tehetett – bár leginkább egy külön szoba lett volna jó. Csak sajnos ezt anyagilag nem engedhette meg magának. A másik szobában Józsi lakott, hiszen Gergellyel együtt bérelték ki a házat az előző év nyarának végén. Ennyi volt hát, ennyivel kellett gazdálkodnia.

Anasztázia gyönyörű volt. Hosszú, egyenes szálú haja majdnem a derekáig ért, nagy barna szemével kíváncsian, kutakodva nézett bele a világba, de amikor vidám volt, huncuttá és mosolygóssá vált. Majdnem minden férfinak tetszett, bár biztosan voltak kivételek. Noha nem elegendő magassága miatt kifutókról nem álmodhatott, az

egyértelmű volt, hogy fotókon nagyon jól mutat, és szépségversenyeken is bőven van keresnivalója. Hamar világhóssá vált hát, hogy néhány alkalmi munkával sokkal többet tud majd keresni Magyarországon, mint odahaza. És még vetkőznie sem kell, maximum fehérneműre – Anasztázia amúgy is szerette, ha fotózzák. A nők többsége így van ezzel, akiknek van elég önbizalma. Mert az, hogy valaki szeret-e szerepelni, kinyúlhat-e eléggé az exhibicionizmusa, sosem azon múlik, hogyan néz ki, mennyire mutatós. Sokkal inkább azon, hogy belülről ezt hogy éli meg.

Gergely előző kapcsolata Szandrával nagy részben ezért tudott jól működni: Szandra is imádta, ha fotózzák – bármilyen helyzetben. És éltek is ezzel minden egyes alkalommal, amikor módjuk volt rá. A legintimebb pillanatok is képekre, videóra kerültek, amit aztán Szandra kissé szégyenkezve nézett vissza. Gergely viszont izgalmas emlékeknek tartotta őket. A modern társadalom legújabb játéka lett a hálószobákban a fotózás – főleg, amióta a digitális technika elterjedt. Korábban az emberek ezzel sokkal óvatosabban bántak, hiszen amíg még filmnegatív létezett, és azt el kellett vinni egy laborba, ahol idegenek dolgoztak vele, és láthatták, kevésbé voltak bátrak ilyen jellegű képek készítéséhez. Mostanra azonban már nem kell idegen kezekbe adni a képeket, csak fel kell tölteni a számítógépre. A szexuális fantázia mellett az eszköztár egyik meghatározó eleme lett a digitális fényképezőgép és videokamera – vagy akár a telefonok, amelyek már alkalmasak fotók vagy videók készítésére. Az egész világ egy nagy műterem lett, ahol mindenki operatőrré, rendezővé és főszereplővé vált egy személyben.

Gergely anno eleinte nem volt szerelmes Szandrába, bár tetszett neki a fiatalsága, a szenvedélyessége, egészséges perverszsége, de legfőképpen az a rajongás, amit mutatott feléje a lány. Tizenhárom évnyi korkülönbség volt közöttük, de ez mégsem volt probléma. Szandra amúgy is komolyabb tudott lenni koránál. Vidéki lány volt, de a fővárosban tanult egy főiskolán, kollégiumban lakott, és fotókat készíttetni ment Gergelyhez. Aztán levelezni kezdtek az Interneten, találkoztak, végül szorosabb lett a kapcsolatuk. Gergely az elején nem akart komolyabb kapcsolatot, de aztán szinte észérvekkel győzte meg magát, hogy ne tartson távolságot, engedje közelebb magához Szendrát. Ez azért is volt furcsa önmaga számára is, mert sosem volt az a típus, aki a magánéletében komolyabban tudta volna alkalmazni saját észérveit önmaga esetében. Mindig is a szíve szerint élt, hiába mondott ellent a józan észnek, a szíve döntéseit alkalmazta mindenben. Akkor is, ha sérült emiatt, ha fájt is, nem tudott egyszerűen másmilyen lenni. És a legfontosabb, hogy nem is akart – így érezte jól magát. Szandra azonban más volt: Gergely rábeszélte magát a lányra, bár igaz, hogy egy idő után annyira megszerette, hogy már nem is volt jelentősége annak, hogyan is kezdődött a kapcsolatuk. Igaz, a veszte is ez lett: míg az elején Szandra rajongott Gergelyért, néhány hónappal később Gergely rajongott már inkább a lányért, aki egyszerűen kimerült ebben a kapcsolatban. Megváltoztak az érzéseim – mondta Szandra egy napon, és olyan rideggé vált Gergellyel szemben, mint egy jéghegy az Északi-tengeren. Korábban a szex fantasztikus volt, állandóan szeretkeztek. Ágyban, zuhany alatt, asztalon, kocsiban, a szabadban, egy alkalommal még egy medencében is, ahol többen is voltak körülöttük. És állandóan fotóztak vagy videóztak közben. Szandra persze álfelháborodottsággal

tiltakozott ez ellen mindig, de sosem tett ellene semmit, sőt, olykor még rá is játszott a dologra. Gergely nem is nagyon emlékezett olyan lányra, akivel hosszú távon ennyire jól működött volna minden.

Aztán egy téli napon Gergely azt mondta, hogy hagyják abba a kapcsolatot, mert ennek semmi értelme. Már nem kívánlak – mondta Szandra kíméletlen őszinteséggel és kegyetlenséggel. Gergely nem értette, de érezte, ezért akarta, hogy vessenek véget a kapcsolatnak. Szandra tiltakozott, mondván, hogy úgymégbánná, úgyhogy inkább ne szakítsanak. Együtt töltöttek még egy hónapot, de a helyzet nem javult – igaz, rosszabb sem lett. Karácsony után egy nappal Gergely ismét felvetette, hogy szakítsanak. Pedig esze ágában sem volt ilyet mondani. Egészen pontosan fogalmazva: esze ágában mégis volt, hiszen ésszel döntött így, annak ellenére, hogy a szíve éppen az ellenkezőjét akarta. Szandra beleegyezett, úgyhogy a kapcsolatuk úgy ért véget, ahogyan kezdődött: a szív helyett ismét az ész döntött – ugyanis tényleg nem lett volna értelme folytatni, csak egyre rosszabb lett volna.

Gergely beült az autóba, és bőgve vezetett hazáig. Sosem szégyellte a könnyeket – a kocsiiban meg úgysem látta senki. Szandra előtt nem sírt – bár ennek sosem tulajdonított jelentőséget. Nem szeretett és nem is tudott taktikázni, ha érzett valamit, azt kimondta, kimutatta, nem játszott el sosem a nagy macsót, aki csak azért, hogy keményebbnek tűnjön, inkább mást próbál mutatni, mint a valóság. Gergely szerint nem ettől férfi a férfi. Ő elsősorban ember akart lenni, nem hős.

Isten hozott a Mi-az-anyámat-kezdjek-magammal-klubban – írta Kornél egy velős és tömör sms-ben a hír hallatán Gergelynek. Ez legalább mosolyt csalt az arcára, még ha a könnyei mögött is. És eszébe juttatta azt a Heine idézetet, amit ő maga is előszeretettel hangoztatott sokszor másoknak vigasztalásképpen: „Akárhogy sír is az ember, a végén csak kifújja az orrát.”

A következő hónapok csak azzal teltek számára, hogy múljon az idő – semmi más nem volt fontosabb. Gergely tudta, hogy túl fogja élni. Ami nem öl meg, az erősít – tartja a mondás, és Gergely ezt már megtanulta a saját bőrén. Nyolc évvel korábban, amikor menyasszonyával szakítottak, három évébe telt, mire egyenesbe tudott jönni lelkileg. Azt túlélte, ezt is túl fogja, csak idő kell hozzá.

Anasztázia másfél évvel Szandra után jelent meg az életében, és noha minden egyes csalódásnál egyre bizalmatlanabbá vált az újjal szemben, most szemhúnyva, vakon reménykedett abban, hogy boldog lehet.

5.

Gergely bérelt háza – pontosabban a szoba, ahol immáron Anasztázia is lakott – egyszerre funkcionált otthonként, és egyszerre fotóstúdióként. Elég nagy volt ugyanis ahhoz, hogy jól megférjen benne a személyes szféra és a műterem-jelleg. Lámpák, hátterek, kellékek – és a személyes élet díszletei.

– Nem zavar, hogy egy csomó vadidegen embert engedsz be az otthonodba? – kérdezte tőle valaki egyszer korábban.

– Egyáltalán nem – felelte Gergely. – Ettől még nem sérül az intimitásom, hiszen a fotózás a hobbym, a hobbym a munkám egyben, és én itt szeretek dolgozni. Nekem így kényelmes.

Gergely korábban bérelt különböző helyeken műtermet, de egyiket sem érezte a magáénak, ráadásul az is körülményesebbé tette a dolgokat, hogy oda mindig be kellett járni, akár egy munkahelyre. Gergely pedig nem szeretett munkahelyre járni, hosszú ideje élt így. Jobb, ha a munka jön házhoz – mondogatta. A fotózás jól ment, sok megrendelése volt, az évek során fejlődött is nem keveset. Olcsón dolgozott, ami miatt többször annyi ügyfele volt, mint kollégáinak – akik közül sokan irigyelték is ezért, sokan gyűlölték is – de ezzel Gergely sosem törődött. Számára az volt fontos, hogy jó képeket készítsen bárkiről, aki megkeresi. Legyen az fiatal, öreg, vékony vagy molett, szép vagy csúnya. Bár saját hitvallása szerint mindenkiiben lehet valami szépséget találni, és mindenkit önmagához kell mérni, nem horribilis távolságban lévő mércékhez. Jó fotót mindenkiről lehet készíteni – mondogatta. Csak meg kell látni az emberek előnyös és előnytelen oldalát.

Gergely a fotózás mellett néhány éve dolgozott az Együttessel is. Kornél régóta a zenész szakmában tevékenykedett, és Gergely sokat járt koncertekre. Így véletlenül adódott, hogy amikor üresedés volt, akkor Kornél Gergelyt kérdezte meg, nincs-e kedve velük dolgozni. Gergelynek volt, mert az idejét maga osztotta be, így a fotózás mellett az évi ötven-hatvan koncert bőven elfért, a pénz sem jött rosszul, és amúgy is szerette az Együttes zenéjét.

Anasztázia körül is szép lassan kezdett pezsegni az élet. Modellügynökségtől modellügynökségig járt, amikor Gergely tehetett, elkísérte, vagy elkísérte Józsi. Mivel a lány nem ismerte a várost, szükség is volt a segítségre. Gergely úgy vigyázott rá, mint saját szeme fényére. Emellett, ha Anasztáziának megtetszett valami, azon volt, hogy megkapja. A lánynak jól esett ez a kényeztetés, ugyanakkor félt is tőle, hiszen bármilyen furcsa, sok olyan ember él még a földön, akiknek kellemetlen, ha csak elfogadásra van lehetősége, viszonzásra nem. Anasztáziának nem volt pénze, de Gergely igyekezett úgy irányítani a dolgokat, hogy ez ne is legyen probléma. A pénz csak egy szükséges rossz, ami nélkülözhetetlen ahhoz, hogy az ember jobbá tegye a saját életét. Mert önmagában a pénz ugyan nem boldogít, de a hiánya képes arra, hogy az ember boldogtalanabb legyen másoknál. Nehéz összefüggések ezek, de ha az ember nem hazudik önmagának és a világnak, belátja, hogy pénzre igenis szükség van.

Gergely nem volt gazdag, amije volt, mindent magának köszönhetett. Az egzisztenciát, autót, bérelt házat. Sokszor a szerencse is mellé szegődött, de a szülői háttér minden volt, csak stabil nem. Anyja már gyerekkorában meghalt, apja örült, ha önmagát fent tudta tartani. A család inkább széthúzott, mint összetartott volna. Noha nem volt népes, de azért minden évben meg volt, hogy éppen ki kit utál, ki kivel van aktuálisan rosszban.

Az Erdélyből Budapestre érkező lányokról nagyon sokan – tévesen – azt gondolják, hogy az előbbre jutás érdekében bármire hajlandók. És kimondva, kimondatlanul így is kezelik őket. A férfiak azt remélik, hogy néhány ígéretért, jó szóért cserébe megkaphatják őket. Ez egyszerre visszataszító, és egyszerre felhőborító. Gergely érezte ezt, és találkozott nem egyszer éles helyzetben is a ténnyel.

Egy alaklommal, amikor elkísérte Anasztáziát egy belvárosi irodával rendelkező modellügynökséghez, szinte már előre tudta, mire számítsanak. Az ügynökséget hallomásból ismerte, tudta, hogy főleg erotikus munkáik vannak, és pornófilmekhez keresnek és közvetítenek lányokat. Főleg kezdőket. Gergely erre előre felkészítette Anasztáziát, és noha egyértelmű volt, hogy ilyen munkákat a lány nem akar és nem is fog elvállalni, Gergely azt akarta, hogy legyenek túl egy ilyen szituáción. Azt akarta, hogy Anasztázia a saját tapasztalatával élje át, milyen az, amikor fűt-fát ígérnek neki, és megpróbálják behálózni. Hogy amikor majd legközelebb kerül ilyen helyzetbe, már felkészült lehessen, tudjon védekezni.

Nem is történt másképp. Gazdagon berendezett iroda a hatodik kerületben, drága bútorok. Az ügynökség vezetője magas – talán egyeseknek jóképű, másoknak nem jön be biztosan az ilyen típus. Ő maga is Erdélyből származik, de régóta él itt. Ezzel foglalkozik évek óta. Amerikaiakkal és nyugat-európai megrendelőkkel dolgozik főleg, a hazaiakkal nem nagyon áll szóba – vagy azok nem állnak szóba vele. A végeredmény szempontjából mindegy.

Leülteti a vendégeket, puhatolózik, milyen a viszony köztük, majd szép lassan meséli a lehetőségeket. Egyébként nem hazudik, őszintén elmondja, mi a helyzet, természetesen a beszélgetéssel igyekszik a maga malmára hajtani a vizet – ez egyértelmű, ez az érdeke. Tetszik neki Anasztázia. Tetszik neki mint nő, és mint friss hús is – biztosan sok pénzt tudna keresni egy ilyen kaliberű lány közvetítésével: szép arc, természetesség, vékony alkat, nagy cicik – nem szilikon. Akt munkára és pornóra ideális. A beszélgetés végére szépen körvonalazódik a háló:

– Aki pénzt akar modellként, csak akkor tud sokat keresni, ha minimum aktot vállal, de inkább pornózik. Itthon, és főleg Erdélyben úgysem fogják megtudni, mert a filmek Amerikában kerülnek forgalomba – mondja. Gergely csak hallgat, Anasztázia is.

Aztán még rátesz két lapáttal: elhangzanak horroribis összegek, mint kereseti lehetőség, és az, hogy a pornós modellek úgymint kiszorítják a divatszakmából is a divatmodelleket, mert egy jégkrém reklámban sokkal hitelesebben nyal fagyit egy expornós művésznő, mint egy olyan, aki sosem csinált ilyesmit kamera előtt. Gergelynek mosolyoghatnája támad – micsoda érvrendszer, le a kalappal! Talán másoknál bejön. A végére marad még egy történet: egy lány nagyon akart pénzt keresni, úgy jött az irodába,

hogy pornózni akar. Éppen elmúlt tizennyolc éves. Csak egy bökkenő volt, történetesen, hogy még szűz volt. Sebaj – legyintett a pasi – ezt a problémát hamar megoldottuk. Anasztáziát kicsit ledöbbsenti a történet, bár nem botránkozik meg. Ő maga nem tartozik a prűd lányok közé, a fantáziája meglehetősen élénk. Amikor elbúcsúznak, a pasi úgy fog kezét a lánnyal, mintha ez egy titkos flört kezdete lenne – Gergely is látja az apró ártatlan jelenetet, de csak mosolyog magában. Anasztázia azonnal elmondja, amint kiérnek az utcára – és a hideg fut végig a hátán. Milyen nyálás volt ez a pasi – mondja. Biztosan nem fog pornózni – és nem ezért. Ennél jóval többre tartja magát. Nem, mintha lenézne azokat a lányokat, akik ezt csinálják, sőt, valahol még izgalmas dolognak is tartja, de a társadalom – és főleg otthon a kisváros Erdélyben... Ha kiderülne, soha többé nem mehetne haza. Mindenki ujjal mutogatna rá, nem bírná elviselni. De ez még önmagában csak az egyik érv – a másik, hogy nem akarja ezt csinálni. Nem, és kész!

Gergelynek eszébe jutott sok évvel ezelőtti élménye, amikor egy Amerikából időnként hazalátogató, és pornófilmeket készítő ismerőse elhívta egy forgatásra fotózni. A budaörsi villa medencével, rengeteg kisebb-nagyobb szobával olyan volt, mint egy kacsalábon forgó kastély. Direkt erre a célra – forgatásokra, fotózásokra lett kialakítva. A tulajdonosa nem is csinált egyebet, mint kiadja a villát, a stábok egymásnak adják a kilincset évek óta. A nappaliban éppen folyt az akció, a fiú és a lány – aki történetesen éppen erdélyi volt – hevesen dolgoztak a jelenetenkénti ötvenezer forintos gázsíért. Gergely az ablakban könyökölt, ahonnan éppen a szomszéd villa udvarába látott át, ahol építkezés folyik. Egyértelmű, hogy honnan lehetett olcsó munkaerőt találni építkezésekre.

– Románok... – jegyezte meg valaki mellette lenézőn. A fiúknak ez jut – biccentett az építkezés felé – a lányoknak meg ez – bólintott maga mögé. Gergely nem szólt semmit – nincs kedve vitatkozni arról, hogy attól, ha valaki Romániában él magyar, még nem román. És hogy nem minden erdélyi lány pornózik, és hogy nem szabad megvetni azokat, akik egy szebb élet és magasabb jövedelem reményében a könnyebbnek látszó utat választják – vagyis eladják a testüket. Hiszen egyebük sincs. És ehhez ma Magyarországon nem kell kárpátaljinak vagy erdélyinek lenni, hogy az embernek, egy fiatal lánynak egyebe se legyen a testén kívül. Maximum a tudása, amire senki nem kíváncsi. Marad még az önbecsülés, de abból sem lehet megélni.

Anasztázia elment egy-egy fotózásra, és egy-két hét alatt három-négy munkával keresett majdnem kétszer annyit, amennyi a fizetése egy hónapban volt odahaza. Amatőr fotósok szívesen próbálgatták tudásukat, és még fizetni is hajlandók voltak – vagy inkább kénytelenek – azért, hogy valaki modellt álljon nekik. Sokan persze inkább csajozni szeretnének ilyen formában, de tényleg vannak tisztességesek is köztük.

A lány énektudását is megcsillanhatta. Egyrészt az Együttes is meghallgatta csángó népdalt énekelni – hiszen Anasztázia gyerekkorában népdalversenyekre is járt, és az iskolai ünnepeken is sokszor énekelnie kellett. Másrészt a Miss Internet egyik gálaestjén is fellépett.

– Mindenképpen tehetséges, ráadásul nagyon csinos is. Ének tanárhoz kellene járnia, hogy csiszolódjon a hangja. Én is foglalkozom zenei produkciókkal, később még

bármi lehetne Anasztáziából – mondta Laci, a verseny szervezője, akit már lassan tízéves munkakapcsolat és barátság fűzte Gergelyhez.

Amikor nem volt fotózás, akkor Anasztázia otthon tett-vett. Takarított, főzött, igyekezett megszolgálni azt, amit Gergelytől kapott. Pedig Gergely nem kérte erre, de tudta, úgysem tudná lebeszélni a lányt, akinek ráadásul jól is esett, Anasztázia is boldogan sürgött-forgott. Mindig tele volt energiával, élettel telt meg a ház, ahogyan Anasztázia énekelt, szólt a zene, és energikusan pörgött, akár egy Duracell-elemmel működő anygalka, mint egy hiperaktív nagy gyerek. Valahol az önfeledt gyerekkor és a nőiesség határán. Gergely sokszor csak megállt, és szótlán csodálta a lányt – miközben egyre inkább a hatalma és hatása alá került.

– Félek, hogy sérülni fogsz, én csak aggódom érted – mondta Kornél Gergelynek, amikor erről az egészről beszélgettek. Kornél jó emberismerő volt, sokkal jobb, mint Gergely. Főleg, hogy Gergely egyáltalán nem volt az. Gergely inkább naiv. – Miért csinálod ezt, és mit akarsz kihozni ebből az egészségből? – kérdezte Gergelyt.

– Fogalmam sincs – felelte amaz. – Megvárom, amíg belém szeret – mondta nagyképpen, bár maga is érezte, hogy ez azért erős elvárás egy kissé. Sebaj, legalább jól hangzik – gondolta.

Kornél egyszer azt mondta, hogy neki megéri a kockázatot beleszeretni egy nőbe, és még ha harcok, küzdelmek és viták árán is, de együtt lenni vele, mert egy szerelem sokkal több jót ad, mint amennyi rosszat. És már ezért megéri. Gergely sokat gondolt erre – korábban is, később is. Mindig odafigyelt arra, amit a barátja mondott. Nem csak azért, mert a barátja volt, de azért is, mert Kornél teljesen más szemszögből nézte az életet és az emberi kapcsolatokat, mint ő. Gergely legnagyobb sajnálatára nem tudta olyan szemmel nézni az embereket.

6.

Anasztázia nem is olyan sokkal később, magától döntött úgy, hogy lebontja a köztük lévő falat. Egy este találkozott egyik volt osztálytársnőjével, aki ugyancsak Budapesten élt már, és elmentek bulizni. Hajnalban hazatérve szó nélkül odabújt Gergelyhez. Az addig eltelt hetek alatt kialakult közöttük egy erősödő kapocs, amely mindenképpen a megbecsülésen és a szereteten alapult. Anasztázia sokat mesélt az életéről, Gergely is a magáéről. A lány kinyílt, akár tavasz végén a püünkösdí rózsák, egyre mélyebben és mélyebben fogadta bizalmába a másikat. Bár ez nem volt jellemző rá, mert egyébként sokszor nagyfokú bizalmatlansággal állt az emberekhez. Nem volt könnyű dolga annak, aki legféltebb titkait is tudni akarta.

– Mindég kell valami titok – mondta néha Anasztázia. – Ami csak az enyém, és nem tudja senki. A lány ezzel talán saját intim szféráját akarta őrizni, vigyázni. Olyan kevés dolog volt az életében, amelyről elmondhatta, hogy csak az övé, és senki másé, hogy kialakult benne egy ilyen reflex a világgal szemben. Gergelyben szép lassan kezdett bízni, ami semmi egyébként nem volt köszönhető, csak a tőle kapott törődésnek,

gondoskodásnak, türelemnek, és nem utolsó sorban szeretetnek. Gergelyből nyugalom áradt, mellette eltűntek a gondok, a félelem. És Gergely jelentette a reményt, hogy egy új életet építhet, esélyt kaphat arra, hogy önállóbb lehessen. Ugyanakkor nagyon kötődött Hubához, aki otthon maradt. Több mint két éve voltak együtt, szerelmük még a középiskolában kezdődött, és lassan önmaguk, és mások szemében is elválaszthatatlanok lettek. Huba tudta, hogy nem tarthatja vissza Anasztáziát, de ha tehetne volna sem akarta tenni. Inkább engedte, hogy a lány menjen, próbálja meg a szerencséjét, és csak remélni tudta, hogy nem veszíti el, és majd visszatér hozzá. Hála az Internetnek, nap mint nap tarthatták a kapcsolatot, esténként órákat beszélgettek egymással. Anasztázia egy másik világban élt, ami vonzotta, csábította, reményekkel töltötte el, ugyanakkor a szíve szakadt meg Huba miatt, akit ugyanolyan kötődve szeretett, mint korábban. De az új érzések, új ingerek, Budapest zsidongása, mássága, a lehetőségek reménye összekuszáltak benne minden érzést.

Talán pillanatnyi zavar volt részéről, talán csak nagyfokú szeretet-hiány, talán csak ösztönszerű cselekedet, amikor azon a hajnalon megérkezve odabújt Gergelyhez – és attól kezdve hosszú időre el sem távolodott tőle – legalábbis így érezte. Gergely csak később ébredt rá, hogy ez is csak egy illúzió volt, amivel hitegette magát. Anasztázia mindig tele volt szeretettel és szeretetéhséggel is. Gergely biztosan tudta, hogy a lány megkedvelte őt, hiszen jól esett neki az a mérhetetlen törődés és szeretet, amit viszont kapott. Átléptek egy határt, de ez mindkettőjük számára veszélyesebbé tette az egészet. Még mindig ott lappangott a mélyben az, hogy mást és mást reméltek a másiktól. Belesodródtak olyan helyzetekbe, amelyekből nem volt visszaút. Belesodorták őket az álmaik, a vágyaik, az ezekből adódó döntések, tettek. Fel sem mérték igazán, mit tesznek, mit mondanak, mi felé haladnak. Gergely a maga harmincöt évével ugyanolyan gyerek volt, mint Anasztázia húsz évesen – bár illet volna bölcsebbnek lennie, hiszen mégiscsak több életpaszttalattal bírt. Ugyanakkor Anasztázia mégis átkozottul felnőtt tudott lenni, mintha egykorúak lennének.

Nem akarták becsapni sem magukat, sem egymást. Legalábbis Gergely így szerette volna. Két dolgot kért a lánytól. Csak kettőt: ne bántsák szánt szándékkal a másikat soha, és ne hazudjunk soha a másikkal. A következő két hónapban a kapcsolatunk nagyon jól működött. Bizonyos tekintetben, és bizonyos részleteiben még jobban is, mint Anasztázia két és fél éves kapcsolata Hubával – akivel a Gergellyel történt összeemeledést követően sem szakított. Mégis csak illúzió volt az egész. Gergely elfogadta azt, hogy Anasztáziának létezik Huba, és csak második lehet mellette. Legalábbis amíg Huba van. Mindketten, sőt mindhárman össze voltak zavarodva. Anasztázia is, Gergely is és persze Huba is. Kialakult egy olyan szerelmi háromszög, amelyben mindhárom fél csak veszíthetett a jövőben. Ám Gergely optimista lénye vagy túl vak volt, vagy csak természetéből fakadóan túl derülátó – azt remélte, majd minden jóra fordul.

Kornél figyelmeztetése hiábavaló volt, mert Gergely tudta, hogy ez a dolog, ez a kapcsolat talán annyi jót és szépet adhat neki, ami megér bármilyen kockázatot. A csábítás nagy úr, a remény nagyon hosszú ideig képes táplálni tüzeket – kicsiket és

nagyokat egyaránt. Csak a jót akarta látni az egészben. Fekete leves? Az úgylát mindig a végén jön, kit érdekel ez a dolgok elején vagy közepén?

Ugyanakkor nagyon is jól tudta, hogy ez hosszú távon nem fog működni így, mert nem működhet. Huba várta haza Anasztáziát, Gergely pedig továbbra is feleségnek szerettem volna a lányt, aki pedig őrlődött kettőjük között, hogy mit is kellene tennie. Működött tehát a szép kis szerelmi hármas, amelyből a végén senki nem kerülhet ki győztesen, de legkevésbé sérülések nélkül.

Ákárhogy is alakul a jövő, mindenképpen mindhármunknak fájdalmas lesz – gondolta Gergely, de valahányszor ez eszébe jutott, minduntalan elhessegette magától az érzést.

Szerelmes lett – olyannyira, amennyire már nagyon régen volt. Számára minden tekintetben Anasztázia volt az álomnő. Mind külső, mind benső tulajdonságait illetően. Az elején megbeszélte két alapszabály, miszerint nem hazudnak egymásnak soha, és nem okoznak készkarva fájdalmat a másiknak, működött is folyamatosan, ettől voltak mindketten boldogok, bár a mélyben – talán nem is olyan mélyen, sokkal inkább a felszín alatt – ott lebegett a bizonytalan jövő.

A mának éltek mindketten, de mindketten csak a magunk módján. Kívülállók azt mondták, hogy Anasztázia csak érdekből tett mindent. Pedig nem így volt. És Gergely nem azért védte meg mindig a lányt, mert a szerelem elvakította. Folyamatosan próbálta kitalálni, megfejteni a lány szemszögéből a dolgokat. Anasztáziának volt otthon, Erdélyben egy valamilyen élete és egy valamilyen kapcsolata, és kapott helyette egy másikat. Kétségek között őrlődött, maga sem tudta, hol a jó és a rossz határa. Próbált megfelelni Hubának, Gergelynek, és nem utolsó sorban önmagának – és ez egyre jobban feszítette belül. Gergely hiába volt szerelmes belé, akár egy nagyágyú. – Ez milyen ostoba hasonlat! Hogy lehet egy nagyágyú szerelmes? – Szikora Robi énekelte ezt valamelyik dalában, neki kellene ezt megmagyaráznia. – Az érzelmek annyira azért nem vakították el Gergelyt, hogy ne vette volna észre, ha csak színjáték lenne az egész. Anasztázia valóban szerette őt. Nem volt szerelmes belé, belül iszonyatos vívódásokat élt meg a helyzet miatt, ami egyszerre volt neki jó is és rossz is. De a szeretete őszinte volt, hiszen annyiféle szeretet létezik a világon. Mint milliónyi színárnyalat – az alap a mélyben ugyanaz, de a felszín kicsit ilyen vagy amolyan. Lehet szeretni egy kiscicát, egy kedves tárgyat, amelyhez emlékek kötnek, és lehet szeretni barátot, szülőt, szerelmet – megannyi árnyalata a szeretetnek. Ugyanaz mind és mégis más.

Egyszer később Gergely azt mondta Anasztáziának, hogy abban a helyzetben, amikor összelepedtek, a lány gyakorlatilag bárkivel képes lett volna összebújni. És ezt minden gonoszság, vagy rosszindulat nélkül gondolta. A lánynak iszonyatos nagy szeretet-hiánya volt, és Gergely valamilyen szinten kapóra jött neki ebben. Emiatt még csak hibáztatni sem szabad – nem is tette soha. A lány nem is gondolkodott, mit veszíthet, mit nyerhet, vagy mit kaphat – egyszerűen, ösztönösen cselekedett, csak jól esett neki az ölelés, hogy ebben az idegen városban odabújhat valakihez, akiben megbízik, és akitől annyi mindent remél. Remél, de nem számításból, hideg fejjel – egyszerűen csak a remény vágya miatt.

Gergely azt szerette volna, ha megáll az idő, minden úgy marad, ahogyan akkor éppen volt. Ám az idő haladt. Mi, emberek mondjuk, hogy a múlása könyörtelen, vagy éppenséggel azt, hogy jótékony. Mikor mire van szükségünk. Gergely akkor és ott azt szerette volna, ha megáll. Örökre.

7.

Már javában tombolt a nyár, amikor Gergely a maga szervezte tengerparti fotótábor előkészületeivel foglalatzkodott. Ez lett volna az első ilyen alkalom, pedig már évek óta dédelgette magában a gondolatot. Közel tíz éve foglalkozott fotózással, ami kezdetben csak hobby volt számára, később azonban egyre komolyabbá vált az életében. Olyannyira, hogy amikor Józsvival kibérelték a budai családi házat, berendezte első saját professzionális stúdióját is végre. Főleg portfóliókat készített kezdő modelleknek, de dolgozott az évek során különböző lapoknak és szépségversenyeknek is. Sokan csak saját célra jártak hozzá fotókat vagy fotósorozatokot készíttetni. Ki-ki más ok miatt. Önmagának, vagy a párjának meglepetésként.

Gergely érintőlegesen ismerte hát a hazai fotós- és modellszakmát is. Tudta, hogy ez a világ meglehetősen furcsa és sajátos arculatú idehaza. Minden második lány modellkedéssel szeretne foglalkozni, kifutóról és a médiáról álmodik, ám közel sincs annyi lehetőség vagy munka, hogy mindenki álma teljesülhessen. Ráadásul rengeteg tisztességtelen cég is beszállt ebbe az üzletágba, akik horribilis összegeket kértek el a szerencsétlen kezdőktől, ám alig-alig nyújtottak, vagy nyújtanak cserébe bármit.

Gergely sosem dolgozott drágán, elvi kérdésként kezelte, hogy profi minőséget készítsen olcsón, hogy a modellek nála ne mindjárt azzal kezdjék a pályát, hogy több tízezer forinttól megszabadítja őket. Másrészt ez egyfajta üzletpolitika is lett nála: dolgozz jól és olcsón, így sok megrendelőd lesz.

Tudta, hogy Anasztáziának sem lesz könnyű dolga ebben a világban, nincs is semmilyen garancia arra, hogy csak modellkedésből hosszú távon képes legyen megélni. Így Gergely felvetette, mi lenne, ha sminkelést kezdene tanulni: ezzel két legyet üthetnének egy csapásra, hiszen egyrészt Gergely állandó munkát is tudna biztosítani a lánynak, másrészt Anasztázia jövője is eggyel biztosabb alapon nyugodhatna.

A fotótábor lényege az volt, hogy nagyon baráti áron a modellek nyaralással egybekötött exkluzív tengerparti fotózáson vehettek részt Horvátországban. Volt is jelentkező szép számmal, és emiatt a felelősség sem volt kicsi. Gergely jobbnak látta, ha a tábor turnusai előtt inkább leutazik a tengerhez, hogy személyesen találkozzon azokkal, akik a szállást szervezik. S ha már így alakult, Józsi is vele tartott, és természetesen Anasztázia is.

Minden szépnek és jónak tűnt. Nyár volt, munkával bőven el volt látva, tervei is voltak bőségesen. Az egyetlen, aprónak tűnő tényező, miszerint Anasztáziával való kapcsolata nem volt teljesen tisztázott, egyáltalán nem zavarta. Úgy volt vele, hogy majd

ahogyan a Jóisten rendeli a dolgokat, aszerint történik úgyminden. És remélte, hogy odafenn, az égben majd kedvező ítélet születik – mi mást tehetett volna.

Gergely a korábbi években is, amikor a barátaival utazott, úgy szeretett a tengerpartra érni, hogy ne veszítsenek el egy napot az utazással. Vagyis rendszerint éjfél körül indultak, hogy reggelre-délelőttre érjenek le. Most sem döntött másképp, így hajnal három órakor érkeztek a horvát határhoz. Schol nem volt egy autó sem, csak ők gördültek oda a kivilágított bódéhoz. Álmosan pislogó, negyven körüli törzsőrmester nő kérte a papírokat, majd elvette azokat, és végiglapozta őket. A magyar útlevelek mellett megakadt egy pillanatra Anasztázia román útlevelénél, majd mutatta Gergelynek, hogy álljanak félre. Közben visszaült a bódéjába, és magára csukta az ajtót.

Eltelt tíz perc, és nem történt semmi.

Újabb tíz perc elteltével Anasztázia aggódva kérdezte:

– Most mi a baj? – nem akarta mutatni, de szemeiben kevéske félelem bujkált. Érezte, hogy csak vele lehet a probléma, már-már kezdett rejtett büntudata is lenni.

– Semmi nincs – felelte Gergely. – Biztosan csak végignéznék mindent alaposan. Senki nincs itt, szerintem unatkoznak.

Összesen egy kerek órát vártak az autóban magyarázat nélkül. A végére már Gergely is aggódni kezdett, hogy valami esetleg nincs rendben, amiről ő nem is tud. Amikor végre a törzsőrmester nő visszatért a papírokkal, szűrős szemekkel nézett Anasztáziára.

– Anasztázia mióta tartózkodik az országban? – kérdezte flegmán, mintha egy rendőr zsebtolvajt igazolná egy pesti aluljáróban.

– Nagyjából másfél hónapja – válaszolt helyette Gergely.

– És ezalatt az idő alatt kinél tartózkodott?

– Nálam – felelte Gergely.

– Bejelentette a lakóhelye szerinti illetékes közjegyzőnél?

– Nem. Miért, be kellett volna?

– Ha egy külföldi állampolgár harminc napnál tovább tartózkodik az országban, akkor azt be kell jelenteni! De most nem büntetem meg magát emiatt.

Gergely mondta volna, hogy Anasztázia külföldi ugyan, de ugyanolyan magyar, mint bárki más ebben az országban. De inkább magában tartotta a gondolatot, nem akart feleslegesen feszültséget kelteni. Aztán visszakapták az útleveleket, és hálásnak kellett lenniük, amiért nem kaptak büntetést, és elmehettek.

Nem volt hiba a papírjaikkal, nem volt náluk semmi olyan, amit ne lehetett volna átvinni egyik országból a másikba. Csak egy kicsit szerettek volna kikapcsolódni. Gergely csak a tengert szerette volna megmutatni Anasztáziának, amit a lány még sosem látott. Érdekes módon más államok határhoz egyezssem hatalmaskodtak velük. Se a románok, se a szlovákok, se a horvátok – csak a magyarok. Pedig az elmúlt hetekben a többi határon is jártak már néhányszor.

Ülsz a kocsiban csendben, kezében a kék színű útlevel. És ott ül melletted ő is. Ugyanazon a nyelven beszéltek, ugyanazon a nyelven gondolkodtok, ugyanazon a nyelven álmodtok. De neki sötétvörös színű az útlevele, és az van ráírva, hogy Románia.

Egy másik ország, egy másik nyelv, egy másik nép. Semmi bajod Romániával. De hogy magyarázod meg ennek a húszéves gyereknek, hogy ne legyen rejtett bűntudata amiatt, hogy 700 km-rel arrébb született, mint te? Hogy magyarázod meg neki, hogy ettől ő még semmivel sem kevesebb? 2006-ban, Európában.

Gyűlölöd a tehetetlenséget – mert valóban nem tehetsz semmit. Európában a XXI. század elején megbélyegeznek embereket. Hiába tartasz, vagy éppenséggel élsz az Unióba, az Unióban, egy világ választ el az igazi szabadságtól. Mert a szabadság nem azt jelenti, hogy akkor vagy azzal, és ott, akit szeretsz, amikor és ahol akarsz, hanem azt, amit a régi morbid kabaréjelenet is kimondott: szabad országban az emberek azt csinálnak, amit szabad.

Sosem érezted eddig ezt a bőrdön. És a legtöbben át sem érzik. Gergelyben már korábban is átsuhantak ezek a gondolatok az agyán. Például a nem sokkal korábbi népszavazás kapcsán is. De egészen idáig nem érezte a saját bőrén, mit is jelentett az valójában. Mert nagyon kényelmes dolog magyarországi magyarnak lenni. Homokba dugni a fejünket, és azt mondani: ez nem az én gondom. Annak az ötmilliónak, aki december 5-én nem ment el szavazni, sosem kellett ilyet átélnie. Hány évig tartott itt az agyosás? Negyven évig? Nyolcvanig? És miért is mondjuk, hogy tartott? Így múlt időben? Hiszen a mai napig tart, és tart majd holnap és holnapután. Mert aki erről szólni mer, annak vagy azt mondják, hogy nacionalista, szélsőjobbos, vagy fasiszta, vagy csak rálegyintenek, hogy jaj, ugyan már, ez lerágott csont, úgysí itt az Unió, ennek már nincs semmi értelme, semmit nem számít.

Csak az a baj, hogy Unió ide vagy oda, a kék útlevel kék marad, a bordó meg bordó. És az útlevel színe megbélyegez, elválaszt, kirekeszt. Úgy viseled erdélyiségedet, vagy akár kárpátaljiságodat, vajdaságiságodat, felvidékiiségedet, mint annak idején a zsidók a sárga csillagot. Csak ez nem annyira sarkított, nem annyira látható. Nem kell fizikailag a mellkasodra tűznöd. Mert már nem ott van, hanem a fejedben – és láthatatlanul a homlokodon. De az útlevelben mindenképpen! Kisebbség vagy a többségben akarva-akaratlanul, pedig nem különbözöl semmiben. Csupán valamikor, több mint nyolcvan éve húztak egy határt a térképen, és a te őseid a túloldalra kerültek – ezt dobta a gép, mondják manapság. Gyanús vagy, lesajnált, nehéz helyzetű – mintha pestises lennél, akihez nem szabad hozzáérni. Mert nem ismernek ugyan, de annyi mindent hallottak már rólatok – nem konkrétan rólad, hiszen sohasem láttak, nem ismernek személy szerint, de elég az, hogy erdélyi vagy, máris „tudják” – valójában inkább tudni vélik –, ki vagy, mi vagy. Ha egy magyarországi magyar azt mondja, kék az ég, neki is nehezen hiszik el, mert ilyen világban élünk. Senki nem hisz már senkinek és semmiben. De neked még úgyse.

Hülye magyarok... – gondolta Gergely. Talán botrányos kijelentés is sokaknak, és megpróbálnának mindjárt mögé látni. Ki gondolja ezt? – tesz ki fel a kérdést vérben forgó szemekkel. Biztosan nem is magyar – gondolják. Pedig Gergely apai nagyapja Erdélyben született, apja Kisvárdán, ő maga pedig Budapesten. Anyai ágon is magyar, azok az ősök thy-nal írták még a családnevet – tehát teljesen színmagyar. Már ha egyáltalán van ilyen, hogy színmagyar. Van ilyen? Ha igen, akkor ki számít annak? Ezen a földön az elmúlt

évszázadokban és évezredekben annyi meg annyi nemzet átsöpört, és annyi meg annyi nemzet telepedett meg évszázadokra is akár. Itt van mindjárt a török uralom. Aztán az osztrák. És a szláv tenger köröttünk. Érdemes ezen vitatkozni, filozofálni? Ki a magyar?

Gergely olykor szégyenkezve gondolt saját családjának bizonyos tagjaira is. Egyszer nagynénje saját fia erdélyi élettársának – akitől ráadásul az unokája is született – rokonaira hívta ki az Idegenrendészeti Hivatal embereit, és toloncoltatta haza őket, csak mert úgy tartotta kedve. Szégyen és gyalázat.

Ez a Magyarország, ahol még családon belül is képesek ilyenre az emberek, nem érdemelné meg, hogy visszakapja Erdélyt, vagy bármilyen elvett területeket. Ott ahol teli szájjal habzsolják a bugyuta amerikai filmeket, amelyek mindegyikében szinte ötpercenként feltűnik egy csillagos-sávós lobogó, és az emberek tapsolnak ennek, ugyanakkor lefasisztázzák és leszélsőségesezik azt, aki magyar zászlót lenget – ha csak nem éppen sporteseményen van az illető... Ott, ahol nemzetről beszélni sokáig országellenes tett volt, és szinte hősiességnek számított a nemzetellenesség, mire lehet építeni?

A magyarok sírnak, hogy az a tengerpart, ami ma Horvátországé, és évente többszázezren látogatnak oda, egykor a miénk volt? Csak egy apró megjegyzés: ha ma is a miénk lenne, az életben nem épült volna ott egy kilométer autópálya sem – így legalább emberi módon le lehet jutni az Adriára.

Székelyföld legyen a székelyeké, a Felvidék a felvidékieké, Vajdaság a vajdaságiaké – kapjanak autonómiát! De a mai Magyarország egyiket sem érdemelné meg!

Gergely nem beszél más nyelvet. Keveset angolul, de az nem számít meghatározó tudásnak. Ez az anyanyelve – „ajkamon a szó magyar, ezt adta Anyám örökül nékem. S itt él köröttem nem választott, ám Isten által rendelt népem...” – írta egyik versében.

Harminc éves kora körül már talán van annyira érett az ember, hogy kialakult képe van saját magáról. Keresi az identitását, keresi a hitet, az élet értelmét. Hitet, Istent, életértelmet keresni egyéni út – független attól, hová születik az ember. Lehet bennszülött az Amazonasnál, tibeti szerzetes, tuareg a sivatagban, viking leszármazott. Mindegy, mert nem az számít. Isten, hit, vallás... Független attól, milyen nyelven gondoljuk, keressük, beszéljük, álmodjuk.

Hittől független identitás, hogy valaki az, aki. Ahová született, amelyen közösségbe tartozik, amelyen nyelven beszél, álmodik, gondolkodik. Akiket megért maga körött.

Gergely nem azért magyar, mert szereti ezt a tájat: a hegyeket, síkságokat, folyókat, városokat. Szép tájak, hegyek, folyók, városok mindenütt vannak a világon, és egyik sem szebb vagy csúnyább a másiknál. Legalábbis ez nem azon múlik, hogy hol van. Magyarországon is vannak szép és csúf helyek, másutt is. Mégis, ez az a kilencvenháromezer négyzetkilométer – illetve sokkal több, ahol értik, amit mond, ha olyanokhoz szól, akiket még talán sosem látott. Ugyanaz a kultúra – mondja erre a szakzsargon.

Mit jelent magyarnak lenni? – kérdezte önmagától Gergely. Buta kérdés. Mi az, hogy mit jelent magyarnak lenni? Semmit. Ugyanazt, mint egy németnek németnek lenni, zsidónak zsidónak lenni. „Én büszke vagyok arra, hogy magyar vagyok!” – szokták

mondani sokan. Kik között? A magyarok között? Mintha egy fa mondaná az erdőben, hogy büszke arra, hogy ő is fa. Na és?

„Én büszke vagyok arra, hogy magyar vagyok!” – szokták mondani sokan. Kik között? Más nemzetek között? Miért? Mitől különb egy magyar egy szlováktól, egy románától, egy zsidótól, egy franciától? Semmitől. Egyenrangú. Mint erdőben a fák. Mindegyik fa csak egy fa. Nem különb a másiktól. Az egyik magas, a másik terebélyes, a harmadik görbe-gurba, a negyedik csenevész. De akkor is csak egy fa a sok közül – nem jobb, nem több mint a másik. Az erdő éppen attól szép, hogy sokféle fa van benne. És a fák nem irigykednek egymásra, nem gyilkolják egymást – csak élnek békében az erdőben.

A festékpalettán színek vannak – fő színek és árnyalatok. Piros, sárga, kék, zöld, fehér, fekete, barna, lila, rózsaszín, narancs... Melyik szín a legszebb? Melyik szín a legfontosabb? Melyik szín a nélkülözhetetlen? Melyik színre mondjuk, hogy nem hiányozna, ha eltűnne? Mindegyik szín egyformán fontos. Mert lehet, hogy a paradicsom piros – nem kell hozzá kék. A citrom pedig sárga – nem kell hozzá piros. De hogyan festhetnének meg egy naplementét piros és sárga nélkül? Vagy egy hideg téli éjszakát kékek nélkül, erdőt zöldek nélkül?

Mivel több egy piros, vagy egy kék? Semmivel! Mivel több egy magyar, mint egy zsidó? Mennyivel több egy román, mint egy ukrán? Semmivel!

Gergely nem arra volt büszke, hogy magyar – és ezt nem negatív értelemben gondolta. Ha egy sporteseményen magyar győzött, örült neki, mert ő is magyar, ő neki drukkolt. Drukkolt annak, hogy győzzön. Nem annak drukkolt, hogy a másik veszítsen. Ha annak drukkolt volna, hogy egy vízilabda meccsen a szerb veszítsen, akkor mindegy lenne, ki győz. Nem. Annak drukkolt, hogy a magyar győzzön, mindegy, ki veszít. A vízilabda sport. A sport játék, amit mindenki élvez, mindenki boldog. Még a vesztesek is. Ők azért, mert nem mindig vesztesek. Egy másik meccsen majd ők győznek. A szurkolók sajátjaiknak szurkolnak, a másikat tisztelik. A jó szurkolók, az emberi szurkolók. Ostobaság az egyiknek összevernie a másikat, csak azért, mert ő más. Ilyen alapon bárki összeverhetne bárkit, mert más. Sosem lenne vége – illetve nagyon hamar vége lenne, mert kipszultna az emberiség. Elsősorban emberek vagyunk, és csak másodsorban magyarok, románok, németek, szerbek. És mivel emberek vagyunk, alapvető normáink közé kellene tartozzon a másik tisztelete. Ettől vagyunk emberek. Már amikor.

A háború nem játék. Nem élvezi senki. A győztesek sem, sokszor a túlélők sem. A háborúban meghalnak az emberek. Meghalnak a magyarok, a németek, a franciák, az oroszok. A halál elkerülhetetlen – minden élet halállal végződik. De az értelmetlen halál elkerülhető. A háborúban csak értelmetlenül lehet meghalni. Nincs hősi halál. Csak halál van.

A háborúban magyar gyilkolt orosz, orosz németet, német franciát, francia olaszt, olasz angolt, angol pedig magyart – ez volt a világháborúban. Bezárult kör. Értelmetlen pusztítás volt.

Hülye magyarok. Nem Európában hülyék a magyarok. Mert ez azt feltételeznék, hogy kevesebbek vagyunk, mint a csehek, románok, dánok vagy görögök. Itt, a Kárpát-medencében hülyék a magyarok. Egy más között.

Gergely magyarként hülyézi önmagukat. Azt is, aki kikéri magának, azt is, aki elismeri. Nem döngeti emiatt a mellkasát. Inkább szomorú. Hallott egy viccet – talán az egyetlen olyan viccet –, amin nem nevetni, inkább sírni támadt kedve. És belül azóta is sír rajta, mert sajnos mélyen megéli, szinte napról napra, mennyire nem vicces. Mennyire mély igazsága van.

Egyszer valaki megkérte az Ördögöt, mutassa meg neki, milyen a pokol. Az Ördög alászállt az illetővel a mélybe, majd megálltak az első üstnél, ahol a lelkek fortyogtak. Egy tábla volt mellé helyezve a következő szöveggel: Kimászni tilos!

– Hát ez? – kérdezte a kíváncsiskodó.

– Ebben a németek vannak – felelt az Ördög. – Precíz, pedáns nép, akik betartják a szabályokat. Elég nekik egy tábla, és biztosan nem fognak megszőkni.

Mentek tovább, a következő üstnél géppisztolyos őr állt.

– Ebben az oroszok vannak – mondta az Ördög. – Ők csak az erőszakból értenek, ezért kell a fegyveres őr.

A harmadik üstnél se tábla, se fegyveres őr. A látogató kérdően nézett az Ördögére, mire az csak ennyit mondott:

– Ide nem kell semmi, ebben a magyarok vannak. Ha valamelyik megpróbál kimászni, a többiek úgys visszarántják.

Gergely amikor ezt a „viccet” hallotta elszörnyülködött a dolog igazságtartalmán: Ilyenek vagyunk tényleg. Sajnos. Sokkal régebben írta le Ágai Ágnes a Magyarok című versét, amely hosszú évek óta Gergely egyik kedvence volt. Nem azért, mert szép, sokkal inkább azért, mert szomorúan igaz. A költőnő hasonló érzések közepette írhatta e művét, mint amiről a vicc is szól:

„Magyarország területe 93 031 négyzetkilométer.

Most ennyi.

Itt az emberek magyarul beszélnek.

Ők magyarok.

A magyar nyelvet nehéz megtanulni.

De lehet.

A magyarok őshazája bizonytalan.

A jelenlegi is.

A magyarok sokat vitatkoznak.

Például arról, hogy ki a magyar.

Mitől magyar a magyar?

Mitől magyarabb az egyik magyar

a másik magyarnál?

Két magyar csak külföldön örül egymásnak.

Néhány óráig.

A magyarokat általában szeretik külföldön.

Kivéve, ha nemzetiségek.

A magyarok nem bántják a nemzetiségeket.

Most nem.
Vannak, akiket most is bántanak.
A nagy országok
elviselik a különböző népcsoportokat.
Magyarország nem nagy ország.
A bajban az emberek összetartanak.
A nagy bajban.
Árvíz, földrengés, forradalom, stb...
Árvíz, földrengés, forradalom, stb. ritkán van,
és rövid ideig tart.
Kis bajban az emberek egymásnak ugranak.
Kis baj gyakran van, és sokáig tart.”

Ugyan ki mondaná a „viccre” és erre a versre, hogy szemenszedett hazugság? Ki merné állítani, hogy blódség, és hogy ez valójában nem is így van? Ugye, senki? Hülye magyarok! Ugye, hogy tényleg hülyék vagyunk?

Két és fél hónappal az átköltözése után Anasztáziának haza kellett mennie Erdélybe, és nem is tudott újra Magyarországra menni. Nem egyszerű határon túl élő magyarnak lenni. És ha valaki, hát a magyar állam aztán végképp nem könnyíti meg saját nemzetének a sorsát. Ez sosem volt jellemző rá.

Kilencven nap. Egy külföldi állampolgár mindössze ennyit tartózkodhat Magyarországon bármiféle vízum nélkül. Kilencven napon túl vízumra van szükség. Mindegy, hogy kínai, arab, nigériai vagy határon túl élő magyar az illető. Az Erdélyben élők román, a felvidéken szlovák, a Kárpátalján ukrán, a Vajdaságban szerb állampolgárok. Elsősorban külföldiek, csak aztán magyarok – de nincs aztán, mert az már senkit nem érdekel. „Román vagy, idegen. Bevándorló. Menekült.” – ahogyan Tisza Kata is fogalmaz. „A kínaiak előbb megkapják az engedélyeket, mert büfjük van.”

És az a bizonyos kilencven nap kegyetlenül ketyegett. Gergely tudta, hogy cselekedni kell, tenni valamit, mert előbb-utóbb elfogy az idő. Korábban valahogy nem foglalkozott a problémával, hiszen egyrészt sosem volt még olyan helyzetben, hogy ilyesmivel kelljen törődni. Másrészt valamiért azt feltételezte, hogy manapság, a XXI. században, az új évezredben, akkor, amikor Európa szép lassan egyesül, a demokrácia mindenütt szabadságot ad az embereknek, ez igazán nem lehet probléma. Harmadrészt annyira megállt vele az idő, hiszen boldog volt Anasztáziával – boldog volt akkor is, még ha ezt be is árnyékolta a lány otthoni kapcsolata –, és nem akart semmivel foglalkozni, ami kikökönthette volna a nyugalmból. Pedig muszáj volt, nem tehetta meg, hogy nem vesz tudomást a dolgokról.

Magyarországon azt az információt kapták, hogy Anasztáziának csak kint, Romániában lehet a papírjait elintézni. Készültek is rá, ahogy megérkeztek Erdélybe, az első munkanapon elmentek a csíkszeredai konzulátusra. Ostromállapot volt, emberek ácsorogtak ott kisebb csoportokban a bejutás reményében. Az épület kapuján rácsok – mintha húsz-harminc évet visszaugrottak volna az időben, és nem is Európában lennének, hanem valamelyik afrikai vagy ázsiai országban. Vasfüggöny – jutott Gergely eszébe egy múlt századi kifejezés. Mindenki munkavállalási vízum ügyében várt, volt, aki már éjfélkor ott toporgott a reggeli bejutás reményében. Persze bejutni csak protekcióval, vagy napokkal későbbre kiadott sorszámmal lehetett, aztán az ügyintézés még biztosan egy hetet is igénybe vett. Vagy kettőt. Vagy hármat – vagy a Jóisten tudja mennyit. Gergelyben szép lassan szertefoszlott az illúzió, miszerint Anasztáziával másnap visszamehetnek Magyarországra együtt. Utolsó ötletként felderengett benne a nemzeti vízum, mint olyan, mert arról korábban már olvasott, hogy egyszerű megkapni. Úgy látszott, ez varázsszó volt, mert ahogy kiejtették a szájukon, a rács megnyílt, és ők bemehettek a konzulátusra. Egy egész sor irat nevét lediktálták, miket kell beszerezniük, azután majd meglátják, mit lehet tenni.

Gergelyen kezdett úrrá lenni a félelem, a tehetetlenség, a düh. A legrosszabb az volt, hogy másnap be kellett ülnie az autóba Anasztázia nélkül. És vissza kellett mennie Magyarországra. Nélküle. Gergely sosem tartozott azok közé, akit az akadályok

megriasztanak, de ebben az esetben borzasztó tehetetlennek érezte magát. A bürokrácia, az államapparátus olyan, mint egy láthatatlan, gusztustalan, megfoghatatlan valami, ami mindig kicsúszik a kezeink közül. Nem tudsz odaállni szemtől-szembe vele, és elintézni, amit akarsz, mert nincs arca, nincs személyisége. Csak hivatalnokok vannak, határőrök vannak, hatóságok vannak, akik csak tanácstalanul széttárják a kezüket, és azt mondják: kérem, én nem tehetek róla, ez a törvény. És távolságok vannak, és határok, és különböző színű útlevelek.

És Gergely Anasztáziának sem tudta elmagyarázni, mit érez. És a lányban ismét ugyanaz a lemondás kerekedett felül, ugyanaz a tudatalatti alsóbbrendűségi érzés. Lelkiismeret furdalása volt, amiért megint problémát jelent, amiért gondot okoz, mint nemrégiben a horvát határon. Hogy ő csak egy „román” lány, akinek sokkal nehezebb minden Magyarországon. Azon a Magyarországon, ami a legtöbb erdélyi magyarnak az álmát jelentette. Mint amikor várakozásokkal telve, örömmel a szívedben rég nem látott édes szülődhöz térsz haza, de ő nem enged be az ajtón, sőt, közli, hogy nem kellesz. Van ennél nagyobb csalódás az életben? És Gergely hiába magyarázta volna ezt Anasztáziának, mert nem tudta megmagyarázni. Hiába szégyellte magát Magyarország miatt, tehetetlen volt. Kicsit még amiatt is szégyenkezett, hogy magyar.

Amikor késő éjjel hazaért Budapestre, és egyedül feküdt le aludni, minden olyan furcsa volt és idegen. Mintha a személyes életébe tokolódott volna be valami arctalan, testtelen, megfoghatatlan dolog, ami elszakította Anasztáziától. Nem az zavarta, hogy szertefoszlott minden illúzióm a szabadságról, az emberi jogokról, az európai civilizációról – ezek csak frázisok, és a mindennapok során senki nem törődik velük. Azok sem, akiknek egyébként kellene. Csak egy dolog zavarta: hogy nem lehet együtt a lánnyal, mert mások mondják meg, hogy nem lehetnek együtt. Olyanok, akiknek nincs arcuk, nevük, személyiségük.

Nagyon üressé vált a ház nélküle. Hiányzott a csacsogása, ahogy a konyhában énekelt, miközben tett-vett. És hiányzott a kacagása. Gergely nem is tudott más szót rá. Ő nem nevetett, hanem kacagott mindig, amikor jó kedve volt. Hiányzott, hogy megbotlik a cipőjében a szoba közepén, mert ő mindig egy kicsit szeleburdi volt és rendetlen. És hiányzott, hogy amikor rosszat álmódott, kicsit felsírt, és Gergely akkor mindig gyengéden megcsókolhatta és megsimogathatta az arcát – azt gondolta, attól majd biztos szebb lesz az álma. És Gergelynek ez jutalom volt a sorstól, hogy ő lehet az a valaki, aki megvigasztalja. Hiányzott a közös ebéd vagy vacsora, amit készített, hogy mindig megerítette az asztalt. A kertben szedett valamilyen apró friss virágot és egy pohárba tette, hogy hangulatosabb legyen az este. Hiányoztak a szobában felejtett csoki-papírok, banánhéjak – Gergely mindig megszólta érte, és ő mindig azt mondta, hogy egyszer majd elfogy a türelme, és akkor elküldi őt. De Gergely most annak örült volna, bárcsak itt felejténé megint a dolgait, mert akkor itt lenne vele. És hiányzott, hogy az ágyban felpréselődjön a falra éjszakánként, mert a lány mindig annyira közel búj, hogy a végén már csak ott maradt hely neki. Az ágy másik fele pedig üres maradt. Most mindig olyan sivár az ágy, Gergely nem érzi jól magát benne. Hajnalonként, amikor felébred,

félalomban mindig keresi maga mellett, és mostanában nem találja. Már sosem fogja ott találni.

Nagyon üressé vált a ház nélküle. Olyanná, mint egy kihalt játszótér verőfényes nyári délutánon, ahol nem zsi bongnak a gyerekek. Csendes a ház, csak a nyári szellő mozgatja a függönyt, az suhog egyedül.

A Belügyminisztérium Bevándorlási hivatalának és a kinti konzulátusnak egyazon jogszabályai vannak, ugyanazok a törvények érvényesek. Magyarországon egy nagyon kedves ügyintéző hölgy azt javasolta Gergelynek, hogy a kilencven nap lejártával kérjenek C-típusú turista vízumot, amely újabb kilencven napos tartózkodásra jogosít. Gergely megörült a hírnek, és azonnal felhívta ezzel kapcsolatban a csíkszeredai konzulnót, aki még csak nem is hallott ilyenről.

Reggel alig várta, hogy ott legyen a Bevándorlási Hivatalban. Az Üllői úton hamar megtalálta az épületet. Felnézett a táblára, mielőtt belépett. Már a név és az egésznek a hangulata eleve megalázó volt számára.

Anasztázia nemzeti vízum kérelméhez egyetlen papírt kellett küldenie a kinti konzulátusra: egy hatósági meghívólevelet. Ehhez azonban kellett egy lakás, ami az ő tulajdonában van, és ezt igazolnia kellett földhivatali tulajdonlappal. Ha nincs, megbukott a vizsgán. Kellott kereseti kimutatás, bankszámlaszám kellő múlttal. Ha nincs, megbukott. Olyan ez, akár egy bankkölcsön. És mint köztudott, Magyarországon bankkölcsönt szinte csak az kap, aki bebizonyítja, hogy nincs rá szüksége. Persze első körben Gergely sem ment át a vizsgán. Hiába volt két lakás a nevében, hiába bérelt közben egy harmadikat, hiába lízingelt autót, hiába alapítottak nemrégiben egy Kft-t, amelyben tulajdonos és ügyvezető igazgató is – mivel nem volt APEH által kiadott jövedelemigazolása, vesztett az ügy. Ráadásul nem milliókat szeretett volna kölcsönkérni, nem lakást akart venni, vagy bármi mást – egyszerűen csak azt szeretete volna, hogy egy ember, aki fontos neki, vele lehessen. Az ügyintéző fiatalember, miután közölte, hogy mik hiányoznak, ami miatt valószínűleg elutasítják a kérelmet, gúnyosan még meg is kérdezte, hogy akkor nem adja-e be a papírt. Gergely döbbenet nézett rá, hogy minek, ha már ott közölte, hogy ügyis elutasítják. Legalább ne lett volna ilyen pökhendi! Gergelynek olyan érzése volt, mintha egy vadidegen ember akarná megszabni, hogy ki kivel, hol és mikor élhet együtt. Hirtelen még egy másik kép is bevillant a határról: Gergelyék előtt egy nem magyar rendszámú autó állt. Nem lepukkant kocsis, hanem egy-két éves kulturált kinézetű jármű. Papa, mama, két kisgyerek hátul – látszott rajtuk, hogy középosztálybeli, normális család. Nem csempészek, nem gyanús elemek, nem olyanok, akiket az utcán megállítana a rendőr, hogy igazoltassa. Gergely utána csak annyit látott, hogy a határőr üvölni kezd velük, és int nekik, hogy forduljanak vissza és tűnjenek el onnan. Nem ismerte a történet egészét, csak ezt az epizódot látta, de az is elég volt ahhoz, hogy elgondolkodjék. Európai emberek nem mehetnek oda, ahová, és amikor akarnak Európában.

Gergely másnap újra próbálkozott a Bevándorlási Hivatalnál. Hajnalban elment vidékre az apjáért, mert neki volt nyugdíja, bankszámlája – vagyis a hivatal szerint őt nem utasítják el. Beadták a papírokat. Közölték: a hivatalos ügyintézés harminc nap. Utána

Erdélyben tizenöt nap. Ez összesen negyvenöt nap, azaz másfél hónap – és benne van a pakliban, hogy esetleg valami miatt el is utasíthatják a kérést.

Emberek ülnek irodákban papírkupacok felett. Emberek, akiknek többnyire családjuk van, szeretteik, akikkel nap, mint nap együtt lehetnek. És döntenek egy tollvonással sorsokról, anélkül, hogy ismernék a valódi tartalmat.

Egy ismerős ígéretet tett, hogy egy kapcsolata révén egy-két nap alatt el fogják intézni a meghívólevelet. Gergely telefonált másnap. Semmi. Telefonált harmadnap, semmi. Közben kellett a lelket tartania Anasztáziában is, mert a lány közben továbbra is alsóbbrendűnek, hibásnak érezte magát. Úgy érezte egyre inkább, csak felesleges gondot jelent, csak problémát. Bizonytalan volt abban, vissza tud-e egyáltalán jönni Magyarországra, bizonytalannak érezte az egész életet. Gergely meg tehetetlennek érezte magát. Dühös volt és elkeseredett. Minden egyes pillanat, amit kényszerből távol kellett töltenie a lánytól, gyilkolta egy kicsit legbelül. Nem láthatóan, nem látványosan – csak úgy mélyen, alattomosan. Apró tűszúrásokkal, alig érezhető, mégis állandóan jelen lévő fájdalommal, hiányérzettel és értetlenséggel.

9.

Ma nem lehetne magyar állampolgár: Liszt Ferenc, Ady Endre, Kosztolányi Dezső, Arany János, Tamási Áron, Pázmány Péter, II. Rákóczi Ferenc, Bocskai István, Bethlen Gábor, Kazinczy Ferenc, Jókai Mór, Bartók Béla, Áprily Lajos, Tóth Árpád, Apáczai Csere János, Mikszáth Kálmán, Munkácsy Mihály, Mikes Kelemen, Márai Sándor, Kőrösi Csoma Sándor...

„Meghagyom, szeretettel intvén mind az erdélyieket és magyarországi híveinket az egymás közt való szép egyezsége, atyafiúi szeretetre. Az erdélyieket, hogy Magyarországtól, ha más fejedelemségek alatt lesznek is, el ne szakadjanak. A Magyarországiakat, hogy az erdélyieket el ne taszítsák, tartsák őket atyafiknak, vérüknek.” (Bocskai István fejedelem intelve 1606-ból)

„Egy nemzet kérelme egy kormány ellenében? – Mi, akik a tengeren túlon a „tudományba merülve” sokszor csak közvetve értesülünk az otthoni eseményekről, most hitetlenkedve olvassuk, halljuk és sokszor látjuk, hogy kormányzintú kifogások is vannak a kettős állampolgárság ellen. Ez nem csak hihetetlen és felháborító, hanem szerintünk természetellenes is. Ezért, a kettős állampolgárság leghatározottabb támogatása mellett, röviden összefoglaljuk érveinket.”

„Jogi érveket sorakoztat a Független Jogászforum az igen szavazat mellett – mondta a Magyar Rádiónak Jakab István választmányi tag. Jakab István: „Az Alkotmány 6.§.3.bekezdéséből indulunk ki, hogy a Magyar Köztársaság felelősséget érez a határon kívül élő magyar nemzetiségűek sorsáért. Sajnos, nem ezt tapasztaljuk, hanem a kormány-megnyilatkozások azt sugallják, hogy a 800 ezer magyar Magyarországra özönlése milyen terhet ró Magyarországra.”

„Közterület-fenntartók tépkedik az IGEN-re buzdító plakátokat – Fényképek tanúskodnak arról, hogy Budapesten, a XVI. kerületben IGEN szavazatra buzdító plakátokat tépkedtek le a közterület-fenntartók. A cég szóvivője elmondta: a Közterület-fenntartó Rt.-nek nincs ilyen utasítása, ezt csak a kerületi jegyző rendelhette el.”

„Nemzeti hatáskör az állampolgárság szabályozása – Az Európai Unióra való hivatkozással nem lehet megtagadni a kettős állampolgárság megadását. Az állampolgárság szabályozása a tagországok nemzeti hatáskörében történik. Ezt az Európai Parlament bel- és igazságügyi bizottságának néppárti koordinátora erősítette meg egy tájékoztatón.”

„Nem az áttelepülést, hanem a biztonságos szülőföldön maradást segíti a kettős állampolgárság Németh Miklós szerint. A volt miniszterelnök a Heti Válasznak azt mondta: ha ez lett volna a kampány fő üzenete, nem pedig a szociális demagógia, az anyaországi magyarokat nem lehetett volna megfélemlíteni.”

„Az Újpest és a Fradi közösen kampányol az Igenért – Magyar sportoló, ha szíve van – legyen bár újpesti, fradista, debreceni, győri, bárki –, az Igenre teszi a voksot. Itt és most nincs klubérdek. Csak a haza érdeke van. És ti ott lesztek, mert mindig ott voltatok. Hajrá, Lilák, Hajrá, Magyarország! Harsogjon a lelátó, a zöld gyepe: Igen, Igen! – áll a Újpest honlapján.”

„Győzött a józan ész! – Az MSZP társadalompolitikai tagozata közleményben kéri, hogy a párt hagyjon fel kampányával. A tagozat mindenkinek a lelkiismeretére bízta a döntést.”

„Vétkesek közt cinkos, aki néma – A külföldön élő románoknak, szerbeknek, horvátoknak vagy szlovákoknak az érintett államok részéről automatikusan jár a kettős állampolgársághoz való jog, mert ők románok, szerbek, horvátok vagy szlovákok. Magyarország jelenleg érvényben lévő törvényei még a könnyített honosítás lehetőségét is megtagadja az utódállamokban élő magyaroktól - írják a svájci magyarok.”

„Eltűkolták a hargitaiak levelét Bács-Kiskun Megye Közgyűlése előtt – A Bács-Kiskun Megyei Közgyűlést testvéremegyéje, Hargita kereste meg egy nyílt levélben és felkérte Balogh Lászlót, a közgyűlés MSZP-s elnökét, ösztönözze a megye választópolgárait, hogy szavazzanak igennel a kettős állampolgárság kérdésében. Az elnök azt állítja, hogy nem tud a levélről. A hargitaiak levelét Szabó Károly alelnök őrzi az iratai között, aki ugyan szót kér a közgyűlésben, de nem kap, mert párttársa Balogh elnök lezárja a vitát.”

„A kormánypártok pénzkérdésnek tekintik a kettős állampolgárságot – A Helsingin Sanomat finn napilap tárgyilagos hangnemben számol be a kettős állampolgársággal kapcsolatos magyarországi népszavazás ügyéről. E szerint a kormánykoalíció két pártja a Magyarországtól elcsatolt területek magyarságának problémáját pénzkérdésnek tekinti, míg az ellenzék pártjai szerint itt elsősorban morális, emberiességi kérdéssről van szó. Finnország az Oroszország területén maradt finnsági népek (finn, karjalai, inkeri, stb.) fiai számára megadja a finn állampolgárságot, ha a négy nagyszülő közül legalább az egyik bizonyíthatóan finn.”

„Felhívás Székelyudvarhely testvértelepüléseinek polgáraihoz – Nekünk, székelyudvarhelyi polgároknak meggyőződésünk, hogy a magyar nemzet életében sorsfordító jelentőségű lesz a 2004. december 5-çi magyarországi népszavazás. Az anyaország polgárainak megadatott az a történelmi lehetőség, hogy bebizonyítsák: nem létezik magyar átok, a nemzet fontos pillanatokban igenis összefog.”

„Az IGEN szavazatra buzdít a vas megyei közgyűlés felhívása. A megye vezető testületében 21 fő polgári és 19 kormánypárti képviselő van. A szavazás előtt a szocialista „hazafiak” kikapcsolták a szavazatszámlláló rendszerüket. Találó a megjegyzés: MSZP azaz Magyar Szégyen Pártja. Ám szerencsére nem mindenütt ennyire pártkatonák ülnek a baloldali padosorokban. Szabolcs megyében is hasonló állásfoglalás született, s noha a polgári oldal kisebbségben van, mégis sikerült elfogadtatni az IGEN párti álláspontot. Nem ment el eddig az említett párt társadalompolitikai tagozatának vitanapján szereplő Szili Katalin, a parlament elnöke, Kerényi György, a tagozat ügyvivője valamint Kósa Ferenc és Alföldi Albert. Ők a tagozat vitanapján a nemzeten belüli párbeszéd fontosságát hangsúlyozták, és arra kérték a választókat, hogy a szavazáskor hallgassanak a lelkiismeretükre.”

„A Fővárosi Választási Bizottság beadványok alapján megállapította: a kormány kampány-tevékenységet folytatott, amikor napilapokban és az MSZP kampányújságában fizetett hirdetésként megjelentette állásfoglalását. A törvény szerint pedig népszavazással kapcsolatban állami szerv nem foglalhat állást. Az FVB így három határozatban is elmarasztalta a kormányt a „jóhiszemű és rendeltetésszerű joggyakorlás” megsértése miatt. Az Országos Választási Bizottság ezzel szemben ugyanerre a törvényre hivatkozva elutasította a Fidesz és a Magyarok Világszövetsége hasonló beadványát.”

„Duray Miklós: a Nem szavazat Igen Trianonra – Duray Miklós, a szlovákiai Magyar Koalíció Pártja ügyvezető alelnöke Győrről azt mondta: akik Nemmel szavaznak a kettős állampolgárságra december 5-én, azok igent mondanak a trianoni békeszerződésre.”

„Az Igennek nincs kockázata, a Nem súlyos következményekkel jár - Súlyos következményei lesznek, ha a többség nemmel szavaz a kettős állampolgárságról szóló népszavazáson: egy lélektani fal épülhet fel határon inneni és túli magyarok között – jelentette ki Orbán Viktor.”

„Magyar sportolók az IGEN-ért – magyar állampolgárságot minden magyarnak – áll abban a közös nyilatkozatban, amelyet kilenc világhírű magyar sportoló, Balczó András, Grosics Gyula, Hargitay András, Kulcsár Győző, Mészöly Kálmán, Kásás Zoltán, Buzánszky Jenő, Gergely Gábor, Ku Lajos írt alá a Magyarok Világszövetségének székházában. Úgy fogalmaztak: egész életükben a magyar színekért küzdöttek, és ebben a vissza nem térő történelmi pillanatban hittel vallják, hogy a kettős állampolgárságra IGEN-nel kell szavazni, és felhívnak mindenkit, hogy kövessék példájukat.”

„Dr. Tomka Miklós egyetemi tanár írása a kettős állampolgárságról – A kommunista-kor jellemzője, hogy felülről, valamilyen ideológiai vagy állami szempont alapján próbálta az embereknek megmondani, hogy nekik mi a jó. Úgy tűnik, a jelenlegi kormánypártok ugyanezt teszik, amikor nem akarják az érintettek – a határon túli

magyarokra - bízni a döntést, hanem ők akarják eldönteni, hogy a határon túliaknak mi a jó.”

„Levél László Boglárnak – A nagyváradi Ady Endre gimnáziumból volt osztály- és iskolatársai nyílt levélben fordulnak a kormány-szóvivőhöz arra kérve őt, támogassa a népszavazáson adandó IGEN választ.”

„Mi, magyar milliárdosok – Ha a hülyeséget pénzzé lehetne konvertálni, hát sokan milliárdosok lehetnének balgaságaik miatt.”

„Orbán Viktor: a népszavazás az állampolgárság visszaadásáról szól – A népszavazáson a határon túli magyaroknak nem megadni, hanem visszaadni kellene a magyar állampolgárságot. Olyan emberekről beszélünk, akiknek valaha volt magyar állampolgársága vagy olyan emberekről, akiknek a felmenői rendelkeztek magyar állampolgársággal, és ilyen értelemben most mi visszaadjuk nekik azt, amitől korábban őket megfosztották – hangsúlyozta a volt kormányfő.

„Erdélyiekkel az erdélyiek ellen – Sánta kutya sorozat-tetten (hazugságon) érzük az MSZP-t. A párt ugyanis titokban kampányújságot készített erdélyiekkel az erdélyiek ellen. A kettős állampolgárság leszavazására buzdító 16 oldalas kampányanyagot – az olcsóság miatt – Erdélyben nyomtattatták ki.”

„Nyílt levél Hiller István miniszternek – Háromszék magyarsága ma is úgy gondolja, hogy neki még van dolga a világnak ezen a táján. Őrzi tovább egy régi ország képzeletbeli határait, a régi dicsőséget, úgy is mondhatnám a Nemzet határait. Ugyanis ez a megbízatás régebbi, mint a pártpolitika. Ez a Nemzet érdeke – írja Demeter János Kovászna Megye Közgyűlésének Elnöke.”

Gergelyt annak idején megdöbbenette a 2004. december 5-ei népszavazás végeredménye. Úgy gondolta, hogy ez felért egy második Trianonnal, amit azonban nem a nagyhatalmak és a XX. Század elején újonnan létrejött államok érdekei kényszerítettek ránk, hanem mi, hülye magyarok tagadtuk meg önmagunkat. A választójogosultak száma Magyarországon 8 048 739 fő volt 2004-ben. Ebből a szavazáson megjelent 3 017 739 fő, azaz a választópolgárok 37,49 %-a. Nem szavazott 5 031 000 fő, vagyis a választópolgárok 62,51 %-a. Vagyis az országnak közel a háromnegyedét nem érdekelte, hogy miről van szó. Az ország szavazóinak a háromnegyede nem érdeklődött, hogy magyarnak nevezze magát, mert semmiféle nemzettudattal nem rendelkezik, semmiféle felelősséget nem érez saját nemzete iránt – csak önmagával, saját sorsával és önnön boldogulásával van elfoglalva. Szégyen és gyalázat.

– Idealista vagy – mondta Erika. – Minek küzdesz ezért a csajért. Hiszen otthon van a faszija, szerelmes belé, te meg itt görcsölsz. Jó alaposan kihasznál, csak ugródeszkának néz. Úgyis lelép, ha úgy adódik. Csak idő kérdése. Miért nem keresel valami másik lányt, aki tényleg szeret? Csak felőrlöd magad, és ő sem boldog. Makacs módon ragaszkodsz valakihez, akinek annyira nem vagy fontos. Lehet, hogy szeret és kedvel, de értsd már meg, hogy nem szerelmes beléd. Nem is lesz az soha. Önféjű vagy és akaratos. Ezzel sosem fogsz elérni semmit.

– Lehet, hogy igazad van, de én akkor is szeretem. Belezúgtam, és egyszerűen képtelen vagyok kiszerezni belőle. Ráadásul nem azért szeretem, mert szép. Rengeteg jó nő vesz körül, már megszoktam a szépséget. Nem ez számít. Amikor megismertem, sokat mesélt a gyerekkoráról, hogy szinte semmije nem volt. Hogy a magyarországi osztrájkiránduláson a többiek vagyonokat tudtak költeni ajándékokra, amiket hazavittek a családnak, ő pedig örült, hogy a kis pénzből egy szelet csokit tudott venni. A szívem szakadt meg, amikor ezt mesélte, és elhatároztam, hogy segíteni akarok neki mindenben. Bármilyen lesz is az ára, bárhol alakul is a kettőnk története.

– Na tessék, még egy Terézanyu, csak pasiban. Mártírkodni akarsz, vagy mi a fene?

– Nem. Egyszerűen jól esik látni a boldogságot, az örömet az arcán. És az sem érdekel, hogy amikor hazamegy Erdélybe, a vőlegényével találkozik. Nem vagyok féltékeny. Nem tudom miért, pedig szeretem. De ez a szeretet nem birtoklási vágy, nem tekintem a tulajdonomnak. Neki se könnyű, láttam rajta nap mint nap, hogy őrlődik. Tudod egyik éjjel arra ébredtem, hogy ő félálomban zokogva azt kiabálja: Apu, apu... Odamentem hozzá, gyengéden felébresztettem és átölelve megnyugtattam. Rémület volt a szemében. Mint egy riadt őzike, akit üldöznek. Csak lassan tisztult a tekintete, és megnyugodott. Soha nem fogom elfelejteni azt az érzést.

– Inkább egy gyerek kellene neked, mint egy ilyen csaj. Harminchat éves leszel lassan, ideje lenne a családalapításra is gondolnod, nem?

– Nálam sosem az volt a legfontosabb kérdés, hogy akarok-e gyereket vagy családot, avagy sem. A legfontosabb az lenne, hogy megtaláljam azt a valakit, akivel le tudom élni az életemet. Aztán jöhet a család, a gyerek. Anasztázia ilyen lány. Amikor először megláttam Dömsödön, ez volt az első gondolatom vele kapcsolatban. Egy pillanat alatt tudtam, hogy őt akarom feleségül venni.

– Nem gondolod, hogy túl fiatal még? Hiszen alig múlt húsz éves. Szinte még gyerek.

– Sokkal idősebb a koránál. Mármost a gondolkodása. Az érzéseimért meg egyáltalán nem felelhetek. A tetteimért igen, de azért, hogy mit érzek, sajnos nem. Ezt nem tudom befolyásolni észérvekkel.

– Miért lovagolsz még mindig ezen a népszavazás histórián? Elmúlt és kész. Különbösen is csak a hülye MSZP-sek és nem kevésbé hülye Fideszesek szították a kedélyeket. Csak pártpolitikai célokra használták fel az egészet. Nekik nem is a határon túli magyarokról szólt ez a történet, hanem önmagukról. A Fidesz azért kampányolt mellette, mert szerette volna, ha a kettős állampolgárság megadása után örökre bebetonozhatja a hatalmát – szavazókat akart szerezni, semmi mást. Az MSZP meg csak azért riogatta az embereket, mert fosott, hogy kikerül örökre a hatalomból. A hülye magyarok meg beszópták, és bedőltek ennek az acsarkodásnak.

– Nézd, lehet, hogy ha globálisan nézzük, volt egy ilyen vetülete is a népszavazásnak. Talán rossz időben tették fel a kérdést, rossz körülmények között, rossz emberek. Nem tudom, de ez a része nem is érdekel. Tudod, ha egy ember súlyosan megsebesül, és orvoshoz viszik, mondjuk történetesen egy háborúban, az orvosnak

kötelessége megmenteni az illetőt akkor is, ha az ellenség katonája. Nekünk, magyaroknak, nem azon kellett volna filóznia, hogy ki mit mond, ki tette fel a kérdést, jó-e a kérdés. Megkérdezték, és kész. Lehet, hogy nem akartuk, hogy megkérdezzék, lehet, hogy féltünk tőle azok között a körülmények között. De ha már megkérdezték, akkor kutya kötelességünk színt vallani, és lelkiismeretünk szerint dönteni. Nem az MSZP, nem a Fidesz kedve szerint, hanem a saját lelkiismeretünk szerint. Milyen nemzet az, amelyik megtagadja saját magát? Nincs a világon még egy ilyen ország! Portugáliában a 2006. február 16-án megszavazott törvény szerint minden olyan külföldön született személy, akinek legalább egyik nagyszülője az anyaország állampolgára volt, jogosult az anyaország állampolgárságára – Portugáliában. Portugália területe, és lakosságának száma is majdnem teljesen megegyezik Magyarország területének nagyságával és lakosainak számával. A becslések szerint a portugál kettős állampolgársági törvény csaknem hat millió, Brazíliában, Argentínban, és Venezuelában élő portugált érint. A portugál kormány, azonban nem ijesztgette a portugálokat száznyolcvanmillió brazil, negyvenmillió argentin, és huszonötmillió venezuelai beözönlésével Portugáliába. A portugál kormány azért nem ijesztgetett kétszázötvenmillió, idegen beözönlésével és a családonként évente huszonnyolcezer escudo ráfizetéssel, mert a portugál szavazópolgárok szemében, akinek legalább az egyik nagyszülője portugál állampolgár volt, és az illető személy igényt tart a portugál állampolgárságra az ugyanolyan portugál, mint a „portugál portugál.” A portugál értelmiség tagjai pedig, a mellébeszélés és hazugságok helyett tárgyilagosan ismertették a választópolgárokat a kettős állampolgárság természetéről és annak jelentőségéről.

– Gyurcsány Ferenc, a népszavazás után ujjongva kijelentette: „Győztünk!” Kit győztünk le, önmagunkat? Az ország miniszterelnöke megnyerte a csatát, a nemzet pedig elveszíti a háborút, mert ma már mindinkább nyilvánvaló, hogy a kettős állampolgárság elutasítása hosszú távon az egész nemzet vesztesége. De tovább is lehet gondolni ezt: az Unió több országában már régóta létezik a kettős állampolgárságot elismerő törvény. Például Románia, Szerbia, Horvátország vagy Szlovákia is régen törvénybe iktatta a határain kívül élő nemzettestvéreinek az állampolgársághoz való jogát. A szerb törvény, amelyet minden szerbiai párt támogat, kimondja, hogy a kérelmezőnek még a szerb nyelvet sem kell ismernie, csupán ki kell nyilatkoznia, hogy Szerbiát hazájának tekinti. A törvény szerint Szerbia semmilyen akadályt nem támaszt az ellen, hogy a Szerbiában élő magyarok a magyar állampolgárságot is megkaphassák.

– A román állam ma minden román nemzetiségű személynek megadja az állampolgárságot, Moldávia lakosainak is. Semmilyen román törvény nincs, ami kizárná, hogy kettős állampolgárságot kapjanak az Erdélyben élő magyarok. A kárpátaljai magyarok elveszítenék ukrán állampolgárságukat, mert Ukrajna nem ismeri el a kettős állampolgárságot? Dehogy! Ukrajna valóban nem ismeri el a kettős állampolgárságot abban az esetben, ha egy ukrán állampolgár külön kérvényezi. Egy ukrán jogász azonban azt nyilatkozta, hogy más esetekben az ukrán törvények is elismerik a kettős állampolgárságot. Sokadszor is azt kell mondjam, hogy hülyék a magyarok. Szerintem az egész világ rajtunk röhögött a népszavazás után. Vagy ha nem is röhögött, egy biztos: ha

bármilyen nemzetiségű embert megkérdeztek volna, hogy milyen nemzetiségű lenne szívesen, ha nem az lenne, aki, lehet, hogy erre nem tudott volna válaszolni. De arra, hogy milyen nem lenne, arra biztosan: szerintem senki nem lenne szívesen magyar. Hallottál már Wass Albertről?

– Az a jobbos író...

– Látod, ez is jellemző. A magyarok többsége, ahelyett, hogy maga nézne utána a dolgok valóságtartalmának, hajlamos arra, hogy másodkézből kapott hamis információkat is elfogadjon. Mint a birkák, akik vakon mennek a kolomp után. Rádadásul, aki kicsit is jobban odafigyel a saját identitására, nemzetére, máris szélsőséges lesz mások szemében, sőt, nacionalista, esetleg fasiszta. Ahogy tetszik, úgyis mindegy, mit mondd neked. Az, hogy a jobb oldala a zászlójára tűzte őt, elég szomorú, de szerencsére nem változtat a nagyszerűségén. Wass Albert az erdélyi irodalom egyik legkiemelkedőbb alakja volt, aki a kommunista rezsim elől menekült Nyugatra, majd Amerikába. Iszonyatosan jó könyveket írt, amelyek többsége a Székelyföldön játszódik a huszadik század elején és közepén, a második világháború előtt, alatt és után. Nem volt még író, aki egyszerre volt képes ennyi mosolyt és ennyi könnyet csalni az arcomra. Mindenkinek olvasnia kellene Wass Albertet. Amúgy meg tipikus példája annak, hogy ő nem bevándorló volt Amerikában, hanem emigráns, aki egészen 1998-ban bekövetkezett haláláig küzdött és próbált tenni a magyarságért. És ezért lefasisztázni bűn és szégyen. Csak azért hoztam szóba, mert sok olyan gondolatot olvastam tőle, ami még sajnós ma is megállja a helyét. A magyarság semmit nem változott húsz vagy negyven év alatt. Felolvasok tőle két idézetet, amiket a Magyar számadás című könyvében találtam. Ezt 1976-ban vetette papírra: „Mi, magyarok is fennmaradtunk tatárjárás, törökdúlás és Habsburg-elyomás ellenére is – mindaddig, míg akadtak nagy számmal családok és egyének, kik úgy a béke idején, mint a csatamezőn, készek voltak a nemzet érdekében cselekedni, erkölcsi, szellemi és anyagi erejük maximumának bevetésével. Hogy szabadságharcaink csatanyeréseinek mégis mindig háborúvesztés lett a vége, ez már annak tudható be, hogy a nép egy része, sajnós, létszámban egyre növekvőbb része, nem volt hajlandó vállalni a nemzeti felelősségeket, és ahol csak tehetette, ott a közös érdekeket a maga egyéni érdekeinek alárendelve kényelmes, megalkuvó kibúvókat keresett az áldozatviselés alól. Ennek legszomorúbb bizonyítéka a még ma is annyira divatos Kossuth-nóta, melynek szavai szerint „ha még egyszer azt üzeni”, akkor „mindnyájunknak el kell menni”. Vagyis: ma még okosabb, ha várunk, hátha mások elvégzik helyettünk is a munkát, megharcolják helyettünk a harcot.”

– De rögtön hozzátehetem azt az írását is, amelyet pár évvel később, 1983-ban írt le: „Nemrég sikerült hozzájutnom az utolsó amerikai népszámlálás statisztikai adataihoz. Ezek szerint 1 582 000 Amerikában élő ember vallotta magát magyarnak, illetve magyar származásúnak, s ezekből 534 000 magyar földön is született. Kitérve ezeket az adatokat az amerikai magyar intézmények, egyesületek, sajtótermékek és könyvterjesztő vállalatok tükrében, döbbenve kellett rájónnom, hogy ebből a másfélmillió magyar származású amerikaiból, kik közül fél milliónál több magyar földön látta meg a napvilágot, mindössze alig ötezer vesz aktívan részt a magyar szellemi, társadalmi és

politikai életben, s ebből az ötezerből is mindössze alig egyezer magyar viseli vállán a küzdelem terheit és felelősségeit. Az igazság kedvéért itt kell megjegyeznem, hogy a statisztika szerint mindössze 132 000 amerikai vallja magát román származásúnak. Ezzel szemben viszont közel 18 000 amerikai román támogatja az amerikai román intézményeket, s amikor Erdélyről van szó: tízezernél több román árasztja el leveleivel, távirataival, tiltakozó beadványaival Washingtonot. A nemzeti hűség tehát sokkal erősebb az amerikai románokban, mint az amerikai magyarokban.”

– Na jó, de mit akarsz ezzel mondani? Mit akarsz bizonyítani? Mi értelme ennek az egésznek? Mit érsz el vele most?

– Bizonyítani? Semmit. Csak elég súlyosnak ítélem meg a helyzetet itt, a huszonegyedik század elején. Van-e létjogosultsága annak a nemzetnek vagy népnek a világon, amely ilyen szinten megtagadja önmagát? Mint ahogy a magyarok tagadták meg önmagukat azon a népszavazáson.

– Ezeket csak azért mondod, mert Anasztázia Erdélyi. Ha nem lennél kapcsolatban ilyen szorosan Erdéllyel, te is leszarnád ezt az egészet, és élnél, mint hal a vízben.

– Lehet, hogy így lenne. De mindenestre örülök annak, hogy nem így van. Talán éppen ez kellett ahhoz, hogy felnyíljon a szemem. Ismersz, sosem voltam se véres szájú Fideszes, se véresszájú MSZP-s. Ez utóbbi főleg nem. Általában mindig igyekszem toleráns lenni, elfogadó. Elég széles skálán van a tűrőképességem, nem szeretem a kirívó szélsőségeket. De nem bírom elviselni azt a tehetetlenséget és közönnyt, amiben ez az ország van. És ehhez nem kellene a nagyhatalmak, nem kellene a környező országok magyarellenes csoportjai – és hozzáteszem, ott sem mindenki utál minket. Ehhez nem kell a kommunizmus, nem kell Trianon, még csak Orbán Viktor vagy Gyurcsány Ferenc sem. Ilyenek vagyunk mi önmagunktól is. Buták, hülyék... Ilyenek vagyunk???

10.

Csak teltek a napok, a hetek. Gergely addig okoskodott, míg végre eszébe jutott egy átmeneti megoldás. Anasztáziával lediktáltatta az útleveleiben lévő határátlépési pecsétet, azok helyeit, dátumait, irányait. Így kiderült, hogy még tizennyolc nap van abból a kilencvenből, amit külföldi állampolgár vízum-mentesen tölthet az országban. Közeledett három fontos dátum Anasztázia életében: részt kellett vennie egy szépségverseny döntőjén, Gergely szeretne volna, ha a lány vele tud menni az általa szervezett horvátországi fotótáborba, és Anasztáziának felkínáltak egy pár perces szerepet egy készülő magyar játékfilmben – nagyon jó pénzért. Gergely úgy döntött, bármi lesz is, jöjjön!

Biztos, ami biztos alapon éjszaka lement a határ túoldalára, hogy ha Anasztáziába belekötnek a határőrök, legalább ott legyen vele. A bódéban ülő tiszt már kezdte is volna számolgatni a pecsétet és a Magyarországon töltött időt, de amikor

Gergely mondta nekik, hogy tisztában vannak minden szabállyal, és hogy még tizennyolc napja van a kilencvenből, békén hagyta őket.

Anasztázia indult a szépségversenyen, de a döntősök között csak egy különdíjat kapott. Azért ez sem kis eredmény. Korábban már amúgy is megnyert egy versenyt Tatán. Azután elutaztak Horvátországba kétszer is – hiszen Gergely két turnust szervezett a fotótáborból. Ott sem volt egyszerű az élet, hiszen a felszínen ugyan minden rendben volt, minden szépen és jól működött, de a felszín alatt harcolt mindenki mindenkivel. Kornélt, aki buszával szállította a csapatot, sokadszor verte át az a lány, aki neki nagyon fontos volt. Miután szinte biztosra megígérte neki, hogy eljön vele Horvátországba, és Kornél erre hetek óta készült, egy órával az indulás előtt lemondta. Nem egy héttel, nem egy nappal, hanem egy órával az indulás előtt. Gergely nem is mert belegondolni, mit érezhet Kornél, nem is volt ideje és lehetősége belegondolni, hiszen kisebb gondja is nagyobb volt annál, hogyszem ezzel foglalkozhasson. Ő hasonlókat élt át, csak más okokból kifolyólag.

Gergely két turnusban tizenöt modellt vitt le öt-öt napra a tengerhez. Hatezerhatszáz kép, kilencórányi videó készült, és egy nívós weboldal is, amely Szabolcs barátja keze munkáját dicsérte, és arra lett hivatott, hogy valamilyen szintű reklámat biztosítson a jövőben a következőleg meghirdetésre kerülő táboroknak.

Az első turnusban mindenkit összeszámolva tizennégyen voltak. Kornél a busszal vitte a lányokat, a sminkest és egy plusz fotóst, aki amatőrként szintén részt vett a túrán. Két lány külön ment később saját kocsival, Gergely, Anasztázia, Szabolcs és még egy lány Gergely autójával mentek.

Kiseb fajta konfliktusok akadtak azért, hiszen nem egyszerű dolog minden ember igényének megfelelni. Az időjárás sem volt túl kedvező – ahhoz képest, hogy tombolt a nyár, minden nap esett az eső. Ennek ellenére nagyon jó képek születtek. Hab volt a tortán, hogy Gergely autójának önindítója felmondta a szolgáltatást, úgyhogy vihette javíttatni a szigeten. Szerencsére nem került több pénzbe, mintha Magyarországon javíttatna volna. De azért nem hiányzott ez nekik.

A második turnusban már az első napon gondok voltak. A horvátok nemhogy egy fillér kedvezményt nem adtak, de pluszban kifizettettek velük négy olyan éjszakát, amit ott sem töltött senki. Persze a maguk módján megindokolták, hogy ez jogos, és Gergely csak azért nem borította rájuk az asztalt, mert nem akart további problémákat. Felelőséggel tartozott a csapatért, amiben ugyancsak Kornél volt a sofőr, ezúttal Anasztázia a sminkes, hiszen a nyár folyamán Gergely vett neki egy profi smink-készletet, és a lány egyre ügyesebben gyakorolta a szakma fortélyait.

Gergely szeretne volna, ha a lány minél több dolgot megtanul, amivel megalapozhatja az életét hosszú távon. A modellkedés és a szépség ideig-óráig élő dolog, de nem tart örökké. Ha valaki boldogulni szeretne az életben, muszáj egyéb irányokba is elindulni, más téren. Anasztázia pedig nyitott volt mindenre, otthon kevésbé lett volna lehetősége ilyesmire, hiszen sem kapcsolata, sem pénze nem volt rá. Ráadásul ügyes keze volt, egyre jobb és jobb sminkeket tudott készíteni. Még a tavasz végén, amikor Anasztázia Gergellyel először érkezett Budapestre, Józsi is bemutatta egy-két embernek,

így került kapcsolatba egy multinacionális, mlm-rendszerben működő cég tagjaival is. Anasztáziának tetszett a dolog, mert a többiek példája alapján lehetőséget látott ebben is arra, hogy pár hónapos, vagy akár néhány éves kemény munkával nagyon sok pénzt tudjon keresni, és stabil anyagi hátteret teremtsen a jövőjéhez. Lelkesen vágott bele a dologba, Gergely segítségével sminkbemutatókat tartott a fotóstúdióban – ezt is nagyon ügyesen csinálta. Fiatal kora ellenére tehetsége volt ahhoz, hogyan kell bánni az emberekkel, hogyan kell egy előadást érdekesen megtartani. Belevitte saját temperamentumát, egyéniségét, és így tette érdekessé a bemutatókat. Ráadásul hitt is a sikerben, hitt a termékekben – és hitt önmagában, hogy meg tudja csinálni. Két dolog vette el a kedvét később: egyrészt a magyarországi tartózkodás lehetősége vészesen fogyott, emiatt heteket kellett Erdélyben töltenie, és a megkezdett út a cégnél semmivé foszlott, összeomlott. Kizökkent a munkából, kizökkent a ritmusból, és másodszor már nagyon nehezen tudott volna ugyanazzal a lendülettel belekezdeni – illetve folytatni. Másrészt egyre nagyobb anyagi nyomás nehezedett rá mlm-es mentorai részéről – mindegyik egyre inkább azt követelte, hogy találjon olyan embereket, akik sokat vásárolnak is tőle. Természetesen Anasztázia is szeretett volna végre pénzt keresni a munkájával, de az elanyagiasodás a kedvét szegte, mert egy idő után kezdte úgy érezni, hogy a kezdetben kapott barátságok és segítség csak és kizárólag arról szólt, hogy minél több pénzt hozzon nekik – és persze önmagának is. Anasztázia nem volt ennyire anyagias. Nem ebben a szellemben nőtt fel, sosem élt igazán jól, így a pénzt csak másodlagosnak tartotta. Gergely igyekezett mindent megadni neki, amire lehetősége volt, bár őt sem vetette fel a pénz. Anasztázia kétszeresen is nehezen tudta kezelni ezt a problémát: egyrészt anyagilag semmiképp nem tudta viszonzni a javakat, és mindig zavarban is volt emiatt. Amikor közösen mentek vásárolni, a lány a polcokról leemelve egy-egy árucikket mindig megkérdezte Gergelyt, hogy ez drága-e, az drága-e, megvehetik-e. Hiába élt már lassan három hónapja Magyarországon, ő még mindig csak lejben tudott gondolkodni, és az ő logikájában nem nagyon tudta értéke szerint kezelni a forintért árult holmikát. Sokszor csodálkozott egy-egy cikken, hogy az milyen olcsó Magyarországon, mert Erdélyben a többszörösébe kerül. De nem akart mindig mindent átszámolni, így Gergelyre bízta a döntéseket.

Másrészt állandósult benne az érzés – hiszen nagyon is jól tudta –, hogy Gergely mennyire szereti, sokkal jobban, mint azt ő viszonzni tudná. Ez egyre inkább bántotta, lelkiismeret furdalást okozott neki két irányba is: Huba felé és Gergely felé.

Kornél nem volt jókedvű, hiszen ez volt az a turnus, amikor a szerelme az utazás előtt egy órával fújta le a dolgot. Ráadásul Anasztáziát sem kedvelte, mert meggyőződése volt, hogy csak kihasználja Gergelyt. Igaz, nem is ismerte a lányt, csak felületesen – noha nagyon jó emberismerő volt. És persze más szemmel is nézett rá, nem úgy, ahogyan Gergely. Gergely sokkal elfogadóbb és simulékonyabb volt mindenkivel szemben, ráadásul fülig szerelmes Anasztáziába.

Érkezés után, a szállás elfoglalásakor ez már az első órában kemény konfliktus szült Kornél és Anasztázia között. Gergely közben azon aggódott, hogy a pénze sem volt elég, mert egy rég várt nagyobb összeg még mindig nem akart megérkezni a számlájára,

és előttük volt még öt nap különböző költségekkel. A táborban részt vevő lányok is zúgolódtak ezért-azért, belekötöttek Anasztáziába is. Talán, mert több volt náluk, és ez már eleve zavarta őket. Összességében senki nem tudta jól kezelni a helyzetet: Anasztázia sem, Kornél sem, Gergely sem. Szabolcs volt a szelep, az egyensúly – az ő higgadtsága mentette meg sokszor a helyzetet. Jó tizenöt évvel volt idősebb Gergelynél, és a megfelelő élettapasztalat és bölcsesség birtokában mindig a legjobbkor szólt és a lehető legjobbat mondta.

Nem volt egyszerű a dolog, de ez az öt nap is eltelt valahogy. Gergelynek annyi vigasza azért volt, hogy legalább az idő jobb volt, mint az első turnus idején egy héttel korábban, és ezúttal az autója sem romlott el. Saját bevallása szerint éveket öregedett a néhány nap alatt. A problémák ellenére remélte, hogy mindenki kellemes élménnyel tért haza, és nem bánta meg, hogy részt vett a táboron.

Gergely és Anasztázia ott szeretkeztek utójára. Az apartman fürdőszobájában voltak együtt a lánnyal. Ez augusztus elején volt, és Gergely akkor nem gondolta volna, hogy a következő hónapokban a szexuális élete a nullára redukálódik.

Anasztáziának a horvát tábor után nem sokkal haza kellett mennie, mert a kilencven nap könnyörtelenül lejárt. És amikor bő egy hónappal később visszaérkezett Magyarországra, már nem ugyanaz volt a szituáció. Gergely lehetett volna más lánnyal, ha csak a szex hiányzott volna, hiszen lehetősége mindig adódott, vagy teremthetett volna. De a szerelmes ember nagyon másképpen gondolkodik ilyenkor – ő legalábbis képtelen lett volna bárkivel is együtt lenni. Nem is a szex hiányzott leginkább. Azt még elviseli az ember elég sokáig – meg aztán rosszabb esetre megoldja maga a dolgokat. Vannak sokkal fájóbb dolgok is.

11.

Augusztus végén, azon a bizonyos napon, valahol az ország déli csücskében játszott az Együttes. Ez alól Gergely nem tudott sajnos kibújni, és így nem tudta kivinni Anasztáziát a buszpályaudvarra, hiszen maga is vidékre ment a csapattal. Igaz, ez a lényegen már úgysem osztott szorzott. Szabolcsot kérte meg, hogy fuvarozza ki, a lánynak így legalább nem kellett cipekednie. Ami pénze volt odaadta Anasztáziának, mert nem tudta, mennyi időt kell majd kint Erdélyben töltenie anélkül, hogy vissza tudna jönni Magyarországra. És nem szerette volna, ha bármiben is hiányt szenved. Milyen furcsa ezt gondolni: kint. Mert Gergely egyáltalán nem érezte úgy, hogy külföldről lenne szó. Erdély neki ugyanolyan, mintha Magyarországon lenne. Ismét eszébe jutott a benne már sokszor felvetődő gondolat: Magyarország önmagával határos – ezt sokszor viccesen mondják, vagy viccesen próbálják mondani, pedig fájdalmasan igaz.

Hogy Anasztázia valamikor visszajöhessen, egyetlen út maradt: a hivatalos meghívólevél. Hiába ígérték, hogy egy-két nap alatt készen lesz, több mint egy hónap telt el, és a meghívólevélről semmi hír nem érkezett. Gergely apja minden papírt beadott, semmibe nem köthettek bele... De aztán mégis belekötöttek. Anasztázia már egy hete

otthon volt, Gergely pedig tartotta benne a reményt, hogy semmi gond, hamarosan mehet a csíkszeredai magyar konzulátusra. Mítán egy hónap is eltelt, Gergely már nem bírta tovább, bement az Üllői útra a Bevándorlási Hivatalba, hogy megkérdezze, mi a helyzet, hiszen a hivatalos harminc nap, amennyi idő a Hivatal rendelkezésére állt, már letelt. Az ügyintéző azt mondta, a papír rendben van, már elpostázták. Gergely eztán naponta hívta telefonon a postást, hogy érkezett-e valami. Semmi. Ismét napok teltek el, ismét telefonált, hogy valaki adjon már választ, mire nagy nehezen kiderítették, hogy a meghívólevelet valójában elutasították. Az ok nagyon egyszerű: Gergelyék újpesti lakása csak tizennégy négyzetméter hivatalosan, ám mivel ezentúl hárman laktak ott elvileg, és egy embernek minimum hat négyzetmétert kell biztosítani, nem adják meg a hivatalos meghívólevelet.

Négy négyzetméter – emberek sorsa. A bürokrácia arctalan és érzéketlen, akár egy krumpli. Nem tud az ember fogást találni rajta, nincs kit arcul köpni, nincs kit ököllet a földre döngölni, nincs kin számon kérni. Gergely bármennyire is ezt szeretete volna tenni tehetetlen dühében. Arca csak neki van, arca csak a kisembereknek van. Az csak mellékes tény volt, hogy nem is ott laktak, a lakás üresen állt, és nem is tizennégy, hanem már harminckét négyzetméteres volt, hiszen a megvétel után nem sokkal kibővítették. Csak ez még nem szerepelt a tulajdoni lapon.

Gergely el sem merte mondani Anasztáziának, hogy a kérelmet elutasították. Azzal bízta, hogy még kell valamilyen kiegészítés, és minden rendben lesz. Valójában nem is hazudott, tényleg kiegészítésre volt szükség. Azonnal elmentek apjával közjegyzőhöz, ahol az öreg nyilatkozott, hogy ő nem lakik a lakásban, és Gergely így azonnal fellebbezést adhatott be a Bevándorlási Hivatalnál a döntéssel szemben.

Borzasztó egy nap volt: az idővel kellett harcolnia, miközben szakadt szandálban, félig mezítláb rohagált az Üllői úton a Hivatal és a Posta között, akár egy űzött vad. Mérheterlenül megalázó volt, de mivel péntek volt, és nem akarta hétfőig odázni a papír beadását, nem volt más választása. Igaz ugyan, hogy azt a kockázatot is vállalta, hogy kétesélyessé teszi a dolgot: a megfellebbezett határozatokra nyolc napon belül kell reagálnia a Hivatalnak. Amennyiben úgy döntenek, hogy ez nem a Hivatal saját hatásköre, továbbadhatja másodfokra, aminek az elbírási ideje hatvan nap, azaz két hónap! Gergely remélte, hogy a sors kegyesebb lesz azért ennél, mert nem szeretete volna, ha Anasztázia október végéig nem tudna visszajönni Magyarországra.

A három évvel korábban megfogalmazott kérdés jutott Gergely eszébe: „Akarja-e, hogy az Országgyűlés törvényt alkosson arról, hogy kedvezményes honosítással – kérelmére – magyar állampolgárságot kapjon az a magát magyar nemzetiségűnek valló, nem Magyarországon lakó, nem magyar állampolgár, aki magyar nemzetiségét a 2001. évi LXII. tv. 19. § szerinti "Magyar igazolvánnyal" vagy a megalkotandó törvényben meghatározott egyéb módon igazolja?” A népszavazás e kérdés tekintetében eredménytelen volt. A feltett kérdésre érvényesen szavazott az érvényes szavazólapot leadott választópolgárok 97,97 %-a, 2 949 849 fő, érvénytelenül szavazott az érvényes szavazólapot leadott választópolgárok 2,03 %-a, 61 168 fő. IGEN választ adott az érvényesen szavazó választópolgárok 51,57 %-a, 1 521 271 fő, NEM

választ adott az érvényesen szavazó választópolgárok 48,43 %-a, 1 428 578 fő, IGEN választ adott az összes választójogosult 18,90 %-a, NEM választ adott az összes választójogosult 17,75 %-a. Másfél millióan megtagadták a határainkon túl élő nemzettársainkat. Öt millióan, akik nem mentek el szavazni, ha csak passzív módon, de szintén megtagadták.

Akkortájt nagyon sok minden játszódott le Gergelyben. Szidta a világot, szidta Trianont, a kormányt, a december ötödikei népszavazás eredményét, a nemzetet... Mindenben és mindenkiben okot látott arra, hogy a helyzet így alakult. Egyszerűen nem fért a fejébe, hogy a kegyetlen határok, a bürokrácia és a törvények miatt egy magyar ember, akinek mindössze annyi a hiányossága, hogy egy határon túli színmagyar városban született, nem jöhet Magyarországra amikor akar, és nem lehet itt, amennyit akar. Hiába magyar az anyanyelve, az útvelele akkor is román. És akárhogy is szépítette, kerekítette a dolgokat, nem tudott más felelőst találni. Nem Románia, nem Trianon, nem a nagyhatalmak voltak a felelősei ennek, hanem az egyes – magukat magyarnak nevező – állampolgárok, akik úgy gondolkodnak, ahogy Wass Albert is elkeseredetten írta évtizedeken át: semmiféle felelősséget nem éreznek, nem akarnak érezni saját és mások magyarságával szemben. Ő ugyanezzel a nihilis és nemtörődősséggel találkozott közel negyven éven keresztül az amerikai magyarság között. Ahogy Petőfi is írta a Pató Pál-ban: „Ej, ráérünk arra még!”

„Minden család, csoport, törzs, nemzet életében bekövetkezik az a pillanat, amikor egy adott helyzetben be kell bizonyítania egységét, vagyis azt, hogy mint család, csoport, törzs vagy nemzet valóban jelent valamit, tehát jogosult arra, hogy továbbra is fennmaradjon. Az ilyen helyzeteket történelmi próbaköveknek nevezzük, és arra szolgálnak, hogy kiostálják az emberi világból azt, ami léha, hiábavaló s jövőre nem érdemes.” – Wass Albert, 1970.

Gergely folyamatosan azon gondolkodott, mit kellene tennie, mit lehet tenni ez ellen. A történelmi vizsgán, a történelmi próbakőnél elbukott a nemzet. December ötödikén megtagadta önmagát, a sajátjait. Mikor lesz lehetőség új vizsgára, és egyáltalán mi fog változni addigra? Mikor lesz rend a fejekben? Mikor tudja a magyar nemzet az egyes magyar emberek a helyükön kezelni a dolgokat? Sokan azt mondják – és igazuk van –, hogy a magyar társadalom még mindig nem dolgozta fel a XX. Század sokkjait. Nem hiába voltunk „előkelő” helyen az alkoholizmus és az öngyilkosság világ-statisztikáján. Trianon, a világháborúk, a kommunizmus negyven éve, majd a betörő vadkapitalizmus és globalizáció – mind-mind egy-egy hatalmas szeg a nemzet koporsóján. És a nemzet csak ül, és tétlenül nézi, amint szépen lassan ássák a sírját – nem tiltakozik ellene, szinte önként mászik a gödörbe. Sőt, önmaga ássa önmaga sírját.

– Mire jó ez a nagy magyarkodás? – kérdezi Erika ismét kritikusan. – Egyáltalán mi az, hogy magyar? Annyiféle nép élt itt az évezredek során. Idejöttünk a Kárpát-medencébe, és leigáztuk az itt élőket. Mitől vagyunk jobbak másoknál?

Gergelyben nem egyszer megfogalmazódott a kérdés, hogy vajon honnan származhatnak a magyarok. A köröttünk lévő szláv tengerbe egyáltalán nem illeszkedünk nyelvünkkel, és a tudomány, a kutatók sem tudtak erre egyértelmű magyarázatot adni

még. Létezik egy táltos elmélet, amit vannak, akik komolyan vesznek, vannak, akik azt mondják rá, badarság. Gergely sem hallott róla egészen odáig, amíg az Interneten rá nem lett egy olyan oldalra, ami egészen más megvilágításba helyezte nemzetének, népének eredetét. Ezzel sosem találkozott történelemkönyvekben, sosem harsogta a televízió, a rádió. A legelfogadottabb elmélet szerint a magyarok a finnugor népek családjához tartoznak, és idegenként kerültek a Kárpát-medencébe. Igaz, hogy ez az elmélet a Bach-korszakig, vagyis az ezernyolcszázad évek közepéig egyáltalán nem is létezett! A régi krónikák és emlékek mást taglalnak. Mezopotámiában, Egyiptomban és az ősi maja városokban rengeteg ékírásos táblát találtak. A feljegyzések szerint létezett egy földrész, amelynek több mint hatvanmillió fő lakosa volt. Spirituális hitük kozmikus eredetű volt, és feladatuk az volt, hogy a fényt, a tudást szétterjesszék a Földön – ők maguk is nagyon magas technikai színvonalon éltek. Hajóikkal elérték a mai India, Kína területét, valamint az amerikai kontinensen létrehozták a maja birodalmat. Félelmetes, de igaz, hogy az ősi maja birodalomban már megtalálhatóak voltak a mai magyar népdalokra jellemző hangzsvilág, a pentaton zene, a tulipános ládák és az ősi szavak, amelyek egy része szintén megegyezik a magyar szavakkal.

Gergely erre számos példát is talált az Internetes oldalon, és ez egyszerre keltett benne kételkedést és valami furcsa izgalmat is – izgalmat azért, mert az évek során ő is érezte, hogy nyelve miatt nagyon-nagyon különbözik nemzetével bármelyik más nemzettől. Már elemi iskolában, amikor oroszul tanult, vagy a gimnáziumban, amikor jobban megismerte a német és angol nyelvet érezte az eget rengető különbségeket. A magyar nehezebb, mint a japán – szokták mondani. Valahol büszke is volt erre, hogy az ő nyelve – és vele együtt minden magyar nyelve – különleges. De semmilyen fogódzót nem talált arra vonatkozólag, hogy mégis honnan ered ez a csoda. A táltos-elmélet egyszerre volt kapaszkodó, és egyszerre csúszott ki vizes szappanként a kezei közül. Egyszerre volt magyarázat, és egyszerre ébresztett kételyeket.

A rejtélyes kontinens, amelyet ma Mu-nak hívnak, Krisztus előtt több mint tizenegyezer ötszáz évvel a Csendes-óceán mélyére süllyedt – helyén ma már csak Hawaii, a Fidzsi- és Húsvét-szigetek maradtak. Ezeken a helyeken ötven-hatvanezer éves kultúra nyomai találhatók. Mezopotámia már nem olyan ismeretlen fogalom. Az meg főleg nem, hogy ott már létezett az ősi magyar kultúra. Meséinkben a hetedhét országon túl, vagyis a hettiták, a hét törzs országán túl ezt a területet jelöli. A 2007 márciusában elhunyt Badiny Jós Ferenc professzor szerint a sumér nyelv legalább hatvanöt százalékban megegyezik a magyar nyelvvel – igaz, az ő nyelvészeti, teológiai állításait a legtöbb vallási és tudományos közösség elutasította. Bár jónéhányan egyet is értenek vele. Nem kevesebbet állított ugyanis, mint hogy maga Jézus Krisztus nem zsidó, hanem szkíta-hun herceg volt, aki a fényből született.

– Nehogy már megmagyarázd itt, hogy Jézus is magyar volt, mert azonnal dobok egy hátast! Micsoda oltári baromság ez? Kissé elvetik a sulykot ezek a táltosok, nem? – tiltakozik Erika.

– Én csak azt mondtam, hogy van egy elmélet, amit ha tetszik, ha nem, létező lehetőségként kell elfogadnunk. Biztosan ez is csak egy a több közül. Figyelj,

kinyomtattam az Internetről, ha van idő rá, hogy meghallgasd, felolvasom: „A köztudatban élő kép szerint az egyiptomi nép többisten-hívó volt, ami ellentmondhatna annak, hogy az egyistenhívó maják kultúráját vették át. Egy Kanadában élő magyar tudós, Baráth Tibor professzor azonban kimutatta, hogy a több száz általunk ismert egyiptomi istenábrázolás egyetlen Istent jelöl más-más szituációkban, mindig más tulajdonságot kihangsúlyozva, vagyis Egyiptom egyistenhívó volt! Az egyiptomiak számára Isten fő jelképe, természeti megnyilvánulása a Nap volt. A Napot szerették, azt az energiát pedig, amelyből a Nap lett, vagyis a fényt, az Atyát imádták. A majákhoz (magyákhoz?) hasonlóan hitték, hogy ők egyek Istennel, cseppek belőle, tehát maguk is Istenek. Ezt a gondolatot az Ó- és az Újtestamentum is megerősíti, ennek ellenére még ma is sokan vannak, akik Istent valahol messze keresik, pedig ő egészen közel, bennünk van!”

– Ugyanezt mondja Müller Péter is a Belső mosoly című könyvében: az emberiség az elmúlt kétezer évben eljutott a tudományok terén nagyon messzire. A külső világot atomjaira bontotta, hihetetlen technikai fejlődést produkált az őskorszaki bunkóktól indulva az űrtechnológiáig. De önmagunkról alig tudunk valamit. Az ember természet fabatkát sem változott, ugyanolyan gyarlóak vagyunk, mint voltunk kétezer éve. Ugyanolyan kapzsis, erőszakosak. Istent mindenki kívül keresi, mintha egy harmadik személy lenne, pedig Isten nem egy személy vagy egy megtestesíthető lény. Még ha nehéz is ezt ésszel felérni. Isten bennünk van – mindenkiben. Akár tetszik, akár nem. Akár ateista vagy, akár hívő – a tényen ez nem változtat.

– Folytatom: „Baráth Tibor bizonyította be azt is, hogy az ókorból fennmaradt emlékek között számos olyat találunk, amelyek magyar eredetre utalnak. A finnugor rokonság elméletének hívei szerint lehetetlen, hogy Krisztus előtti időkből magyar nyelvemlékek kerüljenek elő, márpedig a professzor könyvében száznál is több hiteles magyar szöveget mutat be, amelyek kettő-kilencezer évvel ezelőtt keletkeztek. A professzor arra is rájött, hogy az egyiptomi hieroglifák egyszerű, józan paraszti ésszel magyarul elolvashatóak. A nyugati történetírás az európai kultúra bölcsőjének az ókori Görögországot tartja, kimutatható azonban, hogy a görögök az egyiptomi – vagyis a maják, (magya?) műveltséget vették át, és vitték tovább. Ijász Gyula, Ukrajnában élő nyelvész az ógörög és a maják ábécét összehasonlítva azt tapasztalta, hogy a kettő szinte teljes mértékben megegyezik egymással, ráadásul az egyes betűknek külön jelentésük van, ami csak magyar etimológia segítségével fejthető meg. A betűket egymás után elolvassa egy összefüggő szöveget kapunk, ami a Föld teremtésének, a civilizáció kialakulásának történetét írja le Krisztus előtt 11000-tól 6000-ig, a következőképpen: A betűk összeolvasva a következő szöveget adják – szabadfordításban: nagy erővel tört elő a víz – azaz az óceán –, és mindent elborított. A föld megrendült, és minden felborult. Mély területeken árvizek, és viharok pusztítottak, az óceán és a szárazföld összekavarodott. Azután a föld minden javával és szennyével kiemelkedett az óceánból. Mu-föld ide-oda járt-kelt, és megfordult, amíg kis részek kivételével el nem tűnt. Ezt nagy fagy követte, s az előbbi völgyek helyén köröskörül fagyott öböl lett. Azután ismét megnyílt a föld gyomra, és agyagot vetett fel – ez már Atlantisz. Ott most már csak iszapos tenger van.

Íjász Gyula azt is kimutatta, hogy az Amerikában élő maja törzsek magyarul beszéltek, ennek egészen a huszadik század elejéig. Dél-Amerikában dolgozó magyar vasútépítő munkások elmondták, hogy néhány bennszülöttnek megértették a beszédét, ezek valószínűleg a maja indiánok leszármazottai lehetnek. Néhány évtizeddel később, 1965-ben dr. Móricz János a Frankfurter Allgemeine Zeitung hasábjain közölte felismerését, mely szerint Equadorban az őslakosok közül sokan magyarul beszéltek. Ezek az indiánok megmutatták Móricznak legféltettebb helyüket, a Táltosok barlangját, ami tulajdonképpen egy hosszú barlangrendszer hatalmas termekkel, aranytárgyakkal és könyvtárral, ahol hetvenezer évre visszamenően – úgynevezett laminákon – volt lejegyezve a Föld történelme, méghozzá – és ezzel Daniken is foglalkozik egyik könyvében – székely rovásírással! Szintén Equadorban található egy kopjafa, amelyen négy név szerepel: Akuta, Ruga, Attila és Csaba neve. Ez azt jelezheti, hogy rokonaink, a hunok eredetileg Dél-Amerikában éltek, és a 400-as években, az óceánt áthajózva kerültek Ázsiába.” Gondolkodtál már azon, hogy mennyire más nyelvet beszélünk, mint a szlávok? Vagy a világ bármely másik népe? A magyar nyelv csodálatos és gazdag, de semmiben nem hasonlít Európa egyetlen nyelvéhez sem.

– Persze, hogy nem hasonlít, hiszen Ázsiából jöttünk.

– Akkor ezt hallgasd meg: „A párizsi Sorbonne egyetem nyelvészei számítógépes összehasonlító elemzés segítségével megvizsgálták a világ összes élő és halt nyelvét. Arra a kérdésre keresték a választ, hogy melyik őrzött meg legtöbbet az ősműveltség közös nyelvének elemeiből, az úgynevezett ős-etimonokból. A vizsgálat eredménye megdöbbentette a tudósokat is, azt találták ugyanis, hogy az angol nyelv négy, a latin öt, a héber szintén öt, az indiai kilenc, a tibeti, szanszkrit tizenkettő, az ősz török huszonhat, a magyar nyelv pedig hatvannyolc százalék ősz-etimont tartalmaz! Ez az elképesztően magas arány újabb bizonyítéka a magyar kultúra és nyelv ősiségének, amelyről Sir John Bowring nyelvtesztos a következőket írja: "A magyar nyelv eredete nagyon messzire nyúlik vissza. Rendkívül különleges módon fejlődött és struktúrája visszamutat arra az időre, amikor még a jelenleg Európában beszélt nyelvek nem léteztek. A magyar nyelv egy tömör kődarab, melyen a viharok a legcsekélyebb karcot sem hagyták. Nincs szüksége senkire, nem kölcsönöz, s nem von vissza, nem ad, és nem vesz el senkitől. Ez a nyelv a legrégebbi, a legdicőségesebb monumentje egy nemzeti egyeduralomnak és szellemi függetlenségnek. Amit a tudósok nem tudnak megoldani, elhanyagolják, úgy a nyelvutatókban, mint a régészetben. A magyar nyelv eredete ennél fogva az egyiptomi templomok építésének csodálatosságánál sokkal csodálatosabb fenomén.

Egy Németországban élő nyelvtesztos, bizonyos Lange Irén forradalmian új nyelvtesztosi módszerrel vizsgálja napjainkban a magyarság eredetének és kapcsolatainak kérdését. Nem az egyes szavakat, nyelvi elemeket boncolgatja, hanem összességében nézi a magyar nyelv világszemléletét, logikai szerkezetét, lelkiületét, szellemiségét, értékrendjét. Ez alapján az alábbi jellegzetességeket találta. Szelektív közlésmód, az evidencia elve: nyelvünk lényegre törő, az egyértelműt mellőzi. A léigét főszabályként elhagyjuk, jelentését leginkább ragokba építjük. Vándorlásunk során csak azzal bővítettük

szókincsünket, ami a korábbiakhoz képest szokatlan, eltérő volt. A többes szám ragját a számnevek után elhagyjuk, ezzel is egyszerűsítünk. Nincs többfajta múlt időnk, mint például az angoloknak, mert így is árnyaltan tudjuk magunkat kifejezni. Az információkat fontossági sorrendben közöljük, például a nevek írásánál először a családnév van, mint ritkább megnevező szó, és csak utána a keresztnév, mint tömeges megjelenésű szó. Nyelvünk figyelemelterelő, belső logikája olyan, hogy az egyértelmű dolgokat meg sem említjük, legfeljebb különleges esetekben utalunk rá.

Tulajdonszemlélet: az indogermán haben-have, vagyis „birtokolni” szó alkalmazása helyett nyelvünk alázatosan nézi azt, amit a Teremtőtől kaptunk, az ilyen beállítottság láttán a materialista szemléletű indogermán megzavarodik. Holisztikus világszemlélet: a nemiséget egységesen szemléli, a szavak nemekre való felosztását értelmetlennek tartja. Egységként fogja fel az olyan dolgokat, amelyekből több van – például: köröm, haj, szőr. A páros szerveket is egyként kezeli, ezzel a dolgok végső célját, biológiai funkcióját ragadja meg, és nem a szemmel látható felületet benyomást.

Kutatásai során Lange Irén ókori írók szkítákról, szittyákról szóló leírásokra bukkant: „a szkíta ember szerény, érdektelen az anyagi dolgokban, teljes körűen ésszerű, becsületes, őszinte, a legmesszebbmenőkig következetes, szókimondó, természete békés, amíg idegenek nem háborgatják saját rendjét, bölcs.

Megállapította, hogy ez a leírás megegyezik saját következtetéseivel. Szerinte ugyanis a magyar nyelvű ember látó-világszemlélettel rendelkezik, mindennek a végső rendeltetését, célját nézi. Társadalmilag az egyenjogúságot tiszteli, idealista abban az értelemben, hogy normáit és ideáljait magától értetődőnek veszi. Hevessé is válhat, de sosem vandállá, alapvetően egyenes, becsületes, született anti-diplomata, mert nyílt, szókimondó, szinte naivan őszinte, mert magából indul ki. Figyelemre, figyelmességre, és nagyon logikus, lényegre törő gondolkodásra nevel. Radikálisan tömörít, a szövegből mindent kihagy, ami magától értetődő, ugyanakkor - ha van ideje - szeret csevegni, színezní, cifrázni, játszani. Laertius Diogenes írta: „ha szabadon beszélt valaki, azt mondták róla, a szkíta beszédmodót utánozza”. Nyelve alapján a mai magyar anyanyelvű ember is ilyen, szinte krisztusian példás.

Létezik egy segédtudomány, amely a nagyvilágban fennmaradt ősi földrajzi elnevezéseket gyűjti, vizsgálja, és veti össze a Kárpát-medencében előforduló település-, hegy-, tó-, és folyónevekkel. Ez a tudománya Tamana, amelynek művelői több mint negyvenmillió földrajzi adatot dolgoztak fel az elmúlt években. A vizsgálatok eredménye ebben az esetben is megdöbbentő, hiszen az adatok szerint Földünkön Afrikától Japánig, Ázsiától Amerikáig mindenütt szinte hemzsegnék a magyar nyelvű földrajzi elnevezések. De vajon hová tűntek a maják a nagy birodalmak letűnése után? Ezeknek a békés embereknek a harcos nemzetek nyomására el kellett hagyniuk Mezopotámiát, Egyiptomot, Görögországot, és fokozatosan észak felé szorultak. Ez a nép, amely egykor megtanította az emberiséget az egyistenhitre, a nyelvre, a szellemiségre, amely művészeteket, írást, olvasást adott, árasztotta a fényt, nos, ez a nép egyre kisebb lett. Békés szellemével, lelkével kapott egy újabb üzenetet, Emese álmát. Kapott egy új küldetést, hogy térjen vissza a Kárpát-medencébe, ahol jóval azelőtt már éltek maják,

vagyis magyarok. Tatárlak-falván talált rovásírásos feljegyzések bizonyítják, hogy ezen a területen már Krisztus előtt 5700-ban magyarok éltek, és itt talált végül hazát a természetes tudást és szellemiséget őrző nép, a magyarság. A honfoglaló magyarok a hivatalosan elfogadott finnugor eredetet valló elmélet szerint olyan területre érkeztek, ahol addig szinte nyoma sem volt a kultúrának. Ennek az elképzelésnek azonban határozottan ellentmondanak azok a leletek, például a közel nyolcezer éves tatárlakfalvi írott amulett. Emellett Hódmezővásárhelyen Vénusz-szobrocskát találtak, de példaként hozható fel a Budakalász mellett fellelt vörösagyag szeker is. Elgondolkodtató, hogy a leletek olyan jelképeket tárnak elénk, amelyek kivétel nélkül mind megtalálhatóak a régi Mezopotámia és Egyiptom területén talált leleteken. Egészen megdöbbentő az a lelet, amelyre Szombathelyen bukkantak. Ez egy Ízisz templom – Ízisz a Napisten édesanyja –, amelyet nyilvánvalóan csak egy fejlett, Napisten-hívő kultúra építhetett. Azzal kapcsolatban, hogy a magyarok már jóval a honfoglalás előtt a Kárpát-medencében éltek, írásos bizonyítékok is fennmaradtak. Herodotosz Krisztus előtt 5000. körül írja, hogy nem lehet a Kárpát-medence területére menni, mert ott úgynevezett „méhek” vannak, ezek a méhek egy lovas, íjász nép tagjai, a magyarok. Krónikás hagyományaink szintén kivétel nélkül kettős honfoglalásról beszélnek, és a magyarok második bejöveteleként említik Árpád bevonulását a Kárpát-medencébe. Elmondják, hogy a magyar nép nem hódítani jött, hanem elfoglalni jogos örökségét. A történészek általában úgy tartják, hogy a magyarok avarokat találtak a területen, a krónikák viszont avarokról egyáltalán nem beszélnek, sokkal inkább hunokról, akiket a magyar nép rokonaiként emlegetnek. A Kárpát-medencében a magyarság bejövele óta a nemzet gerincét képező nemesség tudatformáló irodalmában végig jelen van a hun-magyar folyamatosság, ezt egyszerűen senkinek nincs joga megkérdőjelezni! A mítoszok soha nem hazudnak – más kérdés, hogy léteznek álmítoszok is – torz képet csak a modern „oknyomozó” történelemtudomány képes alkotni. A pusztai nomád népeknél azokban az időkben természetes volt, hogy legalább a hetedik generációig visszamenően mindenki ismerte a saját őseit. Attilánál például feljegyezték, hogy harminckét őst tudta fejből felsorolni. Amikor tehát az Árpád-ház királyi tagjai saját krónikaikban Attila leszármazottainak nevezik magukat, pontosan tudják, hogy miről beszélnek, és elhíhetjük nekik, hogy az valóban úgy is volt. A bizonyítékok sora tovább folytatható, fennmaradt például egy pontos leírás Attila udvaráról, amelyet egy nála járt követség egyik tagja készített. Ebben a krónikás részletesen bemutatja az udvar szokásait, és magát Attilát is, akit nem hunnak, hanem szkítának nevez. A későbbi leírások is használják ezt a népvét, de avar és magyar királyként is beszélnek Attiláról. Az 1800-as évek elején költőink szittya – vagyis szkíta – elődeinkre hivatkozva buzdítottak a Napóleon elleni harcra, tehát akkor még tudták, hogy kik voltak a magyarok elődei. Attila a szkíta kereszténység – más néven szkíta népnemzeti vallás, vagy pogány vallás – szellemiségéhez tartozott, ezt a vallást tiltották be Szent István királyunk idejében. A szkíta kereszténység nem ismeri más vallások eltírásának a tanát, alapvető eleme a türelem és a szeretet. Jól példázta ezt azon esemény, amikor Attila csapataival Róma közelébe ért, de ahelyett, hogy lerombolta volna a várost, egy tárgyalást követően visszafordult embereivel. Az oknyomozó

történettudomány számára ez a megbocsátó gesztus értelmezhetetlen, mi azonban tudjuk, hogy Attila tárgyalópartnere az esetet követően egészen Attila haláláig felfüggesztette az eretneküldözést, a vérengzőnek kikiáltott hun király tehát ártatlanok ezreit mentette meg a kegyetlen haláltól. A monda szerint Attilát halálakor hármas koporsóba – vas, ezüst, arany – tették, és egy folyó medrébe temették. Sírját azóta is sokan keresték, de megtalálni még senkinek sem sikerült. Hogy miért? A népek története tele van visszatérő ősökkel. A keresztények Jézus visszatérését várják, a muzulmánok Mohamedét, érdekes módon azonban a magyar mítoszok nem Attila, hanem fia, Csaba visszatéréséről beszélnek. Ennek egyetlen oka van, mégpedig az, hogy visszatérni csak az eltávozottak tudnak. Attila azonban nem ment el, ma is saját testében van, ezért nem tud reinkarnálódni, de tulajdonságai Csabában visszatérhetnek. Attila látók elmondása szerint nem halt meg, olyan állapotban él, amelyből elvileg bármikor fel tud kelni, de erre ténylegesen csak akkor kerül sor, amikor annak itt lesz az ideje. A temetéséről szóló mondában szereplő hármas koporsó tulajdonképpen három energiárteget jelent: a vaskoporsó a Mars, az ezüstkoporsó a Hold, az aranykoporsó pedig a Nap energiáját, a folyó pedig egy energia-folyamot. Napjainkban Nyugat-Európát, az európai kultúrát, mint a haladás, a fejlettség szimbólumát szokás emlegetni, de nem volt ez mindig így. A nyugat-európai kultúra a magyarok közvetítésével, az általuk lefektetett alapokon fejlődhetett csak ki. Érdekes eredményre jutunk, ha a tények alapján összehasonlítjuk a magyarok és az európai népek civilizációs szintjét a 900-as években.”

Gergely egyetlen dolgot sajnált az olvasottakkal kapcsolatosan: hogy mindez ma már senkit nem érdekel – legalábbis nagyon kevés embert ebben az országban. Mindenki a saját jelenével, a saját életével van elfoglalva, és nem számít már, kik voltak az őseink. Hiszen sokakat az sem érdekel, hogy saját nagyapja, vagy akár saját apja hogyan élt, mit csinált, mit tett. Csak a ma számít és a holnap – már a holnapután sem fontos. Hülye magyarok – vagy minden nemzet, minden ember így él ma már a világban?

12.

Gergely mindig tenni akart valamit. Nehezen törődött bele dolgokba, élt benne a lázadás szelleme, ami arra készítette, hogy kitaláljon dolgokat, próbáljon cselekedni. Amikor szembesült azzal, mennyi hátrány érhet egy embert csak azért, mert nem az országhatáron belül született – pedig joga lenne itt lenni – az Interneten életre hívott egy klubot. Minden magyar egyenlő címen. Komolyan gondolta, hogy gyűléseket szervez majd, amelynek semmi más nem lehet a célja, minthogy felhívja a figyelmet erre az égbekiáltó igazságtalanságra. Megfogalmazta a mozgalom – így nevezte el – lényegét, és embereket kezdett gyűjteni. Az egyik ismerőskereső Internetes oldalra tette fel ezt a klubbot:

„Ahogy a mozgalom nevében is szerepel, a fő elvem az, hogy minden magyar egyenlő. Sajnos ez csak elv, mert a valóság teljesen más. Ugyanúgy, ahogy a világban és az Európai Unióban belül vannak kedvezményezettbb államok, vagyis akik gazdasági vagy

egyéb hatalmuknál fogva gyakorlatilag bármit megtehetnek és vannak B-kategóriás államok, akiknek alkalmazkodniuk kell az erősek világához - gondolok ez utóbbinál Magyarországra is -, sajnos ez a különbség a magyarok és magyarok között is létezik. A történelemnek és a mindenkori politikai vezetésnek, valamint nem kis mértékben a nemzet közönyének köszönhetően az utóbbi közel száz év alatt sem sikerült rendezni a viszonyokat, amelyek korábban nem ilyenek voltak. Ma ott tartottunk - és ide sajnos már nagyon rég eljutottunk - hogy ha nem is leírva vagy kimondva, de vannak kedvezményezettbebb magyarok és vannak B-kategóriás magyarok. Ez ellen az állapot ellen kívánok a jövőben harcolni, ha kell egyedül, ha pedig csatlakoznak mellém, akkor társakkal.

Fontosnak tartom leírni, hogy vannak sarkalatos elveim, amelyek meghatározzák a mozgalom létét és milyenségét. Ezekből nem engedek, ezeken nem változtatok, és ezeket kiforgatni sem hagyom:

1. Nem vallok revizionista elveket, mert én nem területekért vagy határokért, vagy határok ellen harcolok – vagyis semmilyen módon nem gondolom azt, hogy államilag vissza kellene csatolni bárkikhez bármilyen területeket. Ha mindannyian egyformán valódi demokráciában élünk, ez elveszíti a jelentőségét. Elhatárolódom minden olyan szervezettől, személytől, vagy gondolkodástól, amelyik ennek ellentétjét vallja. Engem a határok nem érdekelnek, mert nem a határok választják szét az embereket. A határok láthatatlanok, csak a fejekben vannak jelen. A Felvidéken, Kárpátalján, Erdélyben és Vajdaságban élő magyarokat nem a szlovák, az ukrán, a román vagy a szerb nép választja el tőlünk, hiszen ők semmiben nem különböznek tőlünk. Nem jobbak vagy nem rosszabbak nálunk.

2. Nem valami vagy valakik ellen harcolok, hanem valakikért. A kettő között óriási különbség van, hiszen valaki ellen harcolni inkább támadást feltételez, míg a valakiért harcolni inkább védekezést. A harc szó nem kaphat pejoratív módon negatív értelmezést, nem sugallhat rosszat. Vagyis elhatárolódom mindenfajta erőszaktól, amely esetlegesen kárt tenne bármiben vagy bárkiben. Erre másokat sem buzdítok, legfőbb céloom a figyelemfelkeltés békés, ám határozott és radikális eszközökkel. Lásd Mahatma Gandhi vagy a Green Peace példáját. A figyelemfelkeltés célja a gondolkodás megváltoztatása, annak célja pedig, hogy a kormány részéről és az emberek fejében olyan döntések szülessenek, amelyek eltörlik a különbséget magyar és magyar között.

3. Nem tartoztam, nem tartozom egyik nagyobb vagy kisebb politikai párthoz sem, tehát sem az MSZP-hez, sem a Fideszhez. A jövőben sem kívánok egyikhez sem tartozni, hiszen véleményem szerint valamennyi párt, és valamennyi eddigi magyar kormány felelős azért, ami történt, és ami nem történt meg eddig, és felelős azért, hogy ilyen helyzet alakulhasson ki. Bárki is volt hatalmon az 1900-as évek elejétől, mindig rossz döntéseket hozott. A világháborúban vállalt rossz szerepekért, Trianonért, a rendszerváltás utáni tétlenségért minden esetben legfőképp az éppen aktuális magyar kormány a felelős. És így van ez napjainkban is, és mozgalmam nélkül nem is látok belátható időn belül esélyt arra, hogy ez változzék.

4. Nagyon fontos elv, hogy nem más nemzetekkel vagy népekkel szemben helyezem előtérbe a magyarságomat, vagyis egyformán tisztелеm azt, aki zsidó, román, szerb, szlovák, ukrán, roma, vagy bármilyen nációjú. A magyarokat sem alájuk, sem fölébük nem helyezem. Ebből kifolyólag mozgalmamat nem érheti az a vád, hogy nacionalista vagy fasiszta elveket vallana, sosem fog ilyen irányba elmozdulni. A mozgalom sosem vádolhat más népeket semmivel, sosem fordulhat sem szavakban, sem tettekben más nemzetek ellen, akkor sem, ha más részről ezt tapasztalná. Más népekkel a kapcsolat csak egyfajta lehet: kölcsönös tiszteleten alapuló. Céлом viszont, hogy azon magyaroknak, akik többnek, vagy kevesebbnek érzik magukat más magyaroknál vagy más népeknél, megváltozzon a gondolkodásuk.

5. Elveimet nem szavakkal, hanem tettekkel kívánom érvényesíteni, amely cél érdekében minél nagyobb tömegeket kívánok megmozgatni, minél többször egészen addig, amíg úgy nem érzem, hogy a mozgalom elérte a célját. Azt akarom, hogy az emberek lássák, megtapasztalják, átérezzék ennek a dolognak a fontosságát.

Egyetlen elvért harcolok: minden magyar legyen egyenlő és azonos elbírálású, senkit ne érhesen hátrány, megaláztatás pusztán azért, mert földrajzilag más területen látta meg a napvilágot, mint a magyarok többsége. És ezért nem más országok vezetőit, politikusait teszem felelőssé, hanem önmagunkat. A saját fejünkben, a saját szívünkben és lelkünkben kell rendet tenni szélsőségektől mentesen. A mindennapok szintjén kell változnunk, az emberek és az emberek által választott kormány önbecsülésének, becsületének és közönyének kell változnia.

Az utóbbi hetekben számos megalázó procedurán mentem keresztül, amelyeket pusztán azért kellett elszenvednem, mert A kategóriás magyarként segíteni próbáltam, próbálok egy B kategóriás magyarnak. Egy olyan embernek, akinek ugyanez az anyanyelve, ugyanezen a nyelven gondolkodik, és ugyanezen a nyelven álmodik. Mégsem számít teljes értékű magyarnak sokak szemében.

Bár az első lökést az a bizonyos december 5-ei népszavazás eredménye adta, rengeteg kis apróság vezetett odáig, hogy megszületett bennem az elhatározás, hogy harcolni fogok ez ellen az állapot és közöny ellen. Azt gondolom, december 5-e előtt két nagy politikai párt versengett Igenekért és Nemekért önös érdekből. A népszavazásnak nem volt nyertese, csak vesztese, hiszen két dolog derült ki: a nemzet annyira gyermek, és annyira szűk látókörű, hogy nem látott túl a politikai harc csinnadrattáján, nem helyezte fölébe a kérdést, és olyan módon döntött, amit csak szégyellni lehet. Nem tudom, van-e még ilyen nép a világon. A népszavazás írásban bizonyította: vannak olyan magyarok, akik magyarábbnak érzik magukat más magyaroknál, és ezt készek nyíltan is vallani.

Ha egy nép felsőbbrendűnek érzi magát más népekkel szemben, azt más népek közösisítik ki. De ha egy népen belül érzik magukat sokan felsőbbrendűnek saját népük más tagjainál pusztán azért, mert adott területen belül máshol élnek, és ez a folyamat nem áll meg, az a nép veszét jelenti.

Ha választhatnál, hogy mentsd az életedet, és menekülj, vagy halj meg ezért az országért, megtennéd? Minden bizonnyal nem. És én sem. A jelenlegi népért nem, mert

nem érdemli meg. És nem a nép vagy nemzet egyik vagy másik feléről beszélek. Nem a jókról vagy a rosszakról. Ugyanúgy, ahogy féligazság nem létezik, ebben sincs megalkuvás. Egy nép öntudata vagy egészséges, vagy beteg. Valami vagy igaz, vagy nem. Egy nép vagy teljességében megérdemli az áldozatot, vagy nem. A magyar nép jelenleg nem érdemli meg ezt. Azért harcolok, hogy a nép megérdemlje. Szerencsére ma olyan időkben élünk, hogy nem kell meghalnia senkinek. Reméljük, ez így is lesz örökké. Ám ezzel egy időben olyan időket is élünk, amikor ez a nép meg sem érdemelné, hogy bárki meghaljon érte.

A piros – fehér – zöld színek az erőt, a hűséget és a reményt jelképezik zászlónkban, én azonban a nemzet három részre való szakadását látom benne jelenleg. Számomra a piros azokat jelképezi, akik miatt ma itt tartunk. Akik megosztják az országot, akik felsőbbrendűnek érzik magukat, és akik közönyükkel segítik is őket. Akik miatt léteznek B-kategóriás magyarok. A zöld szín azokat jelöli, akik úgy gondolkodnak, ahogyan én, mert hiszem, hogy sokan vagyunk. A kettő között a fehér szín azokat jelöli, akik áldozatait a pirosaknak, akik elszenvetői ennek a gondolkodásnak és a zöldék segítségére szorulnak. A piros – fehér – zöld ezt jelenti ma, ám remélem, hogy egyszer újra az összetartozás erejét, az egymás iránti hűséget, és annak a reményét jelenti majd, hogy ez mindig így marad, amíg ez a nép létezik. És létezni csak akkor tud majd sokáig, ha a színek is valóban ezt jelentik majd. Más választás nincs.

Első lépésként egy Internetes klubot hívtam életre, mert az Internet nagy segítségemre lehet céljaim elérésében. Ehhez keresek társakat, és örömmel veszem, ha hasonló gondolkodású emberek csatlakoznak.”

Gergely korábban már életre hívott egy klubot, amelyre munkája miatt volt szükség. Abba a klubba a létrejötté utáni egy év alatt több, mint ötezen léptek be – főleg modellkedni vágyó fiúk és lányok. Azt remélte, hogy ugyanúgy, ahogy abba sokan léptek be, majd ide is sokan fognak. A Magyar = Magyar klubot augusztus közepén jegyezte be, ám hosszú idő után is még mindig csak negyvenkét tagja volt. Mintha Wass Albert szemével látná az amerikai magyarok helyzetét. Így nem lehet utcára vonulni. Utcára vonulni persze más ok miatt sem lehetett, pedig szerette volna szeptemberben, októberben és decemberben is megtenni – csak az események a politikai élet színpadán is drámaivá váltak. A Gyurcsány-féle balatonöszödi beszéd alapos vihart kavart a mindennapokba. Gergely tenni akarása is elpárolgott, hiszen egyrészt Anasztázia visszatérhetett Magyarországra, másrészt minden energiáját a harc kötötte le, amit önmagával és vele folytatott szeptemberben és októberben. Aztán a klub is megszűnt az Interneten. Bár a gondolatok, amelyekkel alapított, ma is benne élnek.

13.

A fellebbezés beadását követően szerencsére néhány nap alatt semmissé nyilvánították a korábbi elutasítást, és Gergely végre megkapta a hivatalos meghívólevelet, amely hétszáznegyvenkettő napra megadta Anasztáziának a Nemzeti

Vízumot. Közel két hónapos procedúra, nem kevés pénz, megaláztatások, könyörgések és idegőrlő várakozás után történt mindez. Szerencse? Később Gergely már nem tudta, mi a szerencse, és mi nem az.

Anasztázia a nemzeti vízum útlevelebe történt pecsételése után szeptember közepén érkezett vissza Magyarországra. Azonban már teljesen más ember volt, és Gergely akkor még nem sejtette ennek okát. Új időszak köszöntött be a kapcsolatukba. Az évszakok pontosan kifejezték ezt is: Gergely tavasszal reménykedett, és mindennek még csak a lehetősége élt, igaz, főképpen csak a vágyaiban. Aztán nyáron látszólag minden jó volt. A vívódások, a mélyben lapuló ellentétek, a tisztázatlan emberi kapcsolatok ellenére legalább egy kicsit boldogok voltak mindketten. Csakhogy közelgett az ősz. Az az ősz, amikor a dolgok elkezdnek meghalni, amikor a verőfényes napokat zord szelek és hideg, borús napok váltják fel. Anastázia valóban teljesen más ember volt már, mire visszaérkezett, Gergely pedig kétségbe esett, hogy akkor eztán hogyan is tovább...

Pedig semmi egyéb nem történt, csak az egy hónap, amíg Anastázia várt, hogy döntenek a sorsáról a Bevándorlási Hivatalban, a dolgok mentek a maguk folyásában. Később már sosem mesélt arról, mi hogyan történt, egyszerűen csak alakultak a dolgok. Gergely csak azt látta a lányon, azt érezte, hogy visszafogott lett, rideg és távolságtartó. Burkot húzott maga köré, megváltozott.

Egy gyorséteremben ültek, és Anastázia megkérdezte Gergelyt:

– Nem veszel észre semmilyen változást?

Gergely kissé zavarba is jött, nem tudta, mit kellene látnia – azt persze érezte, hogy Anastázia teljesen más, mint amikor elment, de az okát nem tudta megmagyarázni. Kutatva fürkészte a lány tekintetét, aki olyan volt már, mintha ott sem lenne, mintha belefáradt volna mindenbe, mintha elvesztette volna a reményt. Épp akkor, amikor megharcolták a Nemzeti Vízumot, amikor már nem szorította őket a kilencven nap béklyója, amikor kinyíltak volna a lehetőségek.

– Mire gondolsz? – kérdezte Gergely kicsit félve.

Anasztázia a kezére mutatott, a gyűrűs ujjára.

– Nem vetted észre? Nincs már rajtam a gyűrű. Szakítottunk Hubával, és már veled sem szeretném ezt folytatni. Ami köztünk volt, az elmúlt. Vége.

Gergely nem tudott erre mit mondani. Lelkiismeret furdalása volt. Egyetlen gondolat jutott az eszébe: lám, itt az eredménye annak, ami elkezdődött áprilisban. Az övé lett a lány – és most elveszíti. De valóban az övé volt, vagy csak így képzelte, mert így akarta képzelni? Ahogyan lassan elveszítette Huba, most Gergely is ugyanarra a sorsra jut. Talán örülnie kellett volna, de nem örült. Végső soron Gergely önmagát okolta amiatt, hogy Anastázia és Huba kapcsolata véget ért. Pedig nem látott a mélybe, nem látott a lány lelkébe, gondolataiba. Csak próbálta kitalálni, mi lehet a valódi ok. Azt mindig tudta a lány elmondásaiból, hogy noha a szerelem és a kötődés nagy köztük Hubával, a kapcsolatuk mégsem jó.

Gergely ilyenkor majdnem tökéletesen tudta, miről beszél a lány. Tizenöt évvel korábban neki is volt egy hosszú kapcsolata, amely öt és fél év után ért véget. Tündével el

is jegyezték egymást, és közel hat év elteltével váltak szét úgy, hogy közben mindketten még mindig nagyon szerelmesek voltak egymásba. Tünde mondta ki a döntő szót, mert ő volt a racionálisabb. Ahogy Gergely fogalmazott sokszor: Tünde megszámolta a csillagokat az égen, Gergely pedig gyönyörködött bennük. Ez volt a fő különbség kettejük között, ami egyrészt összetartotta, másrészt szét is szakította őket. Tünde akkor már három éve férjhez szeretett volna menni Gergelyhez, de Gergely félt lekötni magát, félt, hogy elveszít valamit, amit később sosem kaphat vissza. Félt a felelősségtől, és megpróbálta minél tovább húzni az időt. Nem akart más nőt, nem is tudott volna akkor mást szeretni olyan szerelemmel, mint ahogyan Tündét szerette. Valami mégis visszatartotta – talán túl fiatalok voltak mindketten. Úgy szakítottak, hogy iszonyatos szenvedésen mentek keresztül mindketten, mégis Tünde volt az erősebb, aki véghez tudta vinni az akaratát. Gergely a szakításukat követő három évben tanulta meg, hogy ami nem öl meg, az valóban erősít. Romjaiból kellett újra talpra állni, újra felépíteni egy valamilyen életet. Újra megtanulni bízni a másokban, és nem utolsó sorban önmagában. Fájdalmas és hosszú folyamat volt, egészen az öngyilkosság széléig is elsodródott akkor, de aztán szerencsére nem tette meg azt a végzetes lépést.

Sosem okolta Tündét, sosem hibáztatta a döntése miatt, mert valahol megértette. És a három év alatt megtanulta, hogy ha bármi hasonló történik vele ismét az életben, tudja majd kezelni, képes legyen túlélni. Gergelynek sosem volt semmi más fontosabb az érzelmi kapcsolatoknál. Csak egy boldog összetartozás tudta igazán felhőtlenül varázsolni az életét, és csupán annak elvesztése tudta olyannyira letaglózni, hogy ismét padlóra kerüljön. Sokáig nem is volt komolyabb kapcsolata, vagy amik voltak, ugyanolyan zűrzavarosak voltak, mint amilyen zűrzavaros életet maga is élt néha.

Amikor Szandrával szakítottak, akkor is tudta, hogy semmi másra nincs szüksége, csupán időre, hogy kiheverje a csalódást. Hosszú ideig várta, hogy Szandra visszatér hozzá, és újra boldogok lehetnek együtt, de Szandra nem tért vissza. Legalábbis addig nem, amíg lehetett. Amikor Gergely életében már elég mélyen jelen volt Anasztázia, és Gergely már lezárta magában Szendrát, a lány akkor jelentkezett. Egy nyári este volt, amikor Szandrának gondjai akadtak az albérlőtársával, és szeretett volna menekülni otthonról. Gergelyt hívta szó szerint azzal, hogy mentse ki onnan. Csakhogy akkor Anasztázia már ott volt nála, az élete részévé vált. Így nem történt meg, nem történhetett meg a nagy újra egymásra találás. A sors már más szerepeket osztott ki – mert ebben a szituációban sem Szandra, sem Anasztázia, sem Gergely nem voltak hibásak. Egyszerűen csak így alakult minden.

Minden találkozás egy búcsú kezdete – írta le egyszer valaki – és milyen mély, és mennyire fájdalmas bölcsesség ez. Nincs olyan, hogy örökké. Földi létünkkel, emberi agyunkkal képtelenek vagyunk felfogni a végtelent, az örökké tartót. Számunkra, emberek számára mindennek kezdete és vége van – így vagyunk programozva. Van születés és halál. Van az évnek kezdete és vége. Reggel felkel a nap, este lenyugszik. Találkozunk valakivel, megismerjük, megszeretjük, majd el kell válnunk tőle. Csak a sors szabhatja meg, hogy ez az elválás mikor következik be. Egy pillanat múlva, tíz év múlva, vagy

életünk végén. Mert amikor meghalunk, és szerelmünk a sírig tart, akkor is el kell válnunk a másiktól. És nem tudjuk, mi van azon túl.

Látjuk a természet körforgását, hogy nyár lesz, ősz, majd tél, aztán tavasszal kezdődik minden előlről – az élet újjászületik. Kicsit más formában, kicsit más színekkel, apró, láthatatlan változásokkal, de újjászületik. Örök körforgásban vagyunk. A víz esőként hull le az égből, folyókat táplál, eléri a tengert, ahol majd a napsütés és a meleg párává alakítja, és ismét esőfelhő lesz belőle. A bolygónk is egy körpályán halad, a naprendszerünk is, az orápon a mutató is. Körforgásban éljük az életünket, reggel kelünk, este fekszünk. Ugyanazt a folyamatot ismételjük percenként is. Beszívjuk a levegőt, majd kifújuk. Eszünk, éhezünk, szeretünk, gyűlölünk...

Élünk, meghalunk – s noha nem tudjuk biztosan, de hisszük, vagy csak reméljük, hogy újjászületünk – az életünk mitől maradna ki e megszokott és megismert körforgásból? Abból a körforgásból, amely örökké tart – örökké: az ésszel felfoghatatlan hosszúság, a mérhetetlen, számokban kifejezhetetlen idő.

Anasztázia és Gergely sorsában elkezdődött az a végjáték, amit Gergely korábban mindig elhessegetett magától, amit nem szeretett volna, hogy bekövetkezzék. Szeptember közepén egy levelében ezt így fogalmazta meg:

„Ez az ötödik éjszaka, amióta visszajöttél Erdélyből harmadszor is. Hihetetlen, hogy még csak öt, mert nekem már egy örökkévalóságnak tűnik. Öt éjszaka és öt nappal óta keresem, hol van az a lány, aki augusztus közepén innen elment. Aztán egy keserű mosollyal ráébredek, hogy az a lány nem is létezett, csak én képzeltelek valamilyennek, amilyen valójában nem is voltál. Most inkább úgy érzem, mindketten becsaptuk magunkat és egymást is.

Mindig mindennek ára van, még ha nem is látjuk a dolgokat át azonnal, sajnos akkor is. Persze az ember érzi, mi jó, mi rossz, ám hajlamos néha a rossz előérzeteket pillanatnyi boldogság illúziója miatt elhessegetni. A Sors ezen csak cinikusan fintorog egyet, és azt mondja: Na, ne félj, jössz te még az én utcámba. És tényleg megyünk – akár tetszik, akár nem, mindannyian bemegyünk abba az utcába, mert nincs más út.

Talán nem kellett volna áprilisban arra a fesztiválra elmennem. Talán mindkettőnknek jobb lett volna, ha nem találkozunk akkor, és ott. Valószínű, hogy akkor semmi nem ilyen lenne, mint most. Sőt, egészen biztos, hogy nem ilyen lenne. Akkor én most ugyanúgy élném az életemet, mint annak előtte, és te is. Ha nem találkozunk, szépen visszautazol, dolgozol tovább abban a butikban, és ki tudja, talán sokkal boldogabb is vagy, mint most. És boldogabbak lennénk mindketten. Mert azt gondolom, hogy most egyikünk sem az. Te sem, én sem.

De a véletlen, a Sors, a Jóisten akarata – nevezzük bárhogy – úgy hozta, hogy nekem április elején ott kellett lennem. Amikor először megláttalak a sokadalomban, tényleg azt gondoltam: ha ezt a lányt megismerném, és esetleg kialakulna valami köztünk, és lehetőségem lenne rá, biztosan elvenném feleségül. És mit ad Isten, tíz perc múlva bemutatnak minket egymásnak. Akkor azt gondoltam, hogy ennek így kellett történnie. Eddig a pillanatig minden csak a véletlen műve volt.

Ám ettől kezdve már döntéseket kellett hozni. Súlyos, komoly, fontos döntéseket. Persze akkor ezek még nem mutatták meg igazi mivoltukat, csak jóval később derült ki számomra is, hogy ezek mennyire fontosak és nehezek. Akkor ott tisztá, és világos volt a képlet. Nekem két dolog közül kellett választanom: vagy hagylak elmenni, elúszni, tovatúnni, vagy mindent elkövetek annak érdekében, hogy ne így legyen.

Valószínűleg, ha nem teszek semmit, ha nem lépek semmit, nagyon sokáig bántam volna, hogy úgy döntök. Valószínűleg túl nagy jelentőséget tulajdonítottam annak is, hogy miután megláttalak, tíz perccel később bemutattak minket egymásnak. Mert azt hittem, hogy ez biztosan nem véletlen, mert azt hittem, ennek biztosan nyomós oka van, hogy így történt. Mert akartam ezt hinni, gondolni, képzelni. És ennek nyomán indultam tovább, ennek szellemében hoztam súlyos, komoly döntéseket.

Mindent komolyan végiggondoltam, hogy mit tudnék én tenni érted annak ismeretében, hogy milyen vágyaid vannak, és nekem milyen lehetőségeim, hogy ezeket a vágyakat valóra váltsam. Vagy megpróbáljam valóra váltani. És ezeket leírtam és odaadtam neked – akkor még nem gondoltam semmi rosszra, komolyan azt képzeltem, hogy ezzel jót teszek mindkettőnknek. Ma már tudom, ez olyan volt, mintha kígyóként almát mutattam volna Évának – kísértésbe ejtettek.

Mi lesz ennek az ára? – kérdezted joggal azonnal. Mindketten ismerjük ezt a világot, amiben ma élünk. Hiába vagy még csak húsz éves, azt már te is tudod, hogy ma már mindennek ára van. Mindenért fizetni kell. Ez szinte már törvényszerű – ha tetszik, ha nem. Nekem nem tetszik, én naiv módon kiskorom óta azt képzelem, hogy a jóságunk nincs ára, hogy a jóságért csak egyetlen módon lehet fizetni: szeretettel. Igaz, őszinte jóságért igaz, őszinte szeretettel.

Amikor a kérdéssre azt feleletem, hogy semmi, nincs ára, komolyan gondoltam. Te biztosan arra gondoltál, hogy ezért cserébe majd ezt, meg azt kell tenned, mert ez az ára. Vannak emberek, akik ilyen helyzetekben nyílt lapokkal játszanak. Sőt, nem csak véletlenül, de szándékosan kerülnek ilyen helyzetbe, keresik az ilyen alkalmakat: hatalmuk, pénzük, vagy lehetőségük van arra, hogy tegyenek valakiért valamit, de nyíltan meg is mondják az árát. Azt mondják, lehet bármit, ők megtesznek szívesen bármit, de annak a bárminek komoly ára van.

Te is gondolhattál ilyennek, és én is gondolhattam volna magam ilyennek. Ehelyett mindketten megmaradtunk saját naiv kis elképzelésünknel. Én azt képzeltem, hogy nem kell árat szabnom, hiszen nem is tudnék, mert milyen undorító dolog az, ha jóságunkért cserébe kérünk valamit. Valami komoly, súlyos dolgot. Akkor az már nem is jóság, hanem érdek. És a két dolog szöges ellentétben van egymással. Mert ami érdekből történik, az sosem lehet őszinte és jó. És ami őszinte, tiszta és jó, az sosem történhet érdekből. Csak a mi esetünkben ezek a dolgok nagyon összekeveredtek.

Amikor a kérdéssre azt feleletem, hogy semmi, nincs ára, tényleg komolyan gondoltam. Mert naivan hittem, hogy lehet így is intézni dolgokat. Naivan hittem abban, hogy a jóság majd jóságot szül, és anélkül, hogy árat szabnék, szeretetet kapok érte cserébe. Tudtam az első pillanattól fogva, hogy pengeélen táncolok, és kétéseles minden

végkimenetel. Most azt kérdezem magamtól, hogy vajon gonosz dolog volt-e részemről bele menni az elején ebbe a játszmába, vagy szükségszerű. Adni valami nagyon fontosat, valami olyat, ami egyformán kell neked is, nekem is, és nem kérni, de titkon, legbelül remélni, hogy mégiscsak megkapom az árát.

Amikor megláttalak, az első pillanattól akartalak. Akartalak egy kicsit és akartalak nagyon. Akartam, hogy az enyém légy öt percre, az enyém egy éjszakára, az enyém egy életre. Pedig azt sem tudtam, ki vagy, mi vagy, milyen vagy. Éppen ezért megelégedtem volna öt perccel vagy egy éjszakával. Persze az okos ember tudja, hogy nem elég akarni, nem elég ábrándozni, az álmokért tenni is kell. Az okos ember tudja, hogy néha hiába teszünk meg bármit az álmainkért, azok nem válnak valóra. Nem válnak valóra, mert esetleg ütköznek mások vágyaival és álmaival – és mindig az a vágy győz, amelyik erősebb.

Ma már tudom, hogy álmokat kínáltam neked álmokért cserébe – akár kimondtuk, akár nem. Olyan álmokat, amelyek elérhetőek és valóságosak, de csak abban az esetben, ha mindketten úgy akarjuk. Nem külön, hanem együtt, mindketten – csak így lehetnek teljesek az álmok. Talán tudtuk lelkünk mélyén, de nem akartunk róla tudomásul venni, hogy ezek az álmok külön álmok. Neked van saját álmod, nekem pedig van saját álmom. Azt sem vettük figyelembe, hogy noha távol vannak egymástól, mégiscsak egymás álmain keresztül vezet az út. A te álmodhoz az én álmomon keresztül, az én álmomhoz a te álmodon keresztül.

Én arról álmodtam, hogy ha segíték valóra váltani az álmaidat, akkor te valóra váltod az enyémet. Egy könnyebb, szebb élet lehetősége – és mint kiderül valósága is – a rég dédelgetett vágyakhoz vezető út egyengetése. Ezek voltak az én portékáim, amiket megcsillantottam előtted. Akár egy piaci kofa, áruba bocsátottam egy illúziót – ráadásul megvalósítható illúziót – jóságot és jót kínáltam. És ki az, akinek nem kellene ez?

Láttam a szemedben a hitetlenkedést, a csodálkozást, a döbbenetet – mindez veled történik? Tényleg megérdemled ezt az élettől? Tényleg csak úgy megkapod? És láttam a szemedben a félelmet is, az aggodalmat. Mi van, ha nem igaz? Mi van akkor, ha túl nagy ára lesz ennek?

Aztán felgyorsultak az események. Döntést hoztál te is. Azt mondtad, elfogadod az ajánlatot, talán az ára sem érdekelt. Hittél abban, hogy nincs ára, hogy ez a jó tényleg csak úgy történik. Véletlen módon, Istenke akaratából, a Sors kegyeltje vagy – és fura módon én ugyanezt gondoltam. Boldog voltam, hogy meghoztad ezt a döntést, hiszen dönthetél volna másképpen is. Boldog voltam, hogy elfogadtad a lehetőséget. Olyannyira hihetetlen volt számomra is, hogy ezt a jóságot én is Isten akaratának tulajdonítottam.

Az első pillanattól kezdve vágytam rád. Senki másra nem vágytam úgy korábban, mint rád. Akartam, hogy az enyém légy. Öt percre? Egy éjszakára? Dehogy. Ahogy egyre jobban megismertelek, egyre jobban akartalak egy életre. Pedig akkor már tudtam, hogy a szíved olyan erősen másé, ami szétszakíthatatlan, megmásíthatatlan, felülbírálhatatlan. Adhatok én akármennyi jót, lehozhatom a csillagokat az égről, szeretetet, szerelmet nem vásárolhatok. „Nem lehet boldogságot venni” – Talán Iház Gábor, vagy valaki más énekelte ezt a dalt vagy harminc évvel ezelőtt. Köz hely – de

éppen azért közhely, mert nagyon igaz. Az ember csak legyint rá, hogy így van, mindenki tudja ezt. De csak akkor érzi meg a benne rejlő félelmetes igazságot, amikor önmaga is megéli.

A csapdába én estem bele először. A saját álmom csapdájába. És ráébredtem, hogy nem is beleestem, hanem valójában én másztam bele szánt szándékkal. Kit okoljak hát érte? A Sorsot, a véletlent, vagy a Jóistent? Okolhatom őket, az aztán nem segít egy cseppet sem, hiszen a végső igazság mégiscsak az, hogy magam zártam kelepcébe önmagam: kergettem egy álmot, egy illúziót, és annyira beleéltem magam a megvalósításába, hogy egyszer csak ott találtam magam a kellős közepén. Mint mikor valaki úszni vágyik, végre tengert talál, és önfeledten a habok közé veti magát. Aztán jó messze a parttól ráébred, hogy már nincs visszaút, túl távol került.

Az első pillanattól kezdve vágytam rád. Senki másra nem vágytam úgy korábban, mint rád. Mégis tudtam, sosem fogom azt kérni, hogy azért, ami adtam, te is adj. Sajnos durva a hasonlat, de ez mutatja leginkább, hogy miért nem: sosem jártam örömlányokhoz, még akkor sem mentem el egy-egyhez, ha őrlítően kívánatos volt. Mert tudtam, hogy csak pénzért teszi, amit tesz. Úgy pedig nem az igazi – talán, mert nem ahhoz vagyok szokva. És milyen jó, hogy nem. De ki szeret olyan gyümölcsbe harapni, amely csillog, mézet ígér a látványa, de valójában keserű, mert hazugságon alapul? Kinek kell hazudott, megjátszott szenvedély, mímelt szeretet? Senkinek. Ha tudjuk, hogy mások becsapnak, mégis próbáljuk meggyőzni magunkat arról, hogy ez nem így van, önmagunkat csapjuk be.

Az első pillanattól kezdve vágytam rád. Senki másra nem vágytam úgy korábban, mint rád. De én nem azt akartam, hogy azért add magad, mert kaptál tőlem valamit. Ezért nem kértem árat, ezért volt ingyen az álom, az illúzió, a lehetőség. Mégsem mondhatom azt, hogy jóságból, önzetlenségből, felebaráti szeretetből. Érdekből tettem – és ez gonosz dolog. Talán az egyik leggonoszabb? Gonoszabb, mintha világosan megszabtam volna az árát? Azt reméltem, hogy majd megszeretsz magadtól. Hogy majd magadtól adni akarod azt, amit sosem kérnék. Azt reméltem, hogy ha én valóra váltom az álmomat, hogy elindulhatsz az önmegvalósítás és a lehetőségek útján, akkor majd te is valóra váltod az én álmomat. Enyém leszél öt percre, egy éjszakára – egy életre.

Most csapdában vagyunk mindketten. Beúsztuk messze a parttól, és ráébredtünk, hogy nincs visszaút. Magunk döntöttünk így álmokat, illúziókat kergetve, amelyek részben valóra váltak, részben elvesztek a semmiben. Te belesétáltál saját döntésed után a saját kelepcédbe, én pedig a sajátomba. Most itt vagyunk a tengerben, messze a parttól. A parttól, ami már nem ugyanaz, ami volt, már teljesen megváltozott az idő múlásában, már vissza sem tudnánk jutni ugyanoda, ahonnan elindultunk. Csak kapálózunk, csapkodjuk a vizet, és olykor már egymásba is marunk.

Egymásba marunk, mert néha a másokban látjuk saját csapdánk okozóját. Hamis szövetséget kötöttünk: megfogadtuk, nem bántjuk egymást és nem hazudunk egymásnak soha. Pedig már az elejétől fogva hazudtunk önmagunknak és egymásnak is. És ebben a nagy hazudozásban elveszett a valódi öröm és boldogság. Csak egyetlen ok miatt: mert az

álmaink messze vannak egymástól, ugyanakkor egymáson keresztül érhattük volna csak el őket.

Ez az ötödik éjszaka, amióta visszajöttél harmadszor is. Hihetetlen, hogy még csak öt, mert nekem már egy örökkévalóságnak tűnik. Keresem azt a partot, ahonnan április elején beúsztam a tengerbe – lehet, te is azt keresed, csak jól titkolod. De az a part nem létezik, mert az idő kerekét visszaforgatni nem lehet. Keressük a túlpartot, ahová kijuthatnánk végre, mert már elege van mindkettőnknek abból, hogy nem érzünk szilárd talajt a lábunk alatt. Tele vagyunk mindketten félelmekkel. Mindenki a saját félelmeivel. Mert ahogyan az álmaink különbözőek, a félelmeink is azok.

Hol hibáztuk el? Az elején? A közepén? Vagy talán sehol? Hiba az, ha az ember álmokat kerget? Ha egymást hibáztatjuk, akkor önmagunkat is hibáztatnunk kell. Ha önmagunkat hibáztatjuk, akkor bántjuk önmagunkat. Amíg önmagunkat bántjuk, sosem lehetünk igazán boldogok.

Nincs jó megoldás. Vagy csak én nem látom. Egyedül nem tudom látni. Talán más szemével kellene néznom a világot, vagy Téged, vagy önmagammat. Vagy ezt az egész történetet. De erre csak akkor lennék képes, ha felül tudnék emelkedni mindenem. De nem tudok, mert benne vagyok nyakig, és még a kivezető utat sem látom belőle. Csak azt tudom, hogy ez így nem jó. Neked sem, nekem sem.

Félek veled maradni, ugyanakkor félek elszakadni tőled. Itt kapálózom abban a tengerben, amibe én úsztam be, és olyan sűrű a köd, hogy az orrom hegyéig sem látok el. Nem látom, hogy mi fájna kevésbé: veled maradni, vagy elszakadni tőled. Az én álomban csak te szerepelsz. A te álmodban csak én nem szerepelek.

Na, ne félj, jössz te még az én utcámba – mondta a Sors cinikusán fintorogva. És tényleg mentem. Ott vagyok benne, abban az átkozott utcában. Te pedig a te utcádban. Mindennek ára van. Mindketten súlyos árat fizetünk. Fizetünk az álmainkért, amik meg sem valósultak. Te hitted volna, hogy ilyen drága minden? Hogy ilyen sokba kerül? Ha ezt előre láttad volna, mit tettél volna?

Az én álomban csak te szerepelsz. A te álmodban csak én nem szerepelek. A te álmod csak általam valósulhat meg, míg az én álmom csak általad. De lehet, hogy tévedek? Amint alkalmad lesz rá, kísértálsz az életemből, hogy menj az álmod után, vagy álmodsz magadnak egy másikat, ami szebb és talán őszintébb – és ezért még csak hibáztatni sem hibáztathatlak. Hiszen, ha tetszik, ha nem, kettőnk közül csak én vagyok az, akinek mindkettőnk álma fontos. Úgy érzem, neked csak a sajátod az. És ez így van rendjén. Mert az élet ilyen, és az emberek ilyenek valójában. Más álma önmagunknál sosem lehet fontosabb.”

Miután Gergely ezt megírta, rögtön kétségek kezdték gyötörni, hogy érdemes-e egyáltalán odaadnia Anasztáziának. Olyannyira a feje tetejére állt az élete, annyira össze volt zavarodva, hogy tényleg nem tudta, mitévő legyen. Úgyhogy előbb inkább elküldte az írást e-mailben Kornélnak és Szabolcsnak. Kornél szívéen viselte barátja sorsát, mert nagyon hamar válaszott:

„Figyul! Korrekt, amit írtál, de a végére kezdett olyan érzésem lenni, mintha egy golyó írta volna a flipperből, amelyik pánikban van, hogy mikor találja már meg végre a

kiutat. Azaz, szerintem rövidíts, mert a végére elveszik a mondanivaló. Értem, hogy keretbe foglaltad, tükröztet a sztorit, de sok. Persze csak szerintem. Ja, és mondd ki magadnak, hogy mit akarsz ezzel elérni!? Mert ha azt akarod, hogy változzon, picit meg kell ijesztened, hogy komolyan vegye: ez így Neked nem jó. Ha ebből még bármikor lesz valami, csak úgy, lehetséges, ha Te irányítasz. Egy nő csak akkor érzi magát biztonságban, csak akkor tud felnézni valakire. Persze ez dupla vagy semmi, és finoman kell változtatni. Időbe telik. Én már csak tudom. Egy éve tanulom... Bocs a sok okoskodásért! Itt van tömören, amit írtál: „Egy idő után megtanulod a finom különbségtételt a kézfogás és az önfeladás között, és megtanulod, hogy a vonzalom nem azonos a szerelemmel, és a társaság a biztonsággal. És kezded megérteni, hogy a csók nem pecsét és a bók nem esküszó. És hozzászoksz, hogy emelt fővel és nyitott szemmel fogadd a vereséget, a felnőtt méltóságával, nem pedig a gyermek kétségbeesésével. Belejössz, hogy minden tervedet a mára alapozd, mert a holnap talaja túl ingatag ehhez. Egy idő után kitapasztalod, hogy még a napsugár is éget, ha túl sokáig ér. Műveled saját kerteted, magad ékesítéd fel lelkedet, nem mástól várod, hogy virágot hozzon neked. Végül megtanulod, hogy valóban sokat kibírsz, hogy valóban erős vagy, és valóban Értékes.” És még tömörebben: „A biztos megöl, de túléled, a kétely éltet, de behalsz.” Vigyázz magadra!”

14.

Anasztázia ismét külön ágyon aludt, mint amikor tavasszal Budapestre költözött. Gergely számára ez borzasztó érzés volt. Visszalépés a nagyon jóból egy bizonytalanba. Pedig a nyár végén alig várta már, hogy a lány ismét ott legyen mellette, minden pillanatát az határozta meg, hogy őrá várt. És tudta, hogy érkezni fog. Gergely Hubával kapcsolatban soha nem állította válaszút elé Anasztáziát, hogy döntse el, melyikük fontosabb a számára. Egyrészt nem akarta még fájdalmasabb helyzetbe kényszeríteni, másrészt félt is attól, hogy egy ilyen kikényszerítés hatására esetleg nem őt választaná. Erre igen jó esély volt. Úgyhogy inkább kívárta, hogy mi lesz. Kétesélyesnek tartotta a dolgot, és Hubával kapcsolatos saját rossz érzése sem akart szűnni.

– Ez egy jó nagy baromság, hiszen nem neked kellene gyötrődnöd, hanem Anasztáziának – hordta le Gergelyt Erika.

– Hidd el, szegényke gyötrődött is eleget. Ezt láttam rajta, éreztem. Amikor mutatta a kezét, hogy már nincs rajta jeggyűrű, én is majdnem bögttem. Azt képzeltem, mindez miattam van.

– Mert hülye vagy. Nehogy már neked legyen rossz mások döntése miatt! Nem te szoktad mindig mondani, hogy mások tetteiért nem felelhetünk, csak a sajátjainkért? Akkor meg mit emésztet itt magad? Örülj annak, ami jutott neked ebből a csajból. Hidd el, más pasi a fél életét odaadná azért, hogy csak egy napot töltsön veled, vagy egyszer lefeküdjenek. Te meg majdnem három hónapja együtt élsz vele. Tulajdonképpen nem is

értem, mi a fene bajod van! Boldognak kellene lenned! Megköszönöd a sorsnak, hogy ilyen nőt adott. Kölcsön kaptad, nem érted? Most vissza kell adnod!

– De én felelősséggel tartozom érte. Fontos nekem.

– Most meg jössz ezzel a kis herceges, felelős vagyok a rózsámért-dumával. Rendben, végül is a te életed, úgy baszod el, ahogy akarod. Harmincöt éves vagy, ő meg húsz. Mit vártál, hogy egy gyönyörű húszéves csaj majd örökké melletted maradj?

Közelgett Gergely születésnapja. Már nem akart az utcára vonulni a Minden magyar egyenlő klubjával, már nem volt ki ellen harcolni egy erdélyi lány jogaiért, már nem maradt semmi, csak a szembesülése a saját kudarcával és fájdmával: hogy el fogja vesztíteni azt a lányt, akit nagyon szeret. És ezért kit kell hibáztatni? Anasztáziát? Ugyan már – sosem ígért és sosem kért semmit. Nem csapta be Gergelyt, csak elfogadta azt, amit kapott tőle. Ezért hálás is volt a maga módján. Mindent megtett, amit tehetett, bár a lelke mélyen tudta, hogy neki nincs annyija, amennyije Gergelynek. Elsősorban nem anyagi javak szempontjából, sokkal inkább érzelmileg.

Anasztázia egyébként is nehezen mondta ki azt, amit érzett. Talán félt, hogy sérül, hogy kiszolgáltatottá válik, hogy sebezhető lesz. „Köszönöm a szereteted és hogy mindig segítesz nekem! Tudom, nem elég egy sms arra, hogy tudd, én hálás vagyok azért, csak nem mutatom ki, ahogy te megérdemelnéd.” – Ezt a rövid üzenetet még akkor küldte Gergelynek, amikor a kilencven nap leteltével felült a buszra, és Erdélybe indult. Ez a nyár végén volt. De az a nyár végleg elmúlt, minden megváltozott, és Gergely tudta, hogy sosem lesz olyan már semmi, mint előtte volt.

A születésnapja szeptember közepén volt, az Együttes néhány tagja jött el, és Kornél is ott volt. A szokásos palacsinta-parti kezdődött beszélgetéssel. Anasztázia csinosan felöltözött, vinetasz szendvicseket készített, ami nagyon ízlett mindenkinek. Gergely az együtt töltött idő alatt új szavakat tanult a lánytól, amelyek jelentéséről korábban mit sem tudott, sőt, azokat a szavakat nem is ismerte előtte.

– Nem tudod, mi az a vinetasz kenyér? – kacagott Anasztázia. – Padlizsánkrem. Csak nálunk így mondják. Murok? Hallottad már ezt a szót, hogy murok? Más néven répa.

És Gergely megtanulta ezeket a szavakat, mint ahogy a jogosítvány Anasztáziának sofőr vizsga, a lakótelep blokk. A mobiltelefonon a lebeszélhető idő nem egység, hanem cent, és így tovább, és így tovább. Amikor Anasztázia elment, a szavak és az érzések ott maradtak Gergellyel végérvényesen, visszavonhatatlanul.

A születésnapon torta is volt – egyet Anasztázia készített, egyet egy barátja hozott, az Együttes egyik billentyűse. Gergely boldog is volt, és nem is. Egy fedél alatt élt azzal a lánnyal, akit nagyon szeretett, mégis egyre távolodtak egymástól. Mintha csak egy látszat-béke lenne köztük, egy tűzhányó, amely már gőzöket lövell ki, és a kitörés előtti utolsó békeidőszakot élné.

Budapest utcáin pedig már elszabadult a pokol.

„...Amit meg lehetett csinálni az elmúlt egy hónapban, azt megtettük. Amit az azt megelőző hónapokban titokban meg lehetett csinálni úgy, hogy nehogy a választási kampány utolsó heteiben előkerüljenek olyan papírok, hogy mire készülünk, azt

megtettük. Úgy őriztük a titkot, hogy miközben tudtuk, és ti is tudátok, hogy ha el fog jönni a választási győzelem, utána nagyon neki kell állni, hogy soha ilyen problémánk nem volt. Úgy őriztük a politikai egységet tavaly nyár óta, és mögötte mondjuk a szakmapolitikai egységet, mint soha az elmúlt években. Vagy talán sose...

...Őrületbe kergetjük egymást bizonyos pontokon, hogy összeszedjük a szükséges mennyiségű pénzt a kollegákkal, hanem amikor mennek a politikai egyeztetések, húzzatok már a picsába ezzel! Gyerünk előre! Nincsen sok választás. Azért nincsen, mert elkúrtuk. Nem kicsit, nagyon. Európában ilyen böszmeséget még ország nem csinált, amit mi csináltunk. Meg lehet magyarázni, nyilvánvalóan végig hazudtuk az utolsó másfél-két évet. Teljesen világos volt, hogy amit mondunk, az nem igaz. Annyival vagyunk túl az ország lehetőségein, hogy azt, mi azt nem tudtuk korábban elképzelni, hogy ezt a Magyar Szocialista Párt és a liberálisok közös kormányzása valaha is megteszi. És közben egyébként nem csináltunk semmit négy évig. Semmit. Nem tudtok mondani olyan jelentős kormányzati intézkedést, amire büszkék lehetünk azon túl, hogy a szarból visszahoztuk a kormányzást a végére. Semmit. Ha el kell számolni az országnak, hogy mit csináltunk négy év alatt, akkor mit mondunk? Természetesen a dolog az nem szépen, nyugodtan, aprólékosan felépített. Nem. Nem. Őrült lóhalálában készül, mert egy darabig nem csinálhattuk, nehogy kiderüljön, most meg már olyan rohadtul kell csinálnunk, hogy majdnem belegebedünk. Aztán lassan fölbukunk. Mert nem bírjuk jobbra a tempót. Ez a helyzet. Közben meg kell állapodni még a szabad demokrátákkal, meg még miniszteri problémák, meg ismeritek. Nézzétek, a dolog az úgy áll, hogy a legrövidebb távon nincsen választás. Veres Janinak igaza van. Lehet még egy picikét itt tesza-toszászkodni, de nem sokat. Gyorsan eljött az igazság pillanata. Az isteni gondviselés, a világgazdaság pénzbősége, meg trükkök száza, amiről nyilvánvalóan nektek nem kell tudni, segítette, hogy ezt túléljük. Nincsen tovább. Nincsen. És persze még gondolkodhatunk nagyon sokáig, meg kibaszott sok elemzést el lehet végezni, hogy melyik társadalmi csoportot hogy fogja végezni. Azt tudom nektek mondani, nem tudunk még hetekig elemezni gyerekek. Nem tudunk. Az első nap meg kell mondani, hogy mit kell csinálni azért, hogy ebből még idén kiugazítás legyen. Hogy szeptember elsejétől bizonyos adójogszabályok életbe léphessenek. Elemmezgetetek én még egy pár hétig, aztán majd jönnek, akiknek az a szakmájuk, és azt mondják, hogy ők már elemezték. Magyarország le van írva...

...Fantasztikus dolog politikát csinálni. Fantasztikus. Fantasztikus egy országot vezetni. Az utolsó másfél évet azért tudtam én személy szerint csinálni, mert egy dolog ambicionált, és egy dolog fűtött: visszaadni a baloldalnak a hitét, hogy megcsinálhatja, hogy nyerhet, hogy nem kell lehajtani a fejét ebben a kurva országban. Hogy nem kell beszarni Orbán Viktortól meg a jobboldaltól, és tanulja most már meg magát, nem ő hozzájuk mérni, hanem a világhoz. Ez adta a hitet, hogy miért érdemes ezt csinálni. Nagy dolog volt, imádtam, életem legjobb része volt. Most az adja, hogy történelmet csinálunk. Nem a történelem könyveknek, arra szarok, egyáltalán nem érdekel, hogy benne leszünk-e. Hogy én személy szerint egyáltalán nem érdekel...

...Majdnem beledöglöttem, hogy másfél évig úgy kellett tenni, mintha kormányoztunk volna, ehelyett hazudtunk reggel, éjjel, meg este. Nem akarom tovább csinálni! Vagy megcsináljuk, és van hozzá egy emberetek, vagy mással kell csinálni!...

...Ne áltassuk itt egymást, ez az igazi botrány! Az az igazi botrány, ahogy a Laci beszél az ő cigány embereinek, annak tized olyan jó minőségű egészségügyi szolgáltatás jut, mint nekem! És mióta az anyámnak ismerik a nevét, azóta neki is jobb jut, a kurva életbe! Nem tudta, hogy mi történt, megjavult az egészségügyi rendszer fiam? Mondom, egy lószart, mama! Az az igazság, hogy fölismerik a nevedet! Ez botrány! Ehhez képest, társadalmi értelemben a vizitdíj semmi, az nem botrány, az kényelmetlen politikailag. Meg kifizetni. Meg politikailag lehet súlyos következménye, de őszintén szólva, ez a következmény legfeljebb bennünket érint, ha idióták vagyunk. A társadalmi következménye az meg mindenkit érint. Mi azért nem merünk hozzányúlni egy sor nyilvánvaló társadalmi hazugsághoz, mert félünk a ránk ható politikai következményektől. De hölgyeim, és uraim! Ez egy pár száz embernek meg a családjának, meg az ismerőseinek a problémája, a miénk. De nem azért kell politikusnak lenni, mert ebből olyan kurva jól meg lehet élni, mert már elfelejtettük, hogy milyen autófényszőzőnek lenni! Hanem azért, mert meg akarjuk ezeket oldani. És egyébként pedig épp az az elmúlt négy évnek a tapasztalata, épp az Horn Gyula kormányzásának tapasztalata, hogy nem abba szoktak belebukni emberek, ha valamit csinálnak, meg ha nem csinálnak. Francba is, mibe is akkor? El kell indulni, tudni kell, hogy mit akarunk csinálni! Irtózatos lesz az első pár év, persze. Teljesen érdektelen, hogy 20 százaléka a lakosságnak fog ránk szavazni. Tavaly nyáron az utolsó nyolc évben először a 100 emberből a Szonda szerint csak 18 mondta, hogy ránk fog szavazni. Tavaly nyáron gyerekek. Egy évvel később nyertünk. Mi lenne, hogy ha nem az egymás közötti faszkodást miatt veszítenénk el a népszerűségünket, hanem mert csinálunk nagy társadalmi ügyeket, és nem probléma, hogy elveszítjük akkor egy időre a támogatásunkat, aztán majd visszazerezzük. Mert megértik..."

A miniszterelnök balatonöszödi beszédének nyilvánosságára kerülése olaj volt a tűzre. Ez egy másik vulkán volt, az egész országé, ami fortyogott a mélyben. Hogy mikor kezdett ez így alakulni, talán senki sem tudta pontosan megmondani. Gergely már 2002-ben, az akkori választásokon is azt látta, hogy kettészakadt az ország. Ahogy az Együttés énekes is sok koncertén a konferanszokban elmondta:

– Csak azt látjuk, hogy ez az amúgy is több darabra szakított ország még tovább osztódik, és mi csak azon igyekszünk hogy a dalainkkal próbáljuk valahogy kétségbeesetten újra összerakni, amíg még lehet.

Gergely születésnapját akaratlanul is sajátos módon tette emlékezetessé az ország: egy erőteljesen radikális csoport a Kossuth térről a Szabadság térre vonulva megostromolta a Magyar Televízió székházát, autókat gyújtottak fel, összecsaptak a rendőrökkel. Állítólag még a tévémacit is ellopták. Az ország nagyobb többsége, noha nem szimpatizált a hazudós, és hiteltelenné vált miniszterelnökkel, mégsem akarta, hogy a dolgok ideáig fajuljanak. Főleg, mert semmi értelme nem volt az egésznek, csak anyagi

károk keletkeztek, amit később ugyancsak az állam pénzéből, vagyis a lakosságtól beszédett adókból lehetett helyrehozni.

– Gyurcsánynak takarodnia kellene az egész bagázssal, vagy ki kellene őket pucolni erőszakkal – fortyogott Erika.

– Én sem szeretem őket, és amikor a december ötödikei népszavazáson a NEM mellett kampányoltak, megfogadtam, hogy ezekre soha a büdös életben nem fogok szavazni többé – mondta Gergely. – Amikor éppen csak leérettségiztem, és kitértek az első szabad választásokat, az MDF-re szavaztam, mert a gimiben volt egy rettentő jó fej matek tanárom, aki maga is MDF-es volt. Később oktatásügyi államtitkár lett. Azt gondoltam, ha ilyen jó fejek ülnek majd a Parlamentben, biztosan jobb lesz az ország sorsa. Aztán az MSZP-re szavaztam kétszer is. Másodszor azért, mert azt gondoltam, ha valamit elkezdtek, csinálják végig. Olvastam Horn Gyula Cölöpök című könyvét, és az meggyőzött. Mentségemre szolgáljon, hogy közben persze semmit nem értek a politikához. 2002-ben a Fideszre szavaztam, mert sokkal szimpatikusabbnak, és hozzám inkább közelebb állónak érzem azt a nemzeti politikát, amit ők képviselnek.

– Egyik kutya, másik eb. Mindkettő csak a maga gesztenyét kaparja ki, és egyiknek sem érdeke, hogy megegyezzen a másikkal. Két rossz közül lehet választani.

– Sajnos így van. 2006-ra eljutott odáig az ország, hogy a szakadékok már olyan mélyek, hogy nincs látható kiút. A szomorú persze csak az, hogy ebben semmi meglepő nincs. Mi magyarok mindig ilyenek voltunk, elég, ha megnézzük a történelmünket. Wass Albert 1966-ban írta le ezeket a sorokat Amerikában, az amerikai magyarokkal kapcsolatban: „A „magyar egység”-ről sok szó esett az utóbbi esztendőkből. Sajnos azonban legtöbben, akik ezt a kifejezést használták és használják, azt értik alatta, hogy ők a vezérek, ők egyedül képviselik a magyar egységet, s aki nem áll be engedelmesen a sorba, az „egységbontó”. A különböző öncsinálta és maga választotta vezetőségek – akik mögül hiányzik a szervezet legfontosabb része, a tömeg – egymás elleni acsarkodásokkal töltik az időt ahelyett, hogy egymással kezét fogva, együtt haladnának a közös cél felé.” Egy szót, egy betűt sem kell ezen változtatni negyven évvel később és több ezer kilométerrel odébb. A helyzet semmit sem változott. Hülye magyarok – nem tudok egyebet mondani. Még ha szomorúan és fájó szívvel kell is kimondjam.

15.

Hamar kiderült, hogy a kétesélyesnek gondolt végkifejlet valójában egy harmadik irányt vett, mert egy harmadik személy került képbe. Kiletét Anasztázia sokáig titkolta, ami Gergelynek külön fájdalmat okozott. Utolsó visszaérkezése után elveszett belőle az az őszinte lány, aki korábban mindig megvolt. Anasztázia természetesnek tartotta, hogy Gergelyhez való szorosabb kapcsolata véget ért, és ezt a kérdést úgy kezelte, mintha csak egy aprócska dolog lenne. Kihagyta a számításból, vagy csak nem akart tudomást venni arról, hogy Gergely beleszeretett.

Amíg Gergelyben legalább az együttlét, az együvé tartozásuk illúziója megvolt, nem volt féltékeny. Hubára sem. Miután viszont Anasztázia úgy döntött, hogy már nem akar vele együtt lenni, Gergelyt minden zavarni kezdte. Egyszerre érezte magát megalázva, megrágyva és kiköpve. Ez aztán folyton folyvást konfliktusokat szült, amely folyamatosan rombolta mindkettőjük lelkét. Gergelyből előbújt valami olyasféle szörny, amit mindig gyűlölt mindenkiben: a féltékenység sárkánya. Előbújt belőle, rátelepedett, és uralkodni kezdett rajta: már nem önmaga volt ezután, a tetteit is ez a szörny vezérelte.

– Ugye, megmondtam, hogy ez lesz! – káromgott Erika. – Én már rég kidobtam volna a helyedben a csajt. Húzzon vissza Erdélybe, ha már ennyire nem tetszik neki itt lenni.

– Képtelen vagyok ilyet tenni. Egyrészt, mert szeretem, másrészt sajnálom. Még csak egy gyerek, aki a saját feje után megy.

– Nem olyan gyerek ő már, ezt be kellene látnod! Neki is felelősséget kell vállalni a tetteiért, nem csak neked. Ha a végtelenségig csinálod ezt, behülyülsz.

– Nem tudom, mi volna a helyes, csak arra vágyom, hogy visszacsináljak mindent. Hogy olyan legyen, mint nyáron volt, amikor minden rendben volt közöttünk.

– Sajátos módon értelmezted a „minden rendben van” fogalmát. Hiszen akkor is kettős játékot játszott. Folyamatosan hazudott otthon a pasijának, miközben veled flörtölt itt. Ez neked a minden rendben? Sosem volt teljesen őszinte a kapcsolatotok. Te inkább egy illúzióban hittél, mint a valódi szerelemben. Nem gondold?

– Ez semmit nem változtat azon, hogy tényleg szeretem őt.

Egy októberi hétfőre előtt Anasztázia a fejébe vette, hogy hazamegy. Gergely akkor már tudta, hogy van másvalaki a lány életében. Nem Anasztáziától, mert a lány nem mondta el. Talán attól félt, hogy Gergely akkor azonnal hazaküldi őt.

Anasztázia azon a pénteken elutazott egy esti busszal, és üzeni is elfelejtett. Pedig korábban mindig küldött sms-t a határról, hogy szerencsésen átért, nem piszkálták a határőrök. Gergely pedig aggódott, és emellett természetesen bántotta is nagyon a dolog. Keresni kezdte a lányt sms-ben, telefonon, fogalma sem volt hol van, mert haza nem érkezett. Anasztázia édesanyja ugyanis nem találkozott vele még másnap reggel, amikor haza kellett volna érnie. Ebből elindult egy kellemetlen lavina, amit már nem lehetett megállítani – Gergely indította el, és Gergely nem tudta megállítani. Egy telefon és az Internet segítségével két óra alatt kiderítette, ki a harmadik személy a történetben, és hogy Anasztázia hol van, hol szállt le a buszról, és a többi, és a többi... Még örült is saját bravúrosságának, pedig nem kellett volna. Nem olyan nagy öröm az, amikor az ember szembesül azzal, hogy hazudnak neki. Gergely elkezdett egy harcot, amiben az ellenséget abban a lányban látta, akit a legjobban szeretett: Anasztáziában. A féltékenység sárkánya, aki átvette felette a hatalmat, szövetségesül hívta a büszkeség és a sértettség majmait, és háborút indítottak a lány ellen.

Amikor Anasztázia visszaérkezett Budapestre, személyes támadásnak vette, hogy Gergely nyomozott utána. Igaz, ő sem volt teljesen vértlen ebben a háborúban, hiszen az őszintesége nem csekély csorbát szenvedett. Ehelyett a lány szeptember közepétől azt választotta, hogy inkább elhallgat, vagy másképp mond el dolgokat, mint

ahogyan azok vannak. Az ideológiát hozzá az adta, hogy ő egy független nő, ne akarjon az életébe beleszólni senki. Kissé ellentmondásossá vált a helyzet, hiszen korábban mindenben Gergelytől várt tanácsot, mindent tőle kapott, mindenben az ő segítségére támaszkodott. Ettől kezdve azonban minden ilyesfajta törekvést elutasított. És ez Gergelynek nagyon fájt. Azt megértette volna, ha Anasztázia őszintén elé áll, és bevallja, hogy megismert mást, megszeretett mást. Nehéz lett volna ezzel is megbirkóznia, de legalább nem gerjesztődött volna tovább ez a hazugság-spirál. De így, hogy az őszinteség is elveszett, nagyon rosszul alakultak a dolgok.

Mindketten hibáztak, egyikük sem döntött jól. Ez vezetett ahhoz, hogy Anasztázia visszaérkezésének estjén nagyon összevesztek. Ilyen veszekedés köztük soha nem volt előtte korábban. A lány szinte hisztérikusan kikelt magából, amiért Gergely nyomozott utána, holott ennek egyszerű őszinteséggel elejét vehette volna. Gergely csak azt hajtogatta, hogy: Hazudtál, hazudtál! Anasztázia elkezdett összepakolni, szinte Gergelynek támadt, hisztérikusan zokogott... A legszörnyűbb az egészben az volt, hogy mindkettejüknek igaza volt. Anasztázia világosan megmondta Gergelynek, hogy már nem akar vele lenni, és úgy érezte, hogy személyes szabadságát korlátozza a másik azáltal, hogy kutakodik utána. Gergely pedig csak arra volt képes, hogy folyamatosan a fejéhez vágja, hogy hazudott neki és becsapta őt. Mindketten a magunk kis igazságával voltak elfoglalva, mindketten sértettek voltak és büszkék. Sebzett vadak, akik menekülni akarnak a fájdalomtól, az újabb sebek elől. Mindkettőjüknek igazunk volt a saját szemszögükből, és egyiküknek sem volt mégsem. Mindketten magukat védték egy olyan háborúban, amelyben egyikük sem győzhetett a másik felett.

Anasztázia akkor és ott kiszórta a ruháit a szekrényből, és akkor és ott el akart költözni. Gergelynek alig sikerült lenyugtatnia. Nem engedte el, inkább bezárt minden ajtót, és elvette a kulcsokat. Féltette. Féltette, mert a lány képes lett volna ostobaságot tenni, csakhogy önmaga előtt fenntartsa a függetlensége látszatát. Sajnos ez tragédiába is torkollhatott volna, úgyhogy Gergely jól döntött – legalább ebben az egyben –, hogy nem engedte el. Az volt az egyetlen jó döntése azon az estén – minden másban rosszul ítélte meg a helyzetet – és ez végérvényesen rányomta a bélyegét mindenre, ami azután történt. Sokáig, még hónapokkal később is a fülében csengtek Anasztázia szavai: látod, most aztán megmutattad, milyen is vagy valójában!

Tényleg ilyen volnék? – tette fel a kérdést Gergely önmagának. És csak azt tudta, hogy sosem akart olyan lenni, sosem akarta magát a lány fölé helyezni, de vannak helyzetek az életben, amikor a dolgok olyannyira összekuszálódnak, hogy az ember nem tudja kibogozni a helyest és a helytelent. Főleg, amikor szerelmes, főleg, amikor féltékeny.

Aztán Anasztázia is lehiggadt, megnyugodott, visszapakolt, és maradt. Megbeszéltek szabályokat, holott a két alapvető szabály már rég nem működött: nem voltak már őszinték egymással, és szándékosan bántották a másikat. Anasztázia hazudott Gergelynek, és Gergely hazudott a lánynak. Büszkeségből, önzésből. Gergely Anasztáziát ugyanúgy bántotta, ahogyan a lány őt, mert nem tudott dolgokat érzelmmentesen, felnőtt módon kezelni. Nem is lehetett, ez ilyen helyzetben talán valóban képtelenség. Szabolcs sokszor mondta neki:

– Az a baj, hogy Anasztáziát egy szinten kezeled magaddal, pedig te egy harmincöt éves felnőtt ember vagy, ő pedig egy húszéves gyerek.

Igaza volt Szabolcsnak, de ő kívülről látta a dolgokat, higgadt fejfel tudott mindent végiggondolni. Belülről megélni egy problémát, a maga bajaival, tüzével, fájdalmaival egészen más, mint objektíven rálátni az egészre. De Gergelynél a szerelem mindig azon alapult, hogy önmagával egy szinten kezelte a másikat.

Anasztázia attól kezdve külön utakon kezdett járni, nem volt hajlandó beszámolni semmiről, hol egyik, hol másik fotóssal ment táncolni, szaunázni, bulizni... Gergely meg őrlődött csak egyre jobban. Ugyanakkor mindig tudta, hogy hazajön. Estéknént álmatlanul forgolódott, a gyomra minden pillanatban görcsbe rándult, amíg a lány haza nem ért. Borzasztó napokat élt így meg. És közben a lelke mélyén azt is tudta, hogy vélhetően úgysem történik semmi azokkal a pasikkal. Mégis fáj neki. De kinek ne fájtna?

Egy napon akarva-akaratlanul elolvasta a lány egyik e-mailjét, amikor Anasztázia véletlenül elfelejtett kilépni a levelező-rendszerből. „Kedves Cica! Te mindig többet írsz, és jobban, mint én, viszont nem kell félned, hogy túl sokat mondasz el, és igen, csak őszintén nekem, hisz ezzel csak jobban vonzol, és szorosabban kötődöm hozzád. Ha ettől félsz, hát ez elkerülhetetlen. A kérdésem nagyon egyszerű volt, kissé művészien megfogalmazva, de jobb is azt nem érteni... Lehet hogy én is jobban magamba tudnék szállni és írhatnék mélyebb dolgokról is, de tudod, ahhoz nem adott a nyugodt állapot. Egy szobában lenni valakivel, akivel nem is kéne, ott lakni, ahol nem is kéne, azt csinálni, amit nem is kellene... Na de hát én választottam, és nem is lesz nyugodt az életem soha így. Annyira vágyom néha a lelki nyugalomra! Én egy független nő vagyok, de szükségem van társra. Olyanra, aki nem köt meg, nem töri le a szárnyaim, hanem segít, hogy boldog legyek. Velem van, hogy érezzem a benső nyugalmat. Nálad éreztem ezt, te magad vagy a józan nyugalom, erőt sugársz legbelülről, és biztonságot adsz nekem. De nem nyomsz el, nem szabsz határt, hiszen hiszel bennem, és értékelsz engem annyira, hogy ne érezzem magam megalázva. Nem tudom, értesz-e valamicskét a soraimból, a lényeg, hogy én tudom, miért írtam ezeket. Bármilyen van, és legyen, van valaki, akivel boldog lehetek teljes testemmel és lelkemmel. Te vagy az a valaki?”

Amikor Gergely ezeket a sorokat olvasta, olyan érzése volt, mintha tört döfködnének benne. Hiszen valahol az egész róla is szólt. Pedig Gergely őszinte volt Anasztáziával, mindent elmondott neki. Hogy fordulhatott ekkorát a világ kettejükkel? Hogy lehet, hogy ekkorra már Gergely lett Anasztázia szemében az, aki megtestesíti a zsarnokot, a gonoszt, aki miatt nyugtalan, akitől fél, aki letöri a szárnyait, aki miatt megalázva érzi magát.

Gergely meg mindvégig az ellenkezőjét hitte. Segítette, ahol tudta, ő adta rá a szárnyakat, ő adta neki a biztonságot. Cserébe csak őszinteséget várt volna el, és azt, hogy ha Anasztázia már szeretni nem tudja úgy, ahogy ő szereti a lányt, legalább ne bántsa szánt szándékkal. Nem sikerült. Egyikünknek sem. Ez vajon sorsszerű?

Anasztázia komolyan fontolóra vette, hogy elköltözik albérletbe. Újabb kétségbeesés vett erőt Gergelyen, lázasan gondolkodott a legjobb megoldáson. Félt, hogy

a lány rossz társaságba keveredik, hogy olyat tesz talán, amit megbán. Nem akarta, hogy fájdalom és keserűség érje. Miközben magában nem tudott sehogyan sem elszámolni az őt ért keserűséggel, folyamatosan igyekezett tompítani azt, amit visszakézből adott a lánynak rendszeresen. Reflexből bántotta sokszor, mert így hozta a helyzetet. Irracionálisan viselkedett folyamatosan, hiszen a józan ész már sokkal korábban mást diktált volna, mint amit tett napról napra, óráról órára. Mindketten csak túlélni szerették volna dolgokat a magunk módján.

Aztán Gergely kitalált egy briliánsnak tűnő megoldást, ami szerinte mindkettőjüknek jó is lehetett volna akár: Anasztázia lakjon a másik szobában, szálljon be az albérlet költségeibe sminkes munkával. Így a káposzta is megmarad, és a kecske is jól lakik, hiszen kissé önállóbbá válhat, mégis biztonságban marad. Hogy ez hogyan működött volna, már nem derült ki Gergely számára.

Egy másik nagyon elgondolkodtató levél is érkezett, ezt Anasztázia Hubától kapta, és tulajdonképpen egy hosszú idézet volt valahonnan: „Az egyenesség, a szavainkért és tetteinkért vállalt felelősség az egyik pillére a lelki egészségnek és a jó minőségű életnek. Ennek egyik feltétele az lenne, hogy – ha lehet – legalább saját magunknak ne hazudjunk. Akár hisszük, akár nem, nagy bajok forrása lehet, ha rendszeresen elfutunk az igazsággal való szembenézés elől, ezzel magunkat meg másokat is becsapunk, és zavarossá, átláthatatlanná tesszük magunk körül a dolgokat. Vajon miért csúszunk bele mégis ezekbe a helyzetekbe? Például azért, mert nagyon erős szükségletünk olyan látszatot kelteni, hogy velünk minden rendben van. Adott esetben ez még az igazságnál is fontosabb számunkra, az ilyen kép fenntartása érdekében hajlamosak vagyunk az önáltatásra, mindenféle kifogások, minket felmentő elméletek keresésére, gyártására. Ezért mindenáron megpróbáljuk elrejtetni lényünk hibásnak, fogyatékosnak, rossznak, szégyellnivalónak tartott részét. Egyfolytában a valóságosnál jobb színben próbáljuk meg feltüntetni saját, akár hibás viselkedésünket, lépéseinket magunk és mások előtt. Gyakran nem is vagyunk tudatában, és nem is akarjuk tudni, hogy valójában milyenek vagyunk, miként viselkedünk. Önfelmentő magyarázatokhoz folyamodunk. Például valami kellemetlent, kínosat – úgymond a másik fél kímélése érdekében – megpróbálunk finom formában közölni. Nem megyünk el egy megbeszélte találkozóra, mert időközben meggondoltuk magunkat, valójában le akarjuk építeni a kapcsolatot, vagy egyszerűen időpocsékolásnak érezzük. De azt azért el szeretnénk kerülni, hogy az illető a szemébe mondott nyers igazságtól megsértődjön, sőt, a nyers igazsággal elő se merünk állni. Abban bízunk, hogy valahogy majd magától rájön, és az egész probléma felszívódik. Ezért azt füllentjük: elfelejtettem a találkozót, valami közbejött, megbetegedtem, és a többi. Egyszer-egyszer talán megment bennünket a kényelmetlenségektől az ilyen trükk, de ha rendszeresen élünk vele, biztos, hogy mind emberi kapcsolatainkat, mind lelki „jó közérzetünket” megmérgezi.”

Gergely nem tudta, milyen hatással volt ez Anasztáziára, vagy hogy volt-e egyáltalán hatása, mindenesetre elgondolkodtatónak tartotta. A szerelmi háromszögből szerelmi négyszög lett. Anasztázia, Huba, Gergely, és a lány új szerelme, Csanád alkották ezt a furcsa kvartettet, amin csak a Sors derülhetett jókat néha, ám valójában egyikük sem

érezte magát jól. Huba tavasszal vesztette el Anasztáziát, kicsit Gergely miatt is. És ez, akarva-akaratlanul az ő sorsát is megpecsételte, mert ahogy a mondás is tartja: aki karddal él, kard által vész, vagy hogy még morbidabb hasonlattal lehessen jellemezni: ebül szerzett jószág ebül vész. Gergely kapcsolata Anasztáziával úgy kezdődött, hogy közben szétforgácsolódott emiatt egy másik. Hogyan is végződhetett volna hát másképpen ez?

16.

Gergely egész gyerekkorában azt hallotta, hogy 1956 ellenforradalom volt. Így tanították az iskolában, ezt mondták a tévében, ezt hallotta otthon apjától és nagypjától. Lehetett úgy tizenegy-két éves, amikor a kerületi könyvtárból még egy rádiójáték hangkazettáját is kikölcsönözte, hogy meghallgassa az akkori események valóságát. Akkori valóságát. Mert a történelmet mindig a győztesek írják, így több mint harminc évig azok voltak 56 hősei, akik leverték a forradalmat. Mező Imre például. Gergely az ő nevére is csak azért emlékezett, mert amikor gyerekkorában a nagymamájához ment, aki akkor a nyolcadik kerületben lakott, mindig a Mező Imre úton ment a villamos.

Aztán a nyolcvanas évek végén elérkezett a rendszerváltás ideje, és az ellenforradalomból népfelkelés, majd forradalom lett. Idő kell néha ebben az országban, hogy a dolgok a helyükre kerüljenek. Így az április negyedikéi felszabadulás ünnepe is eltűnt a naptárból, hiszen senki nem szerette volna az oroszokat ünnepelni. Kétségtelen, hogy a Magyarországra nyomuló szovjet csapatok katonái embereket hurcoltak el, nőket erőszakoltak meg, de ha a helyén szeretnénk kezelni a dolgokat, az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy Magyarország ellenséges akkor ország volt, és azok az orosz kiskatonák, akik mondjuk éppen nem erőszakoltak meg senkit, hanem komolyan hittek abban, hogy felszabadítanak egy népet a fasizmus igája alól, és közben itt vesztették életüket, tiszteletet érdemelnek. Most is. Mindegy, milyen világrendszer van éppen, mindegy ki diktálja a szabályokat, ki írja vagy írhatja a történelemlékönyveket.

Gergely és Anasztázia együtt nézték meg Wajna 56-os filmjét a Szabadság, szerelmet a moziban, de a lánynak érthető módon semmilyen kötődése nem volt az eseményhez, így nem volt különösebb hatással rá a film.

Gergely csak apja elmeséléséből tudta, hogy nagypja rendőrparancsnok volt a forradalom idején Budán, és mindig annak a híve volt, hogy a problémákat lehetőleg békésen oldják meg. Amikor egy épületből kézigránátot dobtak az oroszokra, és az orosz tankok felsorakoztak, hogy szétlövik a negyedet, állítólag nagypja volt az – lévén, hogy kitűnően beszélt románul, lengyelül, oroszul, csehül és magyarul –, aki meggyőzte a megszállókat, hogy inkább menjenek végig házról-házra katonákkal, és keressék meg a gazfickót. Gazfickót? Forradalmárt. Egy-egy konfliktusban nehéz eldönteni, hogy ki a jó és ki a rossz. A kézigránátos fickó egy ideig mocskos ellenforradalmár volt, majd hős lett belőle. Hős, még akkor is, ha megölt ugyan két megszálló katonát, de ezzel egy egész negyed lakóinak életét kockáztatta. Gergely nagypja pedig, aki volt Horty katonatisztje,

majd szenvedett amerikai és orosz fogságban is, végül az átkos rendszer rendőrségének tagja lett, megmentette egy negyed lakóinak életét. Ilyen esetben ki a jó és ki a rossz fiú?

Gergelynek eszébe jutottak a statisztikák, amit 1993-ban hoztak nyilvánosságra: A harcokban 2652 magyar és 669 szovjet állampolgár esett el. A sebesültek száma magyar oldalon 19 226, míg szovjet oldalon 1540 fő volt. A forradalom következményeként hozzávetőleg negyedmillió magyar hagyta el az országot, nyugatra menekülve. 1956 után mintegy négyszáz embert végeztek ki a forradalomban való részvételért, és közel 22 ezer személyt börtönöztek be, és majdnem ugyanennyit internáltak. Mindezt az amnesztia ígérete után, és úgy hogy a résztvevők jelentős része elmenekült az országból. A börtönökben sokakat brutálisan vallattak, megkínoztak, köztük számos nőt és kiskorút is. Az 1957-ben hozott egyik törvény lehetővé tette a 16 év feletti fiatalok esetében is a halálbüntetést. A szovjet hadsereg által elfogottak közül több száz főt szovjet hadbíróági eljárás során végeztek ki, mintegy 860 embert a Szovjetunió kényszermunka-táborába deportáltak.

Negyedmillió magyar... Ennyien menekültek el akkor. Vajon az oroszok mennyien lehettek? És vajon mennyi olyan ember lehetett, aki nem harcolt, mert magáénak vallotta azt az elvet, amit a Kossuth-nótában is megtanult: „ha még egyszer azt üzeni, mindnyájunknak el kell menni”? Mennyien voltak azok a magyarok közül, akik inkább kihúzták magukat a feladat alól, és kívártak. Majd megyünk, ha tényleg nagyon muszáj. Egy halott is sok annak az édesanyának, testvérnek, feleségnek, gyerekeknek, aki elveszíti a fiát, öccsét, férjét, apját. Sok az a 2652 is, akik a harcokban estek el. Minden tiszteletet megérdemelnek. Magyarország lakossága 1956-ban meghaladta a kilenc és fél milliót. Négyszáz évvel korábban mindössze 2000 védő védte Eger várát a százezeres török sereg ellen. Ha 1956-ban az ország lakosságának fele öreg volt, vagy csecsemő, nő, beteg, rokkant, béna, akkor is több mint négy millió ember tehetett volna valamit. Tehetett volna valamit?

– Ha két-hárommillió ember tényleg összefogott volna, – veti fel Erika –, lehettek akárannyien az oroszok, akármilyen tankokkal. Cafatokban dobáltuk volna át őket az Urálon túlra. Lehet, hogy nem 2652 halottunk lett volna, hanem kétszázezer, de az biztos, hogy másképp alakult volna minden.

Gergely nem elvitatni akarta az akkori hősök tetteit. Ellenkezőleg – azok voltak az igazi hősök, akik akkor tényleg cselekedni mertek. Hálával tartozik érte a nemzet mindig.

Sokig semmit nem tudott arról, mennyi magyar és mennyi orosz állt szemben egymással akkor. Hruscsov tizenhat hadosztályt és kettőezer tankot vetettek be Magyarországon. Pontosán annyit, amennyi tankkal Hitler a Második Világháborúban legyőzte a franciákat, és kiszorította a briteket a kontinensről. Ez azt jelenti, hogy a szovjetek annyi harckocsit vezényeltek hazánkba, amennyi annak idején két nagyhatalommal szemben is elengedő volt. Lehettett volna tenni bármit is? Lett volna esély bármire?

De mi van azokkal, akik sosem tesznek semmit? A másfélmillió amerikai magyarral, akiknek a java része nem tett semmit Wass Albert emigrációjának idejében.

Azzal az ötmillióval, akik arra sem voltak képesek 2004-ben, hogy elmenjenek egy népszavazásra. Amikor nem fegyvert kellett fogni, nem vért kellett ontani a hazáért, csak egy papírlapra kellett volna egy x-jelet rajzolni.

Az forradalom ötvenedik évfordulójának megünneplése sem sikerült méltó módon. Mert a magyarok nem akarták méltó módon megünnepelni. Mert nincs olyan ember, nincs olyan többség, aki az asztalra csap, és azt mondja: ebből elég, a hétszázát! Alig vagyunk tízmilliónyian – ez a létszám még arra sem lenne elég, hogy Moszkvát, New Yorkot, Tokiót, Buenos Airest vagy Kairót megtöltsük, hiszen valamennyi, itt felsorolt városban többen élnek, mint ahányan vagyunk az országban –, mégis szétforgácsoljuk saját erőnket, megyünk kettő, öt, száz irányba. Csak az ország nem halad semerre.

17.

Anasztázia Szegedre utazott egy szépségverseny felkészítő táborába. Gergely tudta, hogy előtte Csanáddal volt, és utána is vele megy Erdélybe. Magdi, a jósnő, aki véletlenül egybeesése folytán – de hülyén hangzik ez – gondolta Gergely –, hiszen nincsenek véletlenek – került kapcsolatba vele, még csak huszonhárom éves volt, de nagyon érzékeny ezekkel a dolgokkal kapcsolatban. Először a Miss Hungaryn találkozottak, ahol a lány csak kapott egy névjegykártyát Gergelytől. Micsoda véletlen, hogy ez éppen amiatt történhetett, mert Anasztázia ott volt a versenyen. Azután Magdi akkor jött el Gergelyhez, amikor Anasztázia már Szegeden volt, és csak azért tette ezt, hogy regisztráltassa magát modellként az ügynökségnél. Mivel látta Gergelyen a vívódást, és hogy nincs túl jó hangulatban, és Gergely kérte is őt, jósolt neki kártyából. Nagyon sok mindenbe hajszálpontosan beletalált, érzékeny pontokat érintett. Gergely nem gondolta, hogy ez csak véletlen, úgyhogy hitt Magdinak. Mert nem azt mondta, amit Gergely hallani szeretett volna, hanem azt, ami a kegyetlen igazság volt: és mindezt úgy, hogy Gergelyről vagy Anasztáziáról bármit is tudott volna – hiszen Anasztáziával például még anno a versenyen sem beszélgetett. Magdi kíméletlenül elmondta, mi a helyzet. Elmondta, hogy Anasztázia szereti ugyan Gergelyt, de van most egy másik férfi az életében. El fog Gergelytől menni, és egy darabig azzal a férfival fog élni. Azzal, ha próbálná visszatartani, csak árt, engednie kell. A kártya szerint nem Anasztázia Gergely útja, mert túl fiatal még. Ki kell szállnia ebből a kapcsolatból, még ha ez nem is olyan értelemben vett kapcsolat, hogy valóban együtt vannak, és le kell zárnia magában ezt az ügyet. Csak utána derülhet ki, ki az, akit küldenek neki. Ki az, akit neki szán a sors.

Morbid dolog volt, hogy éppen Halottak Napján találkozott össze Hubával az Interneten. Gergely csak várta haza Anasztáziát, teltek a napok, a számítógép előtt ült, és ha már így alakult, beszélgetni kezdett sorstársával. Gergely és Anasztázia sosem vallották be Hubának, hogy volt köztük valami. Gergely nem tudta, könnyített-e volna valamit Huba lelkén, ha megtudja az igazságot, vagy csak még nagyobbá vált volna a fájdalma. Nem is akarta bolygatni a kérdést, mit sem számított volna. Gergely legnagyobb sajnálatára, valahányszor kommunikáltak egymással, Huba mindig váltig hangoztatta,

hogy milyen jó ember, Gergely pedig nem mondhatott neki ellent – bár tehetne volna. Nem érezte jól magát, és Gergely is már tökéletesen tudta, min megy keresztül a másik, mit kell kiállnia – csak abban bízott, hogy mihamarabb túl lesz rajta. Gergely ezt éveken keresztül játszotta annak idején Tünde miatt, majd hónapokon keresztül Szandra miatt.

Gergely legjobbnak látta, ha kírja magából a fájdalmat: „Érdekes, mekkora különbség van itt-nem-lét és itt-nem-lét között. Anasztázia eddig valahányszor elment, mindig tudtam, hogy visszajön. A héten egyáltalán nem volt itthon, Szegeden volt egy szépségverseny felkészítő táborában – ráadásul csalódott az egészben. Úgy ment el, hogy én mindvégig azt hittem, én viszem majd Szegedre, mert elfelejtette közölni, hogy Csanáddal megy. Szarul esett, amit persze nem tudtam szó nélkül hagyni. Emiatt meg ő idegesítette magát, úgyhogy ismét meglett a kis konfliktus anélkül, hogy bármelyikünk akarta volna. Csanádtól jött is az sms: „Gergely, azért az nem fair, hogy Anasztázia egész nap az üzeneteid miatt stresszeli magát. Igen, tévedett, elismeri. Légy belátó. Nem létezik, hogy az én napom is ennek jegyében telik. Mi ez, ha nem szörnyűséges felsőbbrendűsködés? Kérlek!”

Gergely meglepődött ezen, mert mindössze annyi történt, hogy szóvá tette, hogy Anasztázia elfelejtett neki szólni. Csak annyit várt volna, hogy „bocs”. Ehelyett azt írta, hogy már írt este. Mindegy, a baj már megint megvolt, pedig tényleg nem akarta. Válasz helyett inkább beszélni szeretett volna Csanáddal, de ő inkább kikapcsolta a telefonját. Korrekt. Aztán Anasztáziának is írt, bár az már egyáltalán nem számított.

– Mi a fenére számítás? – kérdezte Erika ismét. – Ebből már úgysem lesz semmi. Ilyenkor már úgyis minden baj, mindenbe bele lehet kötni, a legártatlanabb megjegyzés is idegesíti, felbosszantja a másikat. Amikor egy kapcsolat haldoklik, vagy már meghalt, kár arra számítani, hogy feltámad hamvaiból. Ahhoz megújulás kell, idő kellene, de nálatok nem sok reményt látok erre.

Anasztázia aztán mégiscsak felhívta Gergelyt, hogy elmondja: vasárnap elmegy Erdélybe, és majd csak következő pénteken jön vissza. Gergely nem örült neki, és első felindulásában küldött Csanádnak egy sms-t, amely így szólt: „Most hívott fel, hogy vasárnap haza megy veled. Azt gondolom, jó alkalom ez arra, hogy rábeszélj, maradjon otthon végleg. Én gyenge vagyok, hogy elküldjem Más normális lehetősége nincs rajtam kívül itt. Ha Pesten akar maradni, csak a pornó marad neki, vagy elmegy kurvának. Nem áll messze tőle, mert pénzéhes. Ezt egyikünk sem akarja. Ezért nem engedtem albérltetbe, nem lenne más munkája, amiből fenntartsa magát. Neked is felelősséget kell vállalnod a sorsa felett, ez alól nem vonhatod ki magad kényelmesen.” – A válasz az volt, hogy megértette.

Szombat este volt a szépségverseny döntője, amin Anasztázia is részt vett. Gergely azt remélte, felhívja őt a lány, megy-e a versenyre, vagy megy-e érte a végén. Nem tette. Persze Gergely elment, mert látni akarta. És természetesen fotókat is készített. Amikor kijött a színpadra, szokás szerint gyönyörű volt – ismét könnyű szökött Gergely szemeibe, akárcsak azon az esküvői ruhabemutatón, amin Anasztázia egy hónappal korábban fellépett. A lány a versenyen nem látta, hogy Gergely ott van, ő pedig a verseny után várta, hogy talán akkor hívja. Várt kint egy órát, de Anasztázia nem telefonált.

Rádásul a telefonja is ki volt kapcsolva. Gergely a szokásos borzasztó, kételyekkel teli éjszakának nézett elébe. A lány másnap sem jelentkezett.

Dél elmúlt, amikor megérkezett, és közölte, hogy hazaköltözik Erdélybe. Gergely akkor és ott megint meghalt egy kicsit. Vagy talán mégsem egészen, mert utána is folyamatosan haldoklott. Anasztázia mindent vihetett, Gergely nem akart semmit visszatartani. Minek? Büszkeségből? Gőgből? Bosszúból? Ugyan már! Miközben pakoltak, Gergely minden pillanatban azt hitte, tényleg belehal. Egy abroncs szorította a mellkasát, nehezen kapott levegőt. Pokoli érzés volt számára.

Nem váltak el haraggal. Megölelték egymást. Anasztáziának sem volt könnyű – Gergely ezt nagyon jól tudta. Csanád jött a lányért, de Gergely hozzá sem szólt. Még kiment a kapuba és utánanézett, ahogy az autó megfordul, és gyorsulva elhajt az utcából. Anasztázia csak mereven előre bámulva ült Csanád mellett. Nem intett, és vissza sem nézett többé. Gergely pedig bögött, akár egy taknyos kölyök.

Miután Anasztázia elment, elviselhetetlenné vált számára a lét. És meg akart halni – komolyan. Nem úgy, hogy megöli magát, bár ez is felmerült benne, mint lehetőség. Egyszerűen szabadulni akart attól a kintől, a gyötrő fájdalomtól, ami benne volt. Menekülni akart a gondolkodástól. Aztán a legjobb megoldásnak azt tartotta, ha ír neki. Levelet, sms-t... Bármit...

„Még nincs egy órája, hogy összepakoltál és elköltöztél. Borzasztóan fáj, hogy így történt. Már most fáj az üresség, a hiányod, mert minden Rád emlékeztet. És tudom, hogy ez még nagyon sokáig így is lesz. Valahol a lelkem mélyén nagyon is tudtam, hogy ez valamikor megtörténik majd, félttem is tőle, de mivel én is olyan vagyok, aki inkább a mának él, a holnapot mindig távolinak tartottam. És mivel a remény hal meg utoljára, azért legbelül nagyon is reméltem, hogy ez a holnap talán sosem jön el.

Hát eljött.

Könyörtelenül, hirtelen, fájdalmasan. És ez a holnap itt ragadt a mába, és még itt is lesz nagyon sokáig – tudom.

Igazából nagyon hálásnak kellene lennem a Sorsnak, amiért megadatott az a néhány boldog hét vagy hónap, amit együtt tudtunk tölteni nyáron. Tudom, hogy csak illúzió volt, hiszen valójában sosem voltál az enyém. Mindketten kergettük a magunk illúzióit egy boldogabb és szebb jövőről, ám ezek nagyon különböztek egymástól. A Te illúziód az a remény volt, hogy itt majd felépíthetsz magadnak egy jobb, szebb, kellemesebb jövőt és könnyebb lesz az életed.

Az én illúzióm az volt, hogy ennek a jövőnek én is szerves része lehetek, és ha minden erőmmel azon vagyok, hogy segítek neked, ez jó lesz mindkettőnknek. Kiderült mára: egyikünknek sem lett jobb, csak még nehezebb.

Valami nagyon tud fájni legbelül. Hazárdjátékba kezdtem, amikor megismertelek – és vesztettem. Személyes kudarcként élem meg ezt az egészet, hiszen Te sem jutottál, én sem jutottam előbbre. Ugyanakkor gazdagabbak lettünk sok tapasztalattal – legalább ennyi pozitívum van az egészben.

Annak azért örülök, hogy nem haraggal váltunk el – ennél rosszabb már csak az lenne. Amikor az ember reménytelenül szeret valakit, nagyon sok minden megfordul a

fejében. A hangulata pillanatról pillanatra változik, egyik percben ezt tartja megoldásnak, a másik percben amazt.

Bosszú? Tudom, kimondva vagy kimondatlanul mindkettőnk fejében megfordul, megfordult az ilyesmi. Józan ember sosem tesz butaságokat, de aki részeg, hajlamos rá. Te félsz, és remélsz most, hogy bosszúból nem fogok utólag ártani Neked. Ki is mondtad ezt, miközben pakoltál. Biztosan sok negatív tapasztalatod van, vagy ismersz olyan embereket, akik képesek bántani Téged. Furcsa dolog a szerelem, mert sokszor nem arról szól, amiről szólnia kellene: az igaz szeretetről. A szerelmes ember sokszor inkább önmagát szereti, mint a másikat, és ebből jönnek a gondok mindig. Akárhogy is ragozom ezt, szeretnék továbbra is nagyon szeretni, és nem bántani soha.

Jó volna tudni, mi járt a fejedben, miközben pakoltál... Tudom, hogy Neked sem volt könnyű, és csak azt kívánom, hogy legyen helyes ez a döntés utólag is. Az elmúlt időszakban, amit együtt töltöttünk, nekem is voltak helyes és helytelen döntéseim. Néhány miatt gyűlöltél, de remélem, hogy ez a gyűlölet azért annyira nem hatalmasodott el rajtad, hogy örökké a szívedben maradjon. Én is csak szeretettel tudok visszagondolni Rád ma is, holnap is és remélem, holnapután is. Talán könnyebbé válna a dolog, ha harag lett volna köztünk, de én tudom, hogy a szíved mélyén jó ember vagy, és szeretném hinni, hogy én is az vagyok. Így biztosak lehetünk abban, hogy valódi gyűlöletet egyikünk sem képes érezni – nem csak egymás iránt, bárki iránt. Hiszem, hogy a gyűlölet az embert önmagát mérgezi meg.

Bosszú? Ne is jusson eszedbe ilyesmi. Már sokszor tudtam volna Neked ártani, és nem tettem, hidd el, eztán sem akarom megtenni, úgyhogy erre nem is szeretnék több szót fecsérelni. Bízom benne, hogy az elmúlt fél évben azért annyira sikerült megismerned, hogy ezt te is tudd. Igazából ezekről nem is szerettem volna írni, mert nem is akartam, hogy egyáltalán a lehetősége felmerüljön benned annak, hogy bántani akarnálak, ugyanakkor muszáj leírni-kimondani, hiszen a mélyben nagyon is ott lappang.

Félelmetes, mennyire igaz az, amit a jósnő mondott néhány napja. A Te utad és az én utam nem ugyanaz, és akármennyire nem tetszik, vagy fáj, ez így van. Küzdeni, lázadni lehet ellene, csak talán nincs értelme.

Abban azért nagyon bízom, hogy az elmúlt fél év nem múlt el nyomtalanul Benned, azt pedig végképp nem szeretném, hogy eztán soha semmit ne tudjak rólad. Ugyanúgy, ahogy a szeretet, a felelősségérzet sem múlik el egyik pillanatról a másikra az emberben attól, hogy az utak különválnak. Kérlek, időnként adj hírt magadról, hogy tudjam, jól vagy, és boldog vagy.

Tele vagyunk önzésekkel, nap mint nap hozunk döntéseket, és próbáljuk irányítani az életünket jól vagy rosszul. Talán az élet értelme az, hogy megtanuljunk helyesen élni. Talán az élet értelme az, hogy megtanuljunk igazán szeretni. Próbáljunk tanulni, de nagyon sokszor nem sikerül.

Mostanában találkoztam néhány olyan gondolattal, amelyek nagyon szíven ütöttek tisztaságuknál és mérhetetlen igazságuknál fogva. Az egyik ilyen: „A biztos megöl, de túléled, a kétely éltet, de behalsz.” Az elmúlt két hónapban ez a mondat jellemezte az életemet. Két hónapig kételyek közt éltem, éltetett a remény, hogy majd

egyszer köztünk minden úgy lesz, ahogyan a nyáron volt. Sőt, sokkal szebb lehet – hiszen ne feledd, én egy életre akartalak társnak attól a pillanattól kezdve, amikor azon a fesztiválon megláttalak. Talán kétkedve mosolyogsz ezen ma is, de tényleg így van. Aztán eljött a mai nap, egy hideg novemberi vasárnap, és elérkezett a biztos, ami megölt.

Talán azt gondolod, hogy én meg akartalak kötni, le akartam törni a szárnyaidat, kalitkába akartalak rejteni, hogy csak az enyém légy, azt az utat járd, amit én jelölök ki. Remélem, a lelked mélyén azért tudod, hogy ez nem igaz. Amikor azt gondoltad, hogy ellenőrizlek, csak tudni szerettem volna, hogy jól vagy – nem csak külsőleg, hanem belül is. Amikor megkérdeztem hova mégy, kivel, mikor, nem számon kérni akartalak, csak aggódtam érted. Te is tudod, bármire vágytál, bármit szerettél volna elérni, az első ember voltam abban, hogy megtehesd. Volt egy álmod, és én csak segíteni szerettem volna benne. Ez a világ itt nem olyan csillogó, mit amilyennek képzelted, vagy remélted. Volt benne sok örömed, de volt részed csalódásokban is. Próbáltam veled megértetni, hogy nem a pillanatnyi győzelmek számítanak, hanem a hosszú távú célok elérése. Szerintem ezt értetted is, érted is.

És ha már az előbb egy idézettel példálóztam, álljon itt egy másik is. Egy kicsit hosszabb, de ez is nagyon fájdalmasan igaz: „Egy idő után megtanulod a finom különbségtételt a kézfogás és az önfeladás között, és megtanulod, hogy a vonzalom nem azonos a szerelemmel, és a társaság a biztonsággal. És kezded megérteni, hogy a csók nem pecsét és a bók nem esküszó. És hozzászoksz, hogy emelt fővel és nyitott szemmel fogadd a vereséget, a felnőtt méltóságával, nem pedig a gyermek kétségbeesésével. Belejössz, hogy minden tervedet a mára alapozd, mert a holnap talaja túl ingatag ehhez. Egy idő után kitapasztalod, hogy még a napsugár is éget, ha túl sokáig ér. Műveled saját kertedet, magad ékesíted fel lelkedet, nem mástól várod, hogy virágot hozzon neked. Végül megtanulod, hogy valóban sokat kibírsz, hogy valóban erős vagy, és valóban Értékes.”

Bízom benne, hogy amíg itt voltál, elég biztonságot tudtam adni, és főképp elég szeretetet. És szeretném remélni, hogy otthon majd kamatoztathatod mindazt, amit itt gyűjtöttél. Ha úgy érzed, hogy az a másik út járhatóbb számodra, akkor azon kell menned. Ez nem ma, és nem holnap fog kiderülni, sok időnek el kell telnie ahhoz, hogy összegezhess az eltelt időszakokat az életben. Megint új életet kezdesz, megint bizonytalan minden, hiszen a jövőről csak elképzeléseid vannak, nem bizonyosságod.

Egyben viszont egészen biztos lehetsz a múltat, a jelent és a jövőt illetően: a világ mindenütt tele van számító emberekkel. Ott is, itt is. Itt már van egy olyan ember, aki ugyanúgy szeret, mint amikor megismert fél éve. És ez a szeretet nem halványul. Ide bármikor visszatérhetsz, az ajtóm nyitva áll előtted. Ezt szükségesnek tartottam leírni, akkor is, ha a lelked mélyén tudod, vagy csak bizonytalanul érzed. Ahogy most meghoztad a döntést a változásról, ahogy áprilisban meghoztad a döntést a változásról, ha úgy adódik később, légy bátor ismét, és hozd meg a döntést. Nagyjából már ismersz, tudod, hogy mire számíthatsz: biztonságra, otthonra, és ami a legfontosabb: szeretetre.

Húsz éves vagy, és ha ügyes vagy és okos, előtted az egész világ – ami lehet Erdélyben és lehet Pesten is – vagy bárhol. Amikor a lehetőség felmerült, azt kérdezted:

minden szép és jó, de mi lesz az ára. Ma már mindketten tudjuk, hogy mindketten nagy árat fizettünk, és hogy megérte-e, az nem ma és nem holnap fog eldőlni.

Az elmúlt fél évben kijutott minden nekünk: öröm és bánat egyaránt. Külön örömeim, és külön bánatok. Ma ugyan nagyon fáj a búcsúzás, mert úgy érzem, mintha a lelkem egy darabját vesztettem volna el – és ez így is van. Nap mint nap küzdenem kell majd a hiánnyal, hozzá kell szoknom a gondolathoz, hogy már nem vagy itt. Ilyenkor megint csak bölcs mondatokkal vigasztalódhat az ember: „Minden találkozás egy búcsú kezdete, és akárhogy sír is az ember, a végén csak kifújja az orrát.”

És remélem, hogy igaz ez a mondás is: „jobb valakit egy életen át szabadon megtartani, mint egy életre birtokolva elveszíteni.”

18.

– Már nem is tudom, mit gondolk, teljesen összeomlott valami bennem. De el kell fogadnom, az ő döntése, eddig sem engedte, hogy beleszóljak. Csak baj ne lenne! Üdvözlöm! – írta Anasztázia édesanyja Gergelynek sms-ben, amikor megtudta a hírt.

– Ne tessék emiatt bántani vagy a szemére vetni. Gyerek még. Semmire nem vágyom jobban, minthogy visszajöjjön. Csak úgy érzem, ez lehetetlen neki. És tényleg ne tessék aggódni, bízzunk benne, hogy Anasztázia jó döntést hozott. Az a legfontosabb, hogy boldog legyen. Én nagyon megszerettem, mert jó ember. Ezért is fáj, hogy egy kicsit elvesztettem. Rám ettől még bármikor számíthat – felelte rövid üzenetben Gergely.

A nap keservesen vánszorgott, az órák úgy teltek el, mintha direkt bosszantani akarnák a lassúságukkal. Mindenhol Anasztázia emléke járt a fejében. Ilyenkor hiába ad vagy kap bölcs tanácsokat az ember arra vonatkozóan, mit, hogyan kellene tenni, úgysem úgy cselekszik. A szívvel élő és döntő ember képtelen ésszel dönteni és tenni dolgokat.

Érzelmi alapon rendszerint hozunk rossz döntéseket, s hiába tudjuk, hogy akkor és ott nem azt kellene tenni, sőt, talán homlokegyenest az ellenkezőjét, akkor sem megy. Ha belehalunk sem. Ráadásul van bennünk egy őrlő viaskodás, amiben józanabbik és részegebbik énünk küzd egymással végkimerülésig. Egyik pillanatban megnyugszunk, másikban zaklatottá válunk, egyik pillanatban ostobaságot teszünk, hogy a következőben megbánjuk és megpróbáljuk visszacsinálni az egészet.

És ez így megy percről-percre, órától-órára, napról-napra, éjről-éjre. Érdekes, hogy Gergely barátja Kornél, aki sokszor okosakat tudott mondani, ő maga sem tudott sokszor okosan cselekedni. Az ő drámájának részleteit Gergely csak itt-ott ismerte nagyjából, de tudta, hogy neki sem volt könnyű. „Azt hiszem, minden szerelmes ember egyforma” – gondolta.

Estére jól elfáradt, mert hiába nem csinál semmit, a benső viaskodás és a túlélésért folytatott küzdelem elfárasztja az embert. Korán elaludt, persze hajnalban hánykolódva ébredt. A rég megtapasztalt, ám sajnos sok évről korábbi ismerős érzés visszatért belé: kényszerképzetek félig ébren, félig álmodva, kusza gondolatok, a megoldások keresése, a helyes és helytelen szüntelen összekeverése...

Inkább felkelt és írt megint – kicsit Anasztáziának, kicsit önmagának: „Lezárult egy időszak mindkettőnk életében, amelyben reményeim szerint azért sokkal több volt a jó, mint a rossz dolog. Ha kettéválasztjuk a magánéletet és a szakmai dolgokat, meglátásom szerint ez az előbbi megállapítás akkor is igaz. A magánélet olyan volt, amilyen: szeretél valakit, aki szeretett, elhagytad őt az álmaid miatt. Én nagyon megszerettelek, volt néhány boldogabbnak tűnő hetünk együtt, de aztán rájöttél, hogy nem én vagyok az embered. Ebből aztán konfliktusok voltak, amelyekben mindketten sérültünk kissé, de összességében reményeim szerint jól jöttünk ki belőle. Hiszen nem haraggal váltunk el. Találtál mást, akit ugyan még alig ismersz, de szereted, és úgy érzed, mellette a helyed. És emiatt feladtad az álmaidat, és mindent eldobtál, amibe belefogtál, pedig még csak az elején jársz. Ennyi tehát a magánélet.”

Gergely másnap reggel fél nyolckor kelt – pedig aludt volna még, de szervizbe kellett vinnie az autóját.

– Az embernek ehhez sincs nagyon kedve, ám ilyenkor azonnal talál magának ötletet, ami lelkesítse: ha jobb állapotban lesz a kocsí, alkalmas lesz arra, hogy bármikor Erdélybe menjek vele. Akár Anasztáziáért, akár csak azért, hogy lássam őt – gondolta Gergely.

Amikor visszaért a szervizből, még mindig azt látta, hogy a lány Internetes levélládája tele van, vagyis üzenetet nem tud fogadni. Az Együttes menedzsere viszont írt Gergelynek, és elküldte az aktuális koncert-terveket. Persze a Sors szemtelen játéka, hogy november végén Bukarest után és Kolozsvár előtt egy erdélyi turné keretében Székelyudvarhelyen játszik a csapat. Gergely általában nem kellett sosem a külföldi turnék során, mert ilyenkor két busz helyett csak eggyel utazott az Együttes. Persze Gergely agya – helyett a szíve – egyből eldöntötte, hogy november végén, ha török, ha szakad, ő Erdélyben lesz. Meg is kérdezte a menedzsert, hogy ha privát ügyből kifolyólag akkor ott lesz, és elvégzi a munkát koncert előtt, alatt és után, kap-e gázsit.

– Kapsz – jött a válasz hamarosan. Gergely ennek nagyon örvendett, mert így legalább majdnem megvolt az útiköltség fele. Ha már máit nem sikerült küldenie, legalább iwiv-en üzent Anasztáziának:

„Szia Kicsi Lány! Remélem, minden rendben van, és normálisan hazaértél, és azóta kipihenned is sikerült magad. Próbáltam neked írni a mail címedre, de sajnos a postaládád tényleg megtelt – remélem, üríted majd valamikor. Sajnálom, hogy csalódtál a versenyben, de azt gondolom, nem ért meglepetés, hiszen vannak versenyek, amelyek ilyenek – ezt te is tudod. Ha belegondolsz, a velencei verseny is hasonló volt, de legalább jól érezted magad ott egy hétig a felkészítő táborban. Sajnálom, hogy így döntöttél, de bízom benne, hogy a döntésed nem végleges, és idővel átgondolod majd, hogy mi a legjobb neked. Én pillanatnyilag megpróbálom túlélni a percek, órákat, napokat, mert

minden rád emlékeztet. Szerencsés ember vagy, mert jó ember lévén mindenki, aki megismer téged, csak szeretni tud – ez nagy kincs a mai világban. Remélem, tudunk majd egymással valahogy kommunikálni, szerintem fontos lenne. Vigyázz magadra: Gergely”

Másnap este Gergelynek sikerült beszélnie Anasztáziával. Fél órát. A lány alapjában véve kedves volt, normális, hidegfejű, logikus, de kemény. Hallani sem akart sem arról, hogy visszamenjen Budapestre, sem arról, hogy Gergely őmiatta utazzék Erdélybe. Pedig délután őt még ez a gondolat tartotta életben, most új után kellett néznie. Azt elhatározta, hogy ha úgy alakul, akkor inkább az utazásra szánt pénzt elküldi a szüleinek. – Ez a legjobb talán, amit tehetek – gondolta. Bár lehet, emiatt meg Anasztázia lesz dühös. Végül is az igazság kegyetlen: május elején a lány néhány hónapra érkezett Budapestre, hogy szerencsét próbáljon. Ez letelt, és úgy gondolta, otthon is vannak lehetőségei.

Estére végre legalább az iwiw-en megnézte a levelet, noha nem válaszolt Gergelynek. Mit is írt volna, hiszen mindent elmondott, amit akart – nem maradt hát több mondanivalója. A freemail-es postaládája továbbra is tele volt, talán szándékosan nem ürítette ki. Gergely délután letörölte a modellképeit egy-két olyan Internetes helyről, ahová még ő tette fel. Minek legyen ott? A honlapját nem szüntette meg, de csak a főoldalt hagyta meg, és kiírta rá, hogy „szerkesztés alatt”. Este ismét küldött neki egy kis levelet az iwiw-en:

„Szia, látom, itt már jártál, és olvastad a leveletem. Bár a postaládád még mindig tele van, azt gondolom, elég egyértelmű voltál a telefonban – finoman tudtomra adtad, hogy nem szeretnél találkozni, beszélni... Nem szeretnéd tartani a kapcsolatot... Megértettem. Elkezdted egy új életet, és hátat fordítasz az eddiginek – ez is érthető. Ha erőszakoskodnék, csak rontanám a helyzetet. Örülök neki, hogy a lehetőségekhez mérten fájdalmasan ugyan, de szépen váltunk el – és csak remélem, hogy nem örökre. Ha ott kell boldognak lenned, kívánom, hogy ott légy az. Ha itt, akkor én várlak vissza, az ajtóm, az életem, a lelkem és a szívem nyitva van előtted mindig. Ha csak egy jó szóra, egy tanácsra van szükséged akkor is, és ha többre, akkor is. Vigyázz magadra, kicsi lány!”

19.

Érdekes, hogy november hetedikét valamikor ünnepként kezelte az ország. A Nagy Októberi Szocialista Forradalom ünnepe volt, 1917-ben azon a napon győzött Lenin Szentpéterváron. És ha jobban belegondolunk, az országban valahol ma is annak a levét isszuk. Mert ha nincs Lenin, nincs Sztálin. Ha nincs Sztálin, talán itt sem lett volna 1945 után kommunizmus. És folytathatnánk a sort...

Gergely nyolckor kelt, mert Szabolcs jött érte, hogy elvigye az autójához egy alkatrészt a világ végére. A városban olyan dugó volt, hogy közel egy óra kellett, hogy odaérjenek, pedig nem volt eget rengetően messze az autóbontó. Közben legalább

beszélgetni tudtak szokás szerint. Gergelynek nem is volt más, akivel beszélgetni tudott volna, Kornél már nem ugyanaz az ember volt az életében, aki korábban. Ez biztosan sok okra volt visszavezethető, de tény, hogy az utóbbi évben teljesen eltávolodtak egymástól. Ami régebben olyan barátság volt, amelyben hetente többször is összefutottak, szerény munkakapcsolattá szelídült, szinte csak az Együttes koncertjein találkoztak. Amiből év végén nem is volt olyan sok. Gergely estefelé küldött egy üzenetet Kornélnak:

„Te hogy élted túl a 3., a 10., a 30. napot? Utoljára 10 éve voltam ilyen állapotban.” A válasz Kornél részéről tömör volt és fájdalmasan igaz: „Sehogy.”

Gergellyel a sors igazán furcsa játékot játszott. Előző nap az erdélyi koncertekről szerzett tudomást, ami nem könnyítette meg a helyzetét. A következő reggelen pedig Olaszországból kapott e-mailt egy régebbi ismerőstől, aki szó szerint azt írta, hogy szeretné, ha Gergely Anasztáziáról készítené képeket, amit használni tudna, és ezért neki 200 Eurót fizetne, ami nagyjából több mint 50 ezer forint.

Na tessék... És ennek is épp most kellett jönnie. Nem egy héttel korábban, nem olyankor, amikor még legalább nagyjából minden rendben volt – bosszankodott Gergely, és feltételezte, hogy a lánynak esze ágában sincs megcsinálni a munkát. Igaz, valamilyen szinten ezt meg is tudta érteni. Hátat fordított mindennek, ami Budapesten volt.

A Miss Hungary Nemzeti Szépségverseny az egyik legnívósabb verseny Magyarországon. Igaz, hogy Gergely számára még mindig a Miss Balaton volt a csúcspont, de a sok kisebb verseny fölött azért a legrégebbi múltra visszatekintő Miss Hungary is ott volt elég komolyan. Abban az évben száznegyven lány indult a döntőbe jutás lehetőségéért. Úgy volt, hogy a felkészítő tábor Ibizán vagy Olaszországban lesz, de a szervező sajnos nem tudta ezt összehozni – nyolcmillió forint kellett volna hozzá. Tényleg nem könnyű ennyi pénzt összeszedni.

Anasztázia lemondta ezt a versenyt is, pedig sok lány nagyon boldog lett volna, ha döntős lehet. Ezt valahol talán becsülte is a lányban Gergely, amúgy sem volt jó véleménye erről az egész világról. Furcsa volt, hogy ezt gondolja, hiszen ő maga is benne dolgozott már majdnem tíz éve. Nagyon szeretett fotózni, de ez egy csapda is volt számára: kénytelen volt ezt csinálni, mert máshoz nem nagyon értett. Felépített valamit, nem rombolhatja le egyik pillanatról a másikra. Valamiből élnie is kell.

Amikor Anasztázia elment azt mondta Gergelynek, mindenki pótolható. Igaza volt. Nagyon erős vágy hajthatta haza, hogy még ezta versenyt is kipöckölje az életéből, holott nagyon boldog volt, amikor továbbjutott a döntőbe. Amikor ez anno kiderült, Gergely felhívta a verseny szervezőjét, mert tudta, hogy fotósokra lesz szüksége a felkészítő táborban. Gergely nagyon szeretett volna Ibizán, Olaszországban, vagy bárhol Anasztázia közelében lenni a döntő felkészítő táborában. Még pénzt is ígért, ha mehet. Aztán sok minden megváltozott. Se Anasztázia, se Ibiza...

Persze a szervező felhívta Gergelyt, hogy ha van kedve, menjen Siófokra – ott lesz a tábor abban az évben. Egy lány ugyan visszamondta – éppen Anasztázia –, de lesz ott még harminchárom, és Gergelynek is jó referencia lenne, ha az ő képeim is ott lennének a verseny bemutatkozó anyagában.

Gergely egy nap gondolkodási időt kért. Nagyon nehéz volt számára a döntés. Közben tudta, erre mindenki azt mondaná, menjen, bolond, ha nem teszi. Lehet, hogy az életben nem lesz többé ilyen lehetősége, ha most nemet mond, nem biztos, hogy a verseny tulajdonosa a következő évben is felajánlja ezt. Ha ebben az évben viszont elvállalja, akkor viszont jövőre is eséllyel mehet, ha jó képeket készít. Négycsillagos szálloda Siófokon – kinek van ehhez most kedve? – fanyalgott Gergely.

A sors tényleg furcsa dolgokat művel, Gergely nem győzte kapkodni a fejét. Szabolcs ismét elmondta, hogy személyes tragédiaként éli meg az ő tragédiáját. Saját bevallása szerint őt az tartotta életben – és ezt sajnos néha szó szerint kellett értelmezni nála –, hogy Gergely csinált valamit, amiért ő is képes volt lelkesedni. Szabolcsot saját személyes tragédiája évek óta taszította olyan apátiába, amilyenbe Anasztázia elvesztésével most Gergely került. Szemtanúja volt annak nyár óta, amit maga is végigélt egykor. Amikor Gergely elhívta Horvátországba, hogy végigvideózza a tábor, az saját bevallása szerint az életét mentette meg. Senki nem hitte el a barátai közül, hogy ő elvállalja ilyen – és mégis megtette. Évek óta nem mozdult így ki otthonról, évek óta nem lelkesítette ennyire semmi, mint a nyári tábor. Miután hazaértek, és tervezni kezdték a jövőt, és hogy a következő évben majd jobbakat csinálnak, és többet, és szebbet, nagyon lelkesen állt a kérdéshez. Készített egy fantasztikusan jó négyperces klippet a nyárról, és készített egy látványos weboldalt is.

Azért volt személyes tragédia számára is, ami történt Anasztázia és Gergely között, mert Gergelyt ez olyan szinten padlóra küldte, hogy a teljesítménye csak éppen a vegetálás szintje fölött lebegett némileg, de semmiképpen nem volt jónak nevezhető. Ahhoz viszont, hogy a jövőben kellő bizonyossággal készíthesse elő a következő táborokat, száz százalékra lett volna szükség. De nem volt száz százalék. És mivel Gergely valóban nem nagyon mozgolódott az ügyben, ezért az most elveszni látszott. Mivel elveszni látszott az, ami Szabolcsot életben tartotta – hát ez számára valóban személyes tragédia volt a dologban.

Gergely visszagondolva a fotótáborra viccesnek és egyben szomorúnak tartotta, hogy csupa lelkileg sérült emberekből állt a szervezőgárda. Anasztázia Huba miatt, és a bizonytalan jövőképe miatt viaskodott magában. Kornél próbált kikecmeregni, vagy benne maradván harcolni egy kapcsolatért, egy szerelemért, amely iszonyatos súly volt a vállán. Szabolcs ebbe a hajszálba kapaszkodott, és küzdött önmagáért. Gergely küzdött a pénzihiánnyal, a résztvevők kegyeiért, ugyanakkor folyamatosan frusztrálta Kornél helyzete, és az Anasztáziához fűződő felemás kapcsolata nem kevésbé. Hogy ebből a résztvevő lányok mit vettek észre, vagy mit nem, azt Gergely sem tudta. Ilyen megvilágításban eddig még el sem gondolkodott a dologon.

Szabolcs mindent előre látott, vagy vélt látni, hiszen azt mondta, a szeme előtt zajlik szinte forgatókönyvszerűen ugyanaz, amit maga is megszenvedett. Ezek a dolgok csupa olyan szituációból álltak, amelyeket nem lehetett helyesen kezelni. Nem volt rájuk jó, vagy rossz megoldás. Egyszerűen meg kellett próbálni túlélni.

Magdi a jósnő, aki egy héttel korábban szinte mindent megmondott előre, azzal bízta Gergelyt, hogy ha a Jóisten bezár egy ajtót, akkor kinyit egy ablakot. Csak az volt

a baj, hogy Gergely olvasatában ez óriási nagy sötétség volt egy óriási nagy szobában, és csak hallotta, hogy az ajtó becsapódik, de fogalma sem volt, hol keresse azt a kinyitott ablakot. Az orráig sem látott, zsákutcából zsákutcába futott, és sehol nem gyúlt számára fény, amely világossá tette volna a helyes tennivalót.

Egyik este szerelmi kötésekkel kapcsolatos oldalakat kezdett nézni az Interneten. Ida nénit is megpróbáltam felhívni Erdélyben, aki egy évvel korábban nyáron jósolt neki. Akkor Józsi is ott volt, akivel akkor még nem laktak együtt. Ida néni megmondta előre, hogy ők terveznek valamit ketten, és tegyék nyugodtan, mert szerencséjük lesz benne. Később valóban úgy alakult, hogy együtt béreltek ki egy kétszobás családi házat, és a dolog jól is sült el. Gergely azóta is ott élt, berendezett egy profi stúdiót, és Józsi is, amíg össze nem került barátnőjével, akivel szépen megvoltak utána, jól érezte magát a bérelt lakásban.

Ida néni nagyhírű figura volt Székelyudvarhely környékén, noha a várostól 30-40 kilométerre lakott. Gergely sokat hallott róla, amikor először járt Erdélyben, ezért is ment el hozzá anno. Nem került sokba amit mondott, és nagyon komoly dolgokat látott. Szerelemről, pénzről, betegségekről. Gergelynek egy papírra kellett leírnia a nevét, ha azt szerette volna, hogy a hegyekben élő ortodox, román papok imádkozzanak érte. Ez is csak kisebb összegbe került.

Pedig nem is Ida néni volt az igazi boszorkány, hanem évtizedekkel korábban bekövetkezett haláláig az édesanyja. Neki sokkal nagyobb hatalma és ereje volt, erről legendákat zengtek mindenütt, amerre Gergely járt, és kérdezett róla.

Gergely legnagyobb sajnálatára Ida néni egy évvel korábban valószínűleg rossz telefonszámot adott meg, mert egy Brassó környéki családnál csengett a telefon, ahol éppen csak beszélt valaki véletlenül magyarul, úgyhogy nem járt szerencsével. Ez is biztosan sorsszerű – gondolta Gergely.

Az Interneten sok olyan oldalt talált, ahol ezzel kapcsolatos információk voltak. A szerelmi kötésről kiderült, hogy nagyon veszélyes, de főleg felelősségteljes dolog. Vannak különböző módok, miképpen lehet ezt megtenni, Gergely olvasott pozitív és negatív beszámolókat is ezzel kapcsolatban. Dilemmát okozott neki a lehetőség. Sokan írták, hogy nem javasolt szerelmi kötést csinálni, mert nem szerencsés más akaratát befolyásolni, hiszen rosszul is elsülhet a dolog. A kutakodás végén főképpen arra hajlott, hogy semmi esetre nem fogja igénybe venni ezt a szolgáltatást, hiszen nem akarná, hogy Anasztázia akarata ellenére vonzódjon hozzá a jövőben. Nem akarná, hogy jó eséllyel zavarjon meg esetleg olyan, számára is ismeretlen köröket, amelyek károsak lehetnek akár rá, akár Anasztáziára nézve. Egyszóval félt. Kettős helyzetbe került, mert egyszerre akart bármit megtenni azért, hogy Anasztázia visszajöjjön, ugyanakkor mégsem akarta volna ezt bármilyen áron.

– Talán az lenne a leghelyesebb – gondolta –, ha úgy lehetne irányítani a sorsot, hogy útjaik a jövőben ismét pozitív módon találkozzanak. Sőt, ha lehet, még inkább pozitív módon, mint ahogy találkoztak korábban.

Ha a világban pontos helyünket akarjuk meghatározni műhold segítségével, akkor is legalább két pontra van szükségünk, hogy ne tévedjünk. Ha egy hegyről látunk egy csillagot, akkor azt csak az egyik oldalról ismerjük. Fel kell másznunk egy másik hegyre is, hogy más szemszögből is lássuk ugyanazt. Így van ez mindennel, hiszen a dolgok valódi arcát nem lehet egyetlen aspektusból megtapasztalni.

Gergely nagyon szerette volna, ha ezt az egész történetet Anasztázia szemszögéből is ismerte volna. Törekedett arra, hogy a lehető legréálisabb képet alkossa saját helyzetéről, a helyzetükről. Tudta, hogy Anasztázia nagyon sok ponton vitába szállhatna vele. De sajnos nem tette. Annak ismeretében törekedett a realitásra, hogy közben jól tudta, hogy sajnos ez képtelen vállalkozás. Ahhoz, hogy dolgokat hitelesen lehessen átlátni, fölébük kell kerekedni, mintegy panorámakép-szerűen befogni az egészet. Ám ez saját életünkkel a legritkább esetben sikerülhet csak, hiszen nap mint nap benne vagyunk a sűrűjében, és nem felülről, nem kívülállóként szemléljük azt.

– Tegnap beszéltem Anasztáziával fél órát, a döntése most véglegesnek tűnik. Egyértelmű, hogy Csanád miatt. Emiatt nem szabad őt bántani, azzal csak ellenérzést váltana ki belőle bárki. A szívem szakad meg miatta. Ettől függetlenül ugyanúgy próbálok majd segíteni, ha nem baj – írta sms-ben Gergely Anasztázia édesanyjának.

– Anasztázia azt ígérte, kettő óra után hazajön, már alig várom. Ejszen, tudja, kivel akar együtt élni. Előre is köszönöm önzetlen jóságát! – jött a válasz, majd nem sokkal később egy újabb üzenet:

– Anasztázia nemrég ment, nem hagyta, hogy hívjam. Jól van, nagy tervei vannak, nem részletezte. Bele kell törődnünk, úgy látom, boldog. Még írok, mihelyt újabbat megtudok.

Gergely próbálta rábeszélni önmagát arra, hogy az idő bizony jótékony hatással van a lélekre, hogy a mély sebek is gyógyulásnak indulnak. Talán nem sokkal, de néhány nap után már könnyebb volt legalább magát a létet elviselnie, de azt gondolta, hogy még nem tart a romeltakarításnál. Egyenlőre csak ott, hogy megállította a további pusztítást, és folyt belül a kárfelmérés.

Aznap este megint mennie kellett a Miss Internet gálaestjére, de nem sok kedve volt hozzá. Beszélgetni úgysem tudott ott senkivel, és csak azért, hogy üljön ott, és bámulja az ezer éve ismert arcokat, és a felvonuló lányokat, nem volt kedve menni.

Leke mélyén morális válságba jutott az is, amiben hitt eddig, illetve saját munkájának létjogosultsága. Azért fotózott, hogy jó képeket készítsen emberekről, akik ennek örülni tudnak. Azért fotózott, mert ebből kifolyólag szerette azt, amit csinált. Alkotott, maradandó dolgokat hagyott a világon. Azért fotózott, mert munkája által emberek előbbre juthattak, megvalósíthatták az álmukat.

Anasztáziának álma volt, hogy ebben a világban próbáljon szerencsét, és Gergely mindent megtett azért, hogy a lány ebben előbbre juthasson. Szép eredményeket ért el, hiszen teljesen a nulláról indulva kialakult körötte valami, ami kecsegtető lehetett

volna a jövőre nézve. Gergely ugyanakkor nem gondolta azt, hogy pusztán a modellkedéssel olyan karriert futhatott volna be, ami megalapozta volna a jövőjét. Ám ezen túlmenően sokkal nagyobb terű perspektívát akart nyújtani neki. A tanulás lehetőségét, és még sok minden mást.

Azonban Gergely számára úgy festett, hogy Anasztázia a döntésével nagyon sok mindent eldobott magától, mert a szíve hazahúzta Erdélybe. Emiatt egyáltalán nem hibáztatta a lányt, hiszen már azt sem értette, miért ment Budapestre néhány hónappal korábban, miközben otthon boldog volt akkori szerelmével. Azért ment Budapestre, mert önző akart lenni önmagáért, és ugyanezért is ment haza. Húsz éves, sok éve van még tapasztalatokat gyűjteni, és talán kicsit csalódott is abban a világban, amit ott talált. Gergely úgy érezte magát, mint a Kígyó a Paradicsomban, aki almát kínált Évának. Gergely volt a Kígyó, az alma pedig a megcsillantott lehetőség: zamatos, de káros is. Anasztázia pedig Évaként elfogadta ezt az almát, és később megakadt a csutka a torkán.

Gergely nem akart, és nem tehetett szemrehányást a lánynak semmiért. Talán önmagának sem kellett volna, hiszen biztosan a Sors akarta így ezt az egészet. Bár azért mindig önmagunk hozzuk a döntéseket – gondolta. Anasztázia és Gergely is a sajátjait. Valaki azt mondta Gergelynek egyszer, hogy az Univerzum törvényeit nem lehet megváltoztatni, és beleavatkozni is veszélyes. Ezért is nem akart szerelmi kötést csinálni – veszélyes.

Minden egyes személy, akiben csalódunk, és elvesztjük a beljük helyezett bizalmat, megnehezíti annak az embernek a helyzetét, aki utána jön, és szeretné, ha bízánk benne. Gergely ezek után biztosan megint óvatos lesz, igaz, még el sem tudta képzelni, hogy Anasztázián kívül a jövőben más ember is legyen az életében. Bár nyár vége óta nem is voltak együtt, sőt előtte sem lehetett kimondani, hogy ők igazán egy pár voltak, mégis Anasztázia hiányzott neki. Fél év alatt annyira megszokta a dolgait, annyira megszerette egész lényét, hogy most minden egyes gondolatában a lány volt, a lakásban a tárgyakról ő jutott eszébe, a két kölyökmacska az udvaron arra emlékeztette Gergelyt, hogy Anasztázia mennyire szerette a kis dögöket. Ez természetes és sajnos normális folyamat – csak az a kérdés, elveszünk-e benne, vagy megtaláljuk a kiutat – töprengett Gergely.

Ahogy a korábbi hasonlat már megmutatta: a teremben lekapcsolódott a villany, Isten pedig bezárta az ajtót. Van egy nyitott ablak, de hol? És külön dilemmát okozott Gergelynek, hogy menne is, maradna is. Szeretné Anasztáziát elengedni, mert ésszel tudta, hogy muszáj elengednie, ugyanakkor képtelen is volt rá.

Lelke mélyén szerette volna, ha a lány boldog lenne, de ez ellentétben volt saját boldogságának lehetőségével, hiszen a sajátja éppen tőle függött eddig. Ilyenkor mit kell tenni? Önzőnek lenni, vagy önzetlennek? Ez volt a fő dilemma. Miért kívánja neki azt, hogy csalódjon abban a másokban, és visszajöjjön hozzá? Nem akarta ezt kívánni, de minek hazudjon önmagának, amikor ebben látta az egyetlen reményt arra vonatkozóan, hogy valaha is összekerülnek még? Nem akart több fájdalmat senkinek. Sem Anasztáziának, de még Csanádnak sem, de főleg önmagának nem. Mégis kézenfekvő

volt, hogy ez nyugtatta meg kissé, ebben bízott, és ez volt az, ami a túlélést biztosította számára.

Miért csalódott a munkájában és miért tört meg a hite? Erőn felül próbált valakinek olyat biztosítani, amire az a másik vágyott. Kicsit érvényesülni a modellvilágban, sikereket elérni több helyen is. Anasztázia szépségversenyt nyert, döntőbe jutott, munkái voltak, félig-meddig kapott egy szakmát és abban perspektívát. Az egyik legnívósabb szépségverseny döntőjének fordított hátat, félredobta a lehetőségeket – gyakorlatilag minden, amit eddig építettek közösen, minden, ami még előtte állhatott volna, összeomlani látszott. És össze is omlott idővel. Így került elő az a kérdés, amit Gergely önmagához intézett: akkor miért csináljam az egészet? Mi értelme a munkámnak, ha az, akinek a legtöbbet adok ebben, nem kér belőle.

Korábban sosem volt olyan ember a tíz év alatt, aki ennyit kapott volna Gergelytől. Mindenki más csak jóval kevesebb lehetőséget tudott megkapni tőle. Ha egy tízes skálán akarta volna jellemezni, mindenki maximum 1-2 értéket kapott, annyi segítség jutott neki, mert ennyire volt képes sok ember esetében. Mert minél több embernek akart segíteni, ez csak ezt az eredményt produkálhatta. De Anasztázia a 10-es skálán 10 értéknyi lehetőséget kapott, mert Gergely ennyit akart kisajtolni magából. És a lánynak ez mégsem kellett. Akkor mi értelme Gergely munkájának, mi értelme a küzdelemnek?

Rég megtanulta, hogy mindig onnan jön a legnagyobb pofon, ahonnan nem várja. De mindenképpen az tud a legjobban fájni. A kérdés csak az volt számára, hogy miért kapja ezeket a pofonokat a Sorstól? Mi a tanító szerepe? Mi az, amit mégis rosszul tesz, hogy ezzel akarja észhez téríteni? Mégsem jó az, ha az ember a legjobb akar lenni? Mégsem jó az, ha jók vagyunk? Vagy az a helyzet valójában, hogy csak mi hiszünk magunkról, hogy jók vagyunk? Elhítetjük magunkkal, miközben nem is olyan tiszta ez a jóság?

A kölyökmacska – mint minden nap – ismét megjelent az ajtónál. Nagyon igényelte, hogy Gergely csak egy kicsit megsimogassa, hiszen több mint egy éve mindig szeretetet kapott. Most mégis nehezére esett megtennie, mert a szemeiben Anasztáziát látta, és sírás szorongatta a torkát. Miért van az, hogy fáj szeretni?

Gergely következő napja egy szívösszeszorulással és egy mosollyal kezdődött. A szívösszeszorulást természetesen Anasztázia okozta. Napok óta nem olvasta az iwiw-en küldött levelét, pedig belépett az oldalra – ez kiíródott információként. Aznap elolvasta, és válaszolt is. Természetesen azt, hogy nem érdeklí az olasz munka – Gergely erre számított.

A mosoly oka egy – ugyancsak az iwiw-en kapott – körlevél volt. Sosem szerette a körleveleket, de néha akadtak kivételek:

„Az idén érettségizők közül sokan 1988-ban születtek. Ekkor Te már tudtál osztani, szorozni, sőt egyenleteket megoldani. Nekik nem mond semmit a Reagen-korszak, és nem is hallottak az ellene elkövetett merényletről, gyerekek voltak az Öböl-háború idején. A pápa – emlékeztetük szerint – mindig is II. János Pál volt. Soha nem énekelték, hogy „We are the World, we are the children” és amikor García Márquez

megkapták az irodalmi Nobel-díjat, még olvasni sem tudtak. Hatévesek voltak, amikor széthullott a Szovjetunió. Nem emlékeznek a hidegháborúra, és csak egy Németországot ismernek – akkor is, ha az iskolában megpróbálják nekik elmagyarázni, hogy valaha kettő volt. Túl fiatalok ahhoz, hogy emlékezzenek a Challenger katasztrófájára. Számukra mindig létezett az AIDS. A CD egyéves koruk óta kapható. Nem volt soha hagyományos lemezjátszójuk, nem játszottak soha fakockákkal. Sokan azt sem tudják, hogy milyenek voltak régen a tévékészülékek, sőt, sokan közülük nem is láttak soha fekete-fehér tévét, a hétfői adásszünetet is csak hallomásból ismerik. Nem tudják elképzelni, hogy milyen lehetett a világ távkapcsoló nélkül. Öt évvel azután születtek, hogy a Sony piacra dobta a walkmant. Nekik a görkorszolyának mindig egy sorban voltak a kerekei. És akkor még nem beszéltünk róla, hogy milyen természetesnek veszik a mobiltelefont, vagy a PC-t. Lehet, hogy sohasem látták a Futrinka utcát, vagy a Magyar Népmeséket. Nem olvasták a Pöttyös Pannát. Számukra Michael Jackson mindig fehér volt, és nem értik, hogy táncolhatott valaha John Travolta. Nem ismerik a Hazárd megye Lordjait, vagy a Starsky és Hutchot, azt hiszik, hogy a Charlie angyalai a tavalyi évad újdonsága. És itt még sorolhatnám a szabad szombatot, az iskolatejet, a reklámmentes filmeket, és összesen két csatornát, vagy az úttörő- és építőtáborokat, az őszi szünetet. Gondolj bele, hogy ezek az emberek már egyetemre járnak! Ők a mai fiatalok.

Íme néhány bizonyíték, hogy öregszel: Egy – Érted a fenti szöveget és mosolyogsz rajta. Kettő – Férfi vagy és már nincs lelkiismeret furdalásod, ha nem mondasz egy nőnek. Három – Nő vagy és végre ígént tudsz mondani egy férfinak, és még lelkiismeret furdalásod sincs. Négy – Elmész egy strandra, és el tudsz tölteni egy napot úgy, hogy nem mégy bele a vízbe. Öt – És miután elolvastad ezt a levelet, úgy döntesz, hogy elküldöd pár barátodnak, mert biztosan tetszeni fog nekik.”

21.

– Legyen szeretetteljes minden napod, ne légy soha szomorú! Ragyogj, mint a nap, szívednek ezernyi fénysugár mindig meleget ad. A Jóisten legyen mindig veled, óvja minden léptedet. Szárnyaljon lelked magasan, mint sas-madár, a fentiek ölelő karja mindig visszavár – írta Magdi egy kedves sms-ben Gergelynek.

Eztán Gergely érdeklődött Hubától hogyléte felől – elvégre sorstársa volt, vagy mi –, majd meghívta az Együttes udvarhelyi vagy kolozsvári koncertjére.

– Hát, mit is mondhatnék, ha úgy vesszük, sokat mesélhetnék, eléggé pörgők mostanában. Épp színházba készülök, és nem egyedül. Msn-en egyik este beszélhetünk – jött a válasz Erdélyből. – És köszönöm, érdekel a koncert, minden jóban benne vagyok. Mihamarabb értesítelek, hogy melyik dátumra tudok elmenni. Persze, csak ha Anasztázia nem lesz ott! Köszli!

– Csókolom Anyuka! Remélem, minden rendben van, és meg tetszett nyugodni. – ment az sms Anasztázia édesanyjának. – Munkahely ügyben van valami pozitív dolog?

– Jól vannak, Anasztázia hívott, hogy látogassam meg, hol lakik! Az a baj, hogy már 45 éves vagyok, fiatalat keresnek mindenhova. Anasztázia nem tudhatja, hogy írok.

– Én nem mondom neki. Gondolom, megtiltotta, hogy beszéljünk. Én nem keresem őt, ő nem keres engem. Csodálkoznék, és rosszul is esne mindez, ha nem ismerném. Nincs oka rá, hogy gyűlöljön, hiszen tőlem csak kapott. Most mégis gyűlöl. Idővel ez majd változik, remélem, nem lesz késő. Amit ígértem, tartom, és segíték.

– Jól vannak, hívott hozzájuk, azt mondja, mindene megvan, amit csak kíván. Köszönöm, hogy így is tud segíteni, hogy ilyen hálátlanok vagyunk! Ezer bocsánat!

– Anasztázia nem hálátlan vagy gonosz. Csak fiatal és tapasztalatlan. Ha hibásan döntött, csak idő kérdése és kiderül. Ha pedig jól, akár még boldog is lehet. Csak szeretni érdemes őt is, mert a harag vagy a gyűlölet úgymint önmagunkra hat vissza.

A cinikussága ellenére néha azért Erikából is előbújt némi jóérzés:

– Ma este hazafelé jövet úgy átéreztem, amit a szerelmed elvesztése miatt átélsz, hogy tiszta szívből azt kívánom, térjen vissza hozzád! Vigyázz magadra! Valóban! Álmodtam veletek, Anasztázia visszatért hozzád. Együtt voltatok és sírtok mind a ketten. Gergely, amit én megálmodok, az úgy szokott történni. Ezek után már kár aggódnod! Rá fog döbbsenni, hogy te szereted a legjobban.

Sokszor gondoljuk dolgokról úgy, hogy nem leszünk képesek túlélni sehogyan sem. Persze, aztán idővel rájövünk, hogy gyakorlatilag bármi és minden túlélhető valahogyan. Gergely végül rábeszélte önmagát, hogy elmenjek a Miss Internet éppen aktuális gálaestjére, csak hogy ne otthon üljön. A lányokat persze nem nézte meg, pedig volt közöttük ismerős, akit még ő nevezett be a versenybe. Minden hónapban volt ilyen. A gála alatt inkább átment egy könyvesboltba, és ott nézelődött. Mindig szeretett bemenni egy-egy könyvárúházaiba, mert többnyire mindig talált magának érdekes olvasnivalót. A „Rendeld meg az Univezumtól” című könyvet már korábban megvette ajándékba Anasztáziának. Most magát lepte meg vele. Emellett Ivan Jerkov Sors és Karma című könyve fogta meg. Nézegette Oshot is, de úgy gondolta, a jelenlegi zavaros napjaiban az túl száraz és nehéz lenne számára, úgyhogy őt egyenlőre későbbi tervei közé vette fel. Jerkov könyve viszont kifejezetten tetszett neki.

Aztán egy fotózás kapcsán újabb boszi-lánnyal hozta össze a sors. Furcsák a véletlenek – pontosabban fogalmazva: véletlenek nem is léteznek – gondolta Gergely az életben már sokadszor. Eszter harmincnyolc éves bombázó volt – szó szerint fogalmazva, nem mintha a külseje frissen alakult barátságuk szempontjából sokat számított volna. Bár miután Gergely már több mint három hónapja nem volt nővel, fizikailag sem esett nehezen kísértésbe – igaz, lelkileg egyáltalán nem tudott ráhangolódni másra, mivel szerelmes volt Anasztáziába. Eszterrel éjszakába nyúlóan beszélgettek egymás problémáiról, majd egy másik este jósolt is Gergelynek telefonon. Félelmetesen sok igaz és érdekes dolgot mondott Anasztáziáról, amiket egyébként sehonnan nem tudhatott. Kártyából mondta ő is, csakúgy, mint korábban Magdi.

Gergely egy napon végre összeszerelte az Anasztáziával még közösen vásárolt súlyzókat, és miután gyorsan egy meditációs könyvet is elolvasott, összekombinálta a dolgokat. Edzés után fürdés, majd meditáció következett a mindennapok során. Illetve

csak próbálkozás. Körberakta magát fehér gyertyákkal, füstölővel – ahogy mondjuk egy kung-fu filmben látja az ember –, halk zene szólt, aztán leült törökülésbe, behunyta a szemeit, és próbált elmélyülni a dolgokban több kevesebb sikerrel. Nagyjából működött is a dolog, mert attól kezdve egyre inkább nyugalmat és szeretetet érzett. Ez is volt a célja. Egyébként valamennyi napjára jellemző volt e két meghatározó érzés, és próbált nem kizökkenni belőlük.

Aztán hétfőn a Miss Hungary Nemzeti Szépségverseny szervezőjének kérésére elindult a verseny döntőseinek fotótáborába, Siófokra. Nem péntek 13 volt ugyan, de Gergely autója Velencénél az összes hűtővizet kiengedte magából, úgyhogy félre kellett állnia egy benzinkútnál, és segítséget kellett hívnia Szabolcs személyében. Külön bosszantó az volt ebben, hogy Gergely két nappal korábban hozta el a kocsit a szerelőtől, akinél hetvenezer forintot hagyott ott. Ráadásul nem tudta eldönteni, hogy ez most intő jel-e a sorstól, hogy talán nem kellene Siófokra mennie, vagy csak egy ostoba véletlen? Persze, ha azt az elvet vette figyelembe, miszerint véletlenek nincsenek...

Gergely mégis úgy döntött, ha már megígérte, mindenképpen elmegy a táborba. A szíve ugyan összeszorult, mert a harminchárom gyönyörű lány között nem volt ott harmincnyediknek Anasztázia, hiszen ezt a versenyt is lemondta. Pedig bejutott a döntősök közé. A luxus-wellness hotelben Gergely aztán nem vesztegette az idejét, és a munkába temetkezve két nap alatt ezeröttszáz képet készített a lányokról. A lámpáinak nagy hasznát vette, úgy érezte, sok kép elég jól sikerült. Örök elv, hogy a fényképezésnél a fény a legfontosabb.

Egy nappal később külön kaland volt, hogy Szabolcsnak ismét le kellett autóznia Siófokra Gergelyért, elvinnie lámpáival és felszerelésével együtt Velencére, ahonnan Kornél vontatta el lerobbant autójával a szervizig, majd vitte haza. Az autó újabb harmincezer forint kifizetése után javult meg ténylegesen. Gergely csak remélni tudta, hogy egy darabig valóban nem lesz gondja vele. Főleg, hogy Erdélybe készült, komolyan felmerült benne az a lehetőség is, hogy kénytelen lesz inkább megbízható autót bérelni.

Vasárnap délután, egy fotózás befejeztével összeszedte magát, és elindult Erdélybe. Imádkozott, hogy az autóval ne legyen gond, és a Jóisten úgy fest, ezúttal meg is hallgatta ezt a kérést. Miközben az exe – azaz Anasztázia – cuccait furikázta, korábbi exe, Szandra holmijait is magához vette, hogy útba ejtve bevigye neki. Mókás dolog – gondolta Gergely –, amikor az ember két exének a dolgait furikázza az országban, sőt, a határon túlra. Valamelyik ismerőse meg is jegyezte, még szerencse, hogy Anasztázia nem Ohio-ban, vagy Üzbegisztánban lakik. Bár az a bizonyos erdélyi város is hatszázvalamennyi kilométerre volt.

Amikor az ember azt gondolja, és azt mondja, hogy az autó hihetetlenül megnöveli a szabadság-érzetet, nem téved. Gergely ezt mindig hosszabb utakon tudta átérezni igazán – persze csak akkor, ha az autó nem makacsolta meg magát valahol félúton. Az öreg Audi jelen esetben nem tett ilyet. Gergely kicsit tartott attól, hogy egyedül kell útnak indulnia, hiszen Józsi nem tudott vele tartani, de aztán már direkt élvezte az egészet. A zsebében közel kétszáz ezer forinttal azt gondolta, bármi rossz jöhet, majd megoldja úgyis. Úgy érezte, külön köszönettel tartozik a sorsnak, hogy nem jött

közbe az a bizonyos bármi. Vasárnap éjszaka lévén alig volt jármű az utakon, nem esett sem eső, sem hó. Szóval öröm volt autózni. Az eredeti terv szerint megállt volna Nagyvárad környékén aludni egyet, de aztán ezt addig-addig húzta, hogy már Marosvásárhelyig is elért, ahol hajnali fél három körül sikerült nyitva tartó hotelt találnia. Nem volt olcsó, de nem érdekelte, azt gondolta, az életben egyszer megengedheti magának, hogy kifizessen kilencezer forintot egy éjszakára – és ebben a reggeli is benne volt. Kialudta magát, majd másnap délben továbbindult.

22.

„Tudni kell, hogy mikor az Úristen népek s országok dolgát rendezte volt a földön, Erdélyről ügyesen megfeledkezett. Azóta is szokásban maradt, hogy megfeledkeznek róla, valahányszor adódik.

Szóval az Úristen éppen elkészült a maga munkájával, s kedvtelve szemlélgette a világot, mikor megszólalt mögötte a legöregebb főangyal. Egy olyan nagy bajuszú, időtöltött főangyal volt ez, olyan törzsőrmester-féle. Azért volt szabad neki megszólalnia.

– Uram – mondotta – , valami még nincsen készen!

– S az mi lenne? – nézett az Úristen csudálkozva legvénebb szolgájára.

Az pedig kivette szájából a csutorás pipát, s odabökött vele Erdély felé.

– Ahunn-e! Még nincsen rajta senki!

Az Úr odanézett, s abbiza, lakatlan volt egészen. Pedig csudaszép kis országnak ígérkezett, tiszta vétek lett volna pusztába hagyni.

– No várj csak – mondta, s elkezdett kotorni a zsebeiben.

Talált is egy marékra való magyart még, azokat leszórta a völgyekbe. A másik zsebében valami maradék románokra bukkant, azokkal meg behintette a hegyeket.

– Így ni – mondotta – , ezzel is megvagyunk.

De a vén angyalcseléd csak csóválta a fejét.

– Már pedig ejiszen hibádzik még valami.

– Hibádzik? Mi a szemed világa hibádzik? – hökkent meg az Úr.

– Hásze emberek, azok most már vannak instálom – okoskodott a vén főangyal – , de ki fog ott dolgozni?

– Mi? Hogy ki fog dolgozni? Hát a magyarok a völgyekben, s a románok a hegyek között!

De az öreg csak csóválta a fejét.

– A magyarok? Azok uraskodni fognak. A románok? Azok hanyatt hevernek, s bámulják léptiben a felhőket. Ami ráérő idejük pedig az uraskodásból s a felhőbámulásból marad, azt eltöltik azzal, hogy hergetik egymást. Valakinek dolgozni is kell!

Erre az Úristen nagy bosszúsán benyúlt a lájbizsebébe, s kirántotta onnan a száaszt.

– Na – lökte oda bosszúsán a magyarok s a románok közé –, itt van ni. Ez majd dolgozik helyettük is!

De a vén okvetetlenkedő újra csak megvakarta a fejét.

– Hásze jó, jó. Ez megvolna. De valami azért még mindig hibádzik!

– Mi a keserűség hibádzhatik most már? – mérgelődött meg az Úr ekkora konokságon.

– Hásze idenézz, Uram – bökdöste pipáját az öreg főangyal Erdély felé –, a magyar uraskodik és veszekszik a románnal. A román bámulja a felhőket és veszekszik a magyarral. Na ugye? A szász dolgozik, ez igaz, s a veszekedésben mindig a mellé áll, amelyik éppen erősebb. Na de kinek lesz haszna belőle? A szász az fősvény, Uram, annak szőrös a lelke! Köll még valaki, akinek esze is legyen, meg szíve is, s a munkához is értsen valamicskét, mert különben elviszi az ördög az egézet!

Erre már az Úristen sem mondhatott egyebet, mint hogy ez éppen így igaz, s mivel a zseibein már nem volt semmi, amit elővehetett volna, hát megteremtette a székelyt.”

Gergely amióta ismerte, szerette Wass Albertet. Az 1953-ban íródott Tizenhárom almafa című könyvét művei közül az elsők között ismerte meg néhány éve, és ezt a részt gyakran elolvasta belőle. Valami miatt nagyon tetszett neki. Amikor begördült abba az erdélyi városkába, megint hatalmába kerített a szentimentalizmus, majdnem elbőgte magát. Anasztázia járt a fejében, de aztán jelképesen beleveregette a fejét a szélvédőbe, és elhessegette magától minden efféle zagvaságot. „Úgyse szeret, aki megfogna, megkóstolna és eldobna!” – szól a Ghymes nótája.

Levente, az egyik helyi lap főszerkesztője, akinek segíteni szokott a szépségverseny szervezésében, már várt rá, úgyszólván a délutánt vele töltötte. Nincs még egy olyan lap a világon, mint az övéké, amelyik ennyiszor és ennyi szépet és jót írt volna róla. Ráadásul tizenhétézer példányban Erdély-szerte.

Krisztától, aki az egy évvel korábbi helyi szépségverseny győztese lett, Levente elvette a királynői címet, amit Gergely maximálisan megértett, hiszen két nyomós ok is volt: hónapokkal később derült ki, hogy a verseny napján Leventéhez érkező fenyegető sms-ek a fiúja telefonjáról jöttek. Másrészt nem ment el a horvát fotótáborba sem, amit nyereségmentesen kapott. Ez utóbbi nem lett volna gond önmagában, csakhogy ezt az utazás napján közölte Gergellyel, így ha szeretett volna, akkor sem tudott volna más lány menni helyette. Ráadásul továbbra is fenyegette Leventét, ami külön gerinctelen dolog volt tőle. Nagyon sokszor megtapasztalja az ember, hogy egyesek mennyire hálátlanok tudnak lenni. Pontosabban, amikor nem is hálát várunk valamiért, csak tisztességes hozzáállást, és ez sem sikerül – akkor az egy kissé rosszul tud esni bárkinek.

Gergely találkozott két lánnyal, akik fotózásra készültek Budapestre. Délután elfoglalta a szállást egy lepukkant, de legalább tiszta, szocreál munkás-szálló érzetű helyen. Nem volt vele baja, hiszen sosem voltak túlzó igényei ezekkel kapcsolatban. Tiszta törölköző, megfizethető ár, tévé a szobában – amelyben este egyszerűen csak minden

adás megszűnt létezni... Kell ennél több a boldogsághoz? Gergely gondja csupán az volt, hogy az egyik szellőző kapcsolatban lehetett valamilyen konyhával, mert olyan ételszag terjengett mindenütt, mintha egy főzelékfalóban lett volna a szállása.

Este benézett Józsi hűgához a virágüzletbe, akinek meg volt a maga véleménye Anasztáziáról, de inkább nem kezdte boncolgatni a témát. Egy negyvenezres lélekszámú városban majdnem mindenkiről hall valamit a boltban, úgyhogy a kicsike mozaikdarabkákból előbb-utóbb sok mindenkiről kialakult benne egy kép. Azt mondta, hogy egy mondatot nagyon megjegyzett, amit Anasztáziától a színpadon hallott: a kínálkozó lehetőségekkel élni kell, ki kell használni őket.

Gergely Csillával is találkozott, aki már közel egy éve készült fotózásra hozzá, de eddig nem tudták összehozni a dolgot. Anasztázia nem szerette a lányt valami miatt, bár Gergely szerint semmi baj nem volt vele első ránézésre. Normális, kedves lány nehéz családi háttérrel. Kapva kapott az alkalmon, hogy esetleg visszamegy Gergellyel Pestre, hogy megcsinálják a képeket. Morbid dolog kissé, mert Anasztázia tényleg nem kedvelte, de őt már nem is kellett, hogy érdekelje, hogy Csilla megy-e Gergellyel vagy sem.

Gergely estére megbeszélte Anasztázia édesanyjával, hogy benéz hozzájuk, elviszi a lány még nála maradt holmijait. Erdélyi utazásának egyik fő célja úgyszólván ez volt. Emellett az, hogy sikerüljön szembenéznie ilyen szituációval is, és mielőbb a helyükre kerüljenek a dolgok önmagában.

Aki anyósvicceket gyárt, vagy rossz érzései vannak általában az anyósokkal szemben, biztosan megkövezte volna Gergelyt, de neki az évek során valahogy mindig sikerült belopnia magát az anyósok szívébe. És anyós elnevezés alatt leginkább a mindenkori barátnők, vagy főleg exbarátnők anyukáit értette. Anno Tünde anyukája is nagyon szerette, és úton Erdélybe félúton megállva Szendrával nem is találkozott, de az anyukája meleg vacsorával várta, megölegette, és mondta, hogy mennyire kedveli. Anasztázia anyukája majdnem ugyanez volt. Legalábbis a meleg vacsora itt is kijárt. Az ölegetés elmaradt, mert köztük azért nagyobb volt a távolságtartás.

Gergely megértette hogy hálás, amit a lányáért és értük tett, mégis zavarban volt ilyen helyzetekben. Amikor Anasztázia Szegeden volt, Gergely akkor is küldött a családnak húszezer forintot, amire akkor ezt az sms-t kapta válaszul: „Addig nem hajthatom a fejem a párnára, amíg mélységes hálámat nem fejezem ki. A jóisten áldja meg, amiért egy nyugodtabb estét sikerült varázsolni az utóbbi könnyes párnás esték helyett! Kérem a Fennvalót, adja vissza százszor! Tisztelettel és köszönettel! Jó éjszakát és elnézést a zavarásért!”

Túl azon, hogy az ember tényleg segít valakinek, önmaga számára is jóleső érzést tud ez nyújtani. Gergely majdnem másfél órát volt Anasztázia családjánál – persze a lány nem volt otthon, hiszen amióta hazaköltözött, Csanáddal élt együtt – Gergely inkább nem is akart vele találkozni. Túlzottan felkavarta volna. Édesanyjának elmesélte a történet saját maga által megélt verzióját, kihagyva azt, hogy Anasztázia és ő együtt voltak a nyáron. Nem panaszkodott, nem szidta a lányt – miért is tette volna –, csak megpróbálta az anyukával és az öccsel megértetni, hogy Anasztázia még fiatal, szerelmes, és nem szabad bántani a döntése miatt. Mielőtt eljött, otthagyt háromszáz új lejt, azaz

huszonnégyezer forintot, amit az anyuka nem akart elfogadni, de Gergely erősködött, mert tudta, hogy nagyon nagy szükségük van a pénzre. Nem mintha olyan nagyon gazdag lett volna, hogy két kézzel szórhatná a pénzt, de ezt fontosnak tartotta. És remélte, hogy a Jóisten is értékeli a tettét. Persze az anyuka lelkére kötötte, hogy Anasztázia erről ne tudjon, hiszen nem akarta, hogy olybá tűnjön, mintha megpróbálná visszavásárolni a szeretetét. Azt nem is lehet. Optimista lélek lévén azt gondolta, idővel majd úgyis átértékeli a dolgokat, és majd helyrejön a kapcsolatuk is valamilyen formában.

Anasztázia apja fogadta el legnehezebben lánya döntését, ráadásul otthon sem volt, úgyhogy Gergely vele mindenképpen beszélni akart erről. Elment a munkahelye elé, ahol az éppen végzett, beültek egy jobb kinézetű kocsmába, és beszélgettek vagy félórát. Megkérte, hogy ne bántsa Anasztáziát a döntése miatt, próbálja meg elfogadni, egyéb okos dolgot úgysem lehet tenni, a harag meg amúgy sem jó állapot.

Anasztáziával már vagy két hete beszélt legutóbb, és az elmúlt két hét alatt Gergelynek sikerült túltennie magát a dolgok nehezen. Legalábbis úgy érezte. Hajnal négykor felébredt a szálláson, ült egy erdélyi kisváros motelszobájában, a papírvékony gipszkarton falakon túlról valaki krehácsolása hallatszott. Nem érezte magát rosszul, noha egy viszonylag ismeretlen városban, egy másik országban volt, idegen helyen, mégis kicsit otthon. Nem tudta megmagyarázni önmagának sem, miért érezte ezt. De jó érzés volt nagyon. Talán Anasztázia közelsége nyugtatta meg, talán az, hogy abban reménykedett, a lány nélküle ugyan, de legalább boldog. Talán az, hogy sikerült a lehető legtisztességesebben és legszeretetteljesebben intéznie a vele kapcsolatos dolgait. Talán a jövőbe, vagy a közös jövőjükbe vetett hite adott erőt?

23.

Gergely felkerekedett, és elindult Homoródalmásra, hogy megkeresse Ida nénit, a jósnőt. Nála egy évvel korábban is járt – akkor Józsi is vele tartott. Csak jókat mondott, imádkozott értük, illetve a hegyekben élő román papok is imádkoztak kettejükért. Gergely úgy gondolta, ez most rettentően fontos. Szüksége van rá. Ártani mindenesetre biztosan nem árt.

Napsütéses idő volt, hamar meg is találta a házat, mert a faluban útba igazították. Vett ajándékba kávé, kifizetett egy kisebb vagyont, és próbált bízni. Egyebet nem tehetett. Ida néni lefőzte a jó zaccos kávé, amely keserű volt és maró. Kaparta Gergely torkát, hiszen amúgy sem kávézott soha. Ida néni szokás szerint most is csupa jót mondott: Gergelynek szerencséje lesz, egészséges lesz, és a kapcsolatuk is rendeződni fog Anasztáziával. A végén szentelt vizet kapott, és egy kis csomagot, amit a zsebében kell tartania, hogy a Szűz Mária mindig segítsen, és vele legyen.

Másnap elment még Anasztázia anyukájához elköszönni, mielőtt hazaindult Budapestre. Az anya nagyon akarta, hogy Gergely maradjon ebédre is, úgyhogy beszéltek

még pár mondatot. Anasztáziáról nem sok szó esett, bár Gergelynek jó volt hallania, hogy a lány jól van, boldog. Csak az fájt neki, hogy őt teljesen kizárta az életéből.

Eljött a december, és legalább odáig eljutottak már, hogy egy-két semmitmondó üzenetet váltottak munkával kapcsolatban, de semmi egyébről. Gergely eleinte kérte Anasztáziát, hogy adja meg az új telefonszámát, de miután a lány ezt folyton elutasította, rájött, hogy inkább jobb, ha nem is kéri. Ha majd Anasztázia akarja, megadja neki. Aztán egy levelében ezt írta: „Írtam egy hosszú levelet, benne sok mindent, de annyira ócska az iwiv levelezőrendszere, hogy minden elveszett. Szörnyen felidegesített. Teljesen alkalmatlan levelezésre, legfeljebb üzengetni jó. Nem tudom képes leszek-e újraírni, de a lényeg, hogy jól érzem magam itthon, és semmit nem bántam meg. A telefonszámon még gondolkodom. Furán hangzik, de kicsit félek megadni, a múltkori félórás beszélgetés megijesztett kissé. Nem beszélve, hogy a szüleimet is folyton hívogatod. Sok mindent másképp kellene, intézz, de ezt tényleg nem kéne.” Nem sokkal utána érkezett egy meglepő levél is. Gergely számára inkább negatív értelemben volt meglepő: „Gergely! Pontosan ezt szerettem volna elkerülni, hogy elmerüljünk egy soha véget nem érő vitába, ami arról szól, hogy te mi mindent megtettél és teszel most is értem, én meg a kis hálátlan, mennyire nem értékelem. Tisztázzunk néhány dolgot, csak a tisztánlátás kedvéért. A beszélgetéskor rideg voltam és rideg is leszek mindaddig, míg belülről ezt érzem. Ha legalább egy kicsit is férfiként viselkednél, nem mint egy síró-rívó kisgyerek, akkor talán éreznék is valami tiszteletet irántad. De sajnós nem ezt teszed. Először is. Igenis hívogattad a szüleimet, erről nem érdemes vitatkozni. Édesanyám mindent elmond, mert a lánya vagyok és senki kérésére nem fog eltitkolni semmit. Tehát ne tagadd! Amikor elhozta a dolgaimat, akkor is kérte, hogy ne szóljon nekem. Mi ennek az értelme? És annak hogy késő estig maradtál nálunk, tekintet nélkül az időpontra? Figyelj, ők nem küldenek el, mert nem olyanok, neked kellett volna észrevenned magad, de annyira belemerültél az önsajnálta, hogy... Nem kell őket arról meggyőzni, hogy tartsák tiszteletben a döntésem. Ez nagyon átlátszó viselkedés, és roppant kétszínű dolog, mert épp az ellenkezőjét éred el azzal, ha ilyesmikről dumálsz, közben meg ecseteled az éppen most beköszönő óriási lehetőségeket, amiket így sajnós elszalasztottam. Mindketten tudjuk, hogy nincsenek, és nem is lesznek ilyen nagy lehetőségek. Általad biztos nem. De erre még visszatérek. Apámmal nem véletlenül futottál össze, és egyáltalán nem kellett volna, hogy megkeresd, már csak a nehéz természete miatt sem. Nem, mert ő amúgy is ellenezte ezt az egész modellt. Link dolognak tartja. Reményed ellenére igenis zaklatásnak veszem, bármennyire is ártatlannak és jó szándékúnak tünteted fel magad, nem nehéz észrevenni, hogy csak a kicsinyes bosszúvágy miatt teszed ezt. Ha úriember lennél, nem csinálnád. Nem szívesen hozom fel példának Hubát, de amióta megbeszéltek, azóta nem irogat feleslegesen, nem üzenet. Tudomásul vette a helyzetet. Gondolj bele, akár tanulhatnál is tőle. Meg kell említenem, hogy ő velem egyidős, nem veled. Hogy van ez? Vagy csak itt ilyen büszkék az emberek? Igaz lenne az, amit a Mónika show-ban látni, hogy ennyire nincs tartásuk ott az embereknek? Onnan tanultad? Sajnos ma is tapasztaltam, hogy ennél is továbbmentél, ugyanis Leventét sem hagyta ki a panaszáradatból, ami részéről szintén hiba volt.

Ennyire primitív nem lehetsz! Gondolod, megúszod, és majd mosod kezeidet? Szerencsére van annyi józan eszűk, hogy tudják, a nagy lehetőségek előtt senki nem menekül el. Ilyenről még senki nem hallott, arról annál inkább, hogy a beígért nagy lehetőségek tulajdonképpen egy nagy átverés. Mivel azt vettem észre, hogy szándékosan próbálok a hitelemet rontani, kénytelen leszek nekik részletes elmondani milyenek is az általam olyan szépen ecsetelt nagy lehetőségek, és kétszer is gondolják át, hova küldik a modelleket, mert ez rájuk nézve is kellemetlen következményekkel járhat. Maradjunk annyiban, hogy tudomásul vettem ezeket a húzásokat részedről, betudom annak, hogy „ilyen” vagy, de határozottan kérlek arra, hogy fejezd be ezt az átlátszó magatartást. Érzelmekre nem lehet mindig hivatkozni. Kell legyen egy határ. Részemről a témát lezártnak tekintem, erről többet írni nem szeretnék. Anasztázia”

Gergelyt elég érzékenyen érintette az igazságtalan bántásokkal teli levél. Már az is, hogy a tárgy mezőbe egyetlen szó volt írva: farizeus. Pocsékul érezte magát utána. Nem tudta eldönteni, mi az okosabb: ha nem válaszol, vagy ha megírja a véleményét. Csak azt tudta, hogy nem szabad azonnal, csipőből tüzelve írnia, mert annak sincs jó vége. Persze ez nem jelentette azt, hogy ezután jobb lett az, amit írt: „Kedves Anasztázia! Farizeus... Ez azért elgondolkodtató kezdet volt. Amúgy kicsit bizonytalan vagyok azt illetően, hogy a leveleket valójában ki is írja nekem, mert a fogalmazás stílusa, a szófordulatok nem rád vallanak - mintha valaki más írta... De ez mindegy, tegyük fel, vegyük úgy, hogy hangosan gondolkodtam, és valóban te írsz ilyen frappánsan, kifinomultan... Erről az oldaladról eddig nem ismertelek. Véget nem érő vitát én sem szeretnék, nem is ez volt a célom a levelekkel, ezért is nem írtam neked semmi komolyabb dolgról az elmúlt két hétben... Most viszont úgy érzem, muszáj reagálnom arra, amit írtál, mert sok benne a valótlan állítás, és ezt szerintem mindkettőnk érdekében fontos tisztáznunk. Egyáltalán nincs bennem olyan érzés, amiről te írsz: hogy én mi mindent megtettem és teszek most is érted, te pedig, a kis hálátlan, mennyire nem értékeled. Erről soha nem volt egy szó sem, most sincs. Bármikor szóba kerül a sztori – márpedig óhatatlanul előkerül mindenhol, el szoktam mondani, hogy itt hagytál mindent, de MINDEN ESETBEN hozzáteszem, hogy egyáltalán nem bánthatlak emiatt, és megértem, mert a szíved húzott haza, és ez teljesen érthető... Emiatt sosem vagyok sértett vagy bántott. Oké, aláírom, megviselt érzelmileg a dolog, és síró-rívó kisgyerek voltam. Ennyi gyengeséget megengedek még én is magamnak. Lehet kemény férfiként viselkedni, megjátszani magunkat, de nem fogom azt hazudni senkinek, hogy az vagyok, miközben belül ez nem igaz. Egyébként rajtad kívül senki nem látott sírni, és nem is fog – szerintem többé te sem... Bocsánat, hogy én is érző ember vagyok, ez lehet hiba a szemedben... Akkor nem vagyok tökéletes, sajnálom, de én így érzem jól magam, én ilyen akarok maradni: engem megvisel, ha elvesztek valakit, aki fontos nekem, és a jövőben sem szeretnék más lenni... A szüleidet sem hívogatom, nem így történt, és nem is így történik, nem tudom, ezeket honnan veszed, csak az derül ki számomra ismét, hogy valaki megint hazudik.

Önsajnálatról szó sem volt. Azt pedig sosem állítottam, hogy az összefutás Édesapáddal véletlen lett volna... Az is gonosz megjegyzés volt, ha a bosszúvágy fütene,

biztosan sokkal gonoszabb dolgokat tettem volna, de erre képtelen vagyok veled szemben. Fáj, hogy ezt gondolod, de majd idővel belátod, hogy nincs igazad. Huba a mai napig nem tudja, hogy köztünk volt valami – mert én nem mondtam el neki, pedig beszéltem vele, sőt két szó erejéig találkoztam is vele Kolozsváron, ahol eljött a koncertre. Valószínűleg az egyik gonosz tettem az lehetett volna, hogy „eldicseszem” a mi közös dolgaikkal, hogy együtt voltunk, miközben ő úgy tudta, hogy nincs köztünk semmi. Nem tettem ilyet, és nem is szeretném megtenni – pedig ha az általad emlegetett bosszúvágy fütene, ez simán beleférne... Sosem nézem a Mónika show-t, úgy beszélsz az itteni emberekről, mintha te nem itt éltél volna – vagy ezek a gondolatok talán máshonnan jönnek? Mintha egy beszélgetés során már hallottam volna valaki szájából egy közös ismerősünk szájából... Leventének annyit mondtam, hogy visszajöttél egy pasi miatt, akibe szerelmes vagy, és ezt el kell fogadni. Lett volna még sok lehetőség Magyarországon, ez nem panasz volt, hanem tény – ezt nem lehet nem megtörtéنتé tenni. Én megkértem Leventét, hogy erről soha ne írjon a lapban, ezzel ne ártson neked. Ha átverés háromszor elmenni a horvát tengerpartra, fél évig ingyen élni Budapesten úgy, hogy mellette mindent megkapsz, amire ránézel... Ha átverés az, hogy nemzeti vízumot kapsz nem kis nehézségek árán, beiratkozatsz ingyen egy sminktanfolyamra, amiért mások 70-80 ezret fizetnek... Ha átverés a száztízezer forintos sminkkészlet, amivel most is nap mint nap dolgozol... Ha átverés az a számtalan fotózás, filmes munka, amikhez az én révemen jutottál... Akkor tényleg nincs miről beszélünk, iszonyatosan torz az értékítéleted – bár most is hangsúlyozom, hogy a levelet szerintem nem te írtad, hanem Csanád. Tedd, amit a lelkiismereted diktál... Az enyém tiszta... Ez nem ugyanaz az Anasztázia, akit én szerettem tiszta szívvel. És sajnos még csak nyomokban sem emlékeztem arra.”

Gergelynek eszébe jutott egy korábbi beszélgetése Csanáddal, amit még az előtt folytattak telefonon, mielőtt Anasztázia hozzá költözött volna. És eszébe jutott az is, ahogy Józsi testvére, Csaba beszélt korábban az anyaországi magyarokról.

– Elmondom én neked, hogy miért nem szeretik itt a magyarországi magyarokat. Ennek három oka is van. Trianonban ugyan elszakították Erdélyt Magyarországtól, de a második világháborúban egy rövid időre visszakerültünk hozzátok. Akkor bevonultak ide a magyar hivatalnokok, és lenézően bántak velünk. Mint az urak, akik egy alacsonyabb rendű fajhoz jöttek volna. Persze nem mondom, ez jobb volt, mint utána a román diktatúra alatt, de akkor is elég megalázó volt. A másik ok: Két kezem is kevés lenne megszámlálni azokat a barátaimat, akik az elmúlt években Magyarországra mentek dolgozni jobb fizetés reményében. Ti ott lerománóztátok őket, kevesebb fizetést adtok nekik. Tudod, hány olyan embert tudnék most kapásból felsorolni, akiket ki sem fizettek tisztességesen? Nem egyszer maga a munkaadó hívta ki a munkaügyiseket, hogy toloncolják haza a melósokat Romániába. A több havi fizetésüket meg elfelejtette odaadni. Nem csak néhány ilyen példát tudok mondani, hanem sajnos sokat. Nagyon sokat. Túl sokat. A harmadik okot biztosan te is ismered. A december ötödikei népszavazás... Csak egy olyan okot mondj, ami miatt nekünk, erdélyieknek szeretnünk kellene titeket! Csak egyetlen okot!

Gergely nem ismerte személyesen Csanádot, de sejtette, hogy Anasztázia új szerelme hasonlóképpen vélekedik az anyaországi magyarokról, és ezzel együttvéve róla is. És ezt talán szép apránként Anasztázia tudatában is elülteti.

Mennyi az esélye annak, hogy az ember harmincöt évig nem nagyon találkozik jósokkal, azután nagy hirtelen egyszerre három is felbukkan az életében? Gergely életében így bukkant fel néhány hét leforgása alatt Magdi és Eszter is, akik anélkül, hogy személyesen ismerték volna Anasztáziát, vagy a kapcsolatukat, félelmetesen pontos dolgokat mondtak róla, róluk. December végén egy este Gergely ismét leült otthon chatelni, és véletlenül (?) ismét összeakadt egy jósnővel. A nick-neve is ez volt: Anca jósnő.

– Szia, zavarok? – írta Gergely.

– Szia, nem.

– Mióta jósolsz?

– Hivatalosan nagyjából öt éve.

– És hogy jött ez neked?

– Ez már régi dolog... Megérzések, aztán kaptam egy kártyát, elkezdtem jósolni, és bejöttek...

– Pesten vagy?

– Nem, Ajkán.

– Kár.

– Én szeretek itt lakni.

– Csak nekem messze vagy.

– Igen.

– Sajna...

– Miért? Gondod van?

– Hát... Csak a szerelem...

– Hát akkor tényleg sajnálom.

– Én is.

– Mert az fontos az ember életében.

– A legfontosabb...

– Mire lennél kíváncsi?

– Hogy mikor jön vissza...

– Kérdezzük úgy, hogy visszajön -e?

– Nem. Kérdezzük úgy, hogy mikor jön vissza?!

– Konkrét kérdés kell!

– Ez nem konkrét?

– Nem, mert ennek van előzménye, amit így nem látok. Nem mindegy hogy távol van tőled meló miatt, vagy szakítottatok.

– Csak igen nem felelet létezik? Amúgy lelépett egy másik pasival, és távol van. 700 km-re.

– A kártya szerint visszajön egy éven belül.

– Én is így tippelem. Vagyis szeretném.

– Esélyed van rá.
– Hozzám jön feleségül?
– Igen.
– Kedves, hogy ezt írod.
– Ezt mutatja a kártya. De ha mondhatok valamit? – és ne sértődj meg – ennek inkább jogi háttere van, mintsem szerelem a részéről.
– Nem inkább anyagi?
– De.
– Ez érdekes. A jelenlegi kapcsolatáról mond valamit?
– Egy pillanat, nézem. Össze akartok költözni?
– Együtt éltünk fél évig. Miért?
– Mert ehhez a kapcsolathoz neked sok energiára volt szükséged.
– A maximumra. De ez pontosabban mit jelent nálad?
– És mindig mérlegeltél vele kapcsolatban. Ez nem jelent jót.
– Nem hiszem, hogy mérlegeltem, csak bizonytalan voltam. De nem miattam,

miatta.

– Az ugyanaz.
– Igen, valamilyen szinten igen.
– De ugye tudod, hogy ő sem a szerelem miatt van volt veled?
– Érdekes dolog ez a kártya. Amúgy tudom, nem volt belém szerelmes.
– Van olyan személy, aki beléd szerelmes?
– Most? Nem tudok róla.
– Nem csak most, hanem életed során. Találtál már olyan nőt?
– Persze, volt olyan is, akivel kölcsönös volt. De ez most hogy jön ide?
– Mert úgy nézem, hogy a nők használnak.
– Volt ilyen, van ilyen, lesz ilyen De ez érdekes, hogy ezt mondtad, illetve írtad.
Gergely alig akart hinni a szemének. Hogy lehet az, hogy egy másik ember, akivel sosem találkozott, és most is közel 150 kilométernyi távolság választja el őket, és csak a számítógép segítségével kommunikálnak, ennyi mindent tud róla, Anasztáziáról és a kapcsolatukról? Bár igazán semmin nem lepődött meg, ez is inkább megerősítette abban, hogy létezik egy olyan természetfeletti világ, amely sokak számára rejtély. Természetfeletti? Vagy inkább a természet szerves, ám láthatatlan része, amely ősidők óta létezik, csak mi emberek vagyunk buták hozzá, hogy felfogjuk.

Régebben léteztek mindenféle emlékkönyvek és naplók, amikbe tizenéves lányok írták le a titkaikat, érzéseiket. Gergely azokban talált néha ilyen szövegeket: „Egy nap megkérded tőlem, hogy mi a fontosabb számomra, te vagy az életem? Én pedig azt válaszolom, hogy az életem. Erre te elhagysz, pedig ha tudnád... Te vagy az Életem! Ha a csók esőcsepp lenne, elküldeném neked a záport. Ha az ölelés másodperc lenne, küldenék neked órákat. Ha az érintés víz lenne, elküldeném neked az óceánt. Azt mondják, hogy szerelembe csak egyszer lehet esni. De ez nem igaz, én minden egyes alkalommal szerelembe esek, amikor rád gondolok. Szeretnék könnycsepp lenni, a szemedben megszületni, végigfolyni az arcodon, és meghalni az ajkadon. Azt mondták,

hogyan esett az eső, amikor megszületél. De nem esett, csak Jézus sírt, mert elvesztette legkedvesebb angyalát. Ha porba írunk valamit, elfújja a szél, de ha a szívünkbe vessük, örökké él. Én a szívembe véstem egy szót s egy nevet! A szó: Szeretlek! A név: a te neved! Fáj a lét, a létezés, a lefekvés és az ébredés. Fáj a múlt és fáj a jelen, mindez azért, mert nem vagy velem. Rejtelmek, ha zengnek, őrt állok, mint a mesékben; bebújtattál engemet, talpig nehéz hűségbe. Küldtem egy angyalt, hogy vigyázzon rád. De visszajött és azt mondta, hogy az angyalok nem vigyáznak egymásra.”

Gergely ezt a szövegrészt is egy kör e-mailben kapta valamelyik ismerősétől. Megmosolyogta, és majdnem megkönnyezte az idézetet.

Április második gyönyörű nap volt. Igazi tavasz, de majdnem nyár. Gergelynek jól esett az udvaron kicsit megmártózni a fényben, ablakot, ajtót nyitni, hogy a friss levegő átjárja a szobát. A kisebbik macska, aki már lassan fél éve járt oda, ám sosem engedte magához közelebb két lépésnél, ma váratlanul odabújt, amikor tejet öntött neki, és Gergelynek még megsimogatnia is sikerült. Vannak olyan teremtmények, akik nagyon nehezen fogadnak a bizalmukba bárkit. Gergely elnézte a kertet: a szőlő megmetszve, minden felásva frissen – az öreg, a ház főbérlijének édesapja egész hétvégén ezen dolgozott. Gergelynek kedve lett volna ásót ragadni, és vele dolgozni, de ő is végigdolgozta a hétvégét, és ezt a napot is. Ahogy a terasz korlátjának támaszkodva állt, és csak úgy bambult ki a fejből, visszagondolt arra, mit is csinált egy évvel korábban, ugyanezen a napon. Az egy vasárnap volt, és vidékre kellett mennie, hogy egy ismerőse szervezte fesztiválon fotókat készítsen. Semmi kedve nem volt hozzá, ám mivel megígérte neki, hát elment. Ugyanílyen napsütéses, szép nap volt. Megcsinálta a fotókat, és ugyan nem emiatt a munka miatt, de azon a napon megváltozott az egész élete. Azon a napon ismerte meg Anasztáziát „Angyalhajszállal fontam a sorsom egésze...” – szól a Ghymes nótája.

24.

Az év úgy indult, hogy Románia Bulgáriával egyetemben beléphetett az Európai Unió országai közé. Lassan vajon ténleg megkezdődött az a folyamat, amely már évszázada váratott magára? És az Unión belül végre ismét egyesülhet a magyarság?

Hol kezdődtek egykoron a bajok? Amikor az 1848-49-es szabadságharc idején a kormány nemzetiségi politikájában habozott olyan törvényeket alkotni, amelyek biztosították volna a Magyarországon élő kisebbségek megfelelő jogait? Igaz, a kiegyezést követően Magyarország igen előnyös pozícióba jutott, hallatlan fejlődés következhetett be az országban. A századforduló idején Budapestet Párizssal emlegették egy szinten. A nagyhatalmon belül a döntéseket nem hozhatták meg a magyarok nélkül.

Vagy akkor kezdődtek a bajok, amikor az Osztrák-Magyar Monarchián belül Tisza István – aki egyébként nagyon sokáig ellenezte a háborút – végül mégiscsak annak megvívásában látta biztosítottnak a magyar nemzet és Magyarország életben maradását? A későbbi miniszterelnök már 15 esztendősen így látta a helyzetet: „A jelen nemzetközi

viszonyok között a magyar nemzet a szlávizmussal szemben csak mint az Osztrák-Magyar Monarchia egyik fele tarthatja fenn magát, s így bele kell abba egyezni, hogy e monarchia fennálljon.” Ő pontosan tudta, hogy az első világháború élet-halál harc lesz a nemzetnek, mégsem volt más választása. Vagy akkor kezdődtek a bajok, amikor a nagyhatalmak hamis információkra alapozva, és hibát hibára halmozva, figyelmen kívül hagyva etnikai tényeket darabokra szabdalták az országot?

A világon soha akkora igazságtalanság nem született, mint 1920. június 4-én a Párizs környéki békeszerződés keretein belül Trianonban. A magyar küldöttséget a tárgyalásokon gróf Apponyi Albert vezette. Igaz, szó szoros értelmében vett tárgyalás nem is volt, az Antant képviselői fogadták a magyar delegációt, és egyszerűen közölték a feltételeket. Az összes új határral párhuzamos út és vasút a határ túloldalára került, főleg katonai okokból. A hadsereg létszámát a szerződés 35 ezer főben korlátozta, és megtiltotta, hogy annak birtokában nehézfegyverek legyenek. Egy későbbi szabály szerint Magyarországon még széles utak sem épülhettek volna 1989-ig, nehogy a hadsereg azon fel tudjon vonulni.

Magyarország elveszítette Erdélyt, és az Alföld egy része is Romániához került. A román követelés egyébként a Tiszánál szerette volna megrajzolni az új határt. A következő évtizedekben Románia egyébként is kitett azért, hogy a világ elismerje követelései jogosságát. Az ő történelmük szerint már ősidők óta ezen a területen éltek, az ő történelmük szerint Magyarországon korábban is eleve kisebbségben voltak a magyarok. Az ötvenes években például a világ számos országában úgy tudták, hogy csak azért él olyan nagy számú magyar közösség az ország határain kívül, mert igen szapora nép lévén már nem fér el az ország határain belül, és a jobb élet reményében sokan kitelepültek – ezt a hazugságot természetesen az Amerikában élő emigráns csehszlovák és román sajtó terjesztette. Közben a magyarok odakint alig tettek valamit.

Északon Felvidék, a Csallóköz és Kárpátalja az újonnan megalapult Csehszlovákiához került, délen a Szerémség, Bácska a Bánság nyugati része, továbbá a Muraköz az ugyancsak újonnan létrejött Szerb–Horvát–Szlovén Királyság része lett. Az ország neve nem sokkal később Jugoszláviára változott. Nyugaton a Felsőőrvidék Ausztriához került, ahol később Burgenland néven önálló tartományt hoztak létre. A legészakabbi részen Szepes és Árva megyéből nagyjából ötszáz négyzetkilométernyi terület Lengyelország birtokába jutott.

A szerződés révén a Szerb–Horvát–Szlovén Királysághoz került az 1102 óta, vagyis több mint nyolcszáz éve a magyar korona fennhatósága alá tartozó Horvátország is. Fiume – ma Rijeka néven ismert – is a magyar korona része volt, de rövid önállóság után az Isztriával és Zarával együtt Olaszországhoz került, majd 1947-ben Jugoszláviához.

A békeszerződés eredményeképp a Magyar Királyság elveszítette területének kétharmadánál nagyobb részét. Egészen pontos számokban kifejezve az ország területe 282 000 négyzetkilométerről 93 000-re zsugorodott. Egy családra levetítve ezt úgy lehetne érzékeltetni, hogy mondjuk korábban valakik 90 négyzetméteren éltek – papa mama, és négy gyerek –, eztán 30 négyzetméteren lesznek kénytelenek úgy élni, hogy

ráadásul a szülőktől elszakítják valamennyi gyereket, mert azoknak az elvesztett 60 négyzetméteren van a szobájuk.

Néhány esetben az új határok minden logikát és észérvet nélkülözve belterületen vágtak szét egyes településeket. Mint például Sátoraljaiújhely és Kisújhely, Dél-Komárom és Észak-Komárom, Nagylak, Somoskő, Kisszelmenc és Nagyszelmenc.

A Magyar Királyság lakóinak száma 18,2 millióról 7,6 millióra csökkent. 1910-ben a Magyar Királyságban élő magyar népesség az össznépességnek nagyjából a felét tette ki. Igaz, hogy az elcsatolt területeken élők többsége nem magyar nemzetiségű volt, ám a békeszerződéskor a határok megrajzolása még nagyjából sem vette figyelembe a nyelvi vagy nemzetiségi tényezőket. Sok esetben érintetlen tömbben élő magyar lakosságú területeket is a szomszédos államoknak ítélték. Több mint hárommillió magyar rekedt kívül az új magyar állam határain, azaz magyarok kerültek kisebbségbe saját szülőföldjükön. A magyar nemzetiségűek lélekszáma az elcsatolt területeken az 1910-es népszámlálás alapján: Felvidéken – ma Szlovákia – 884 000 fő, a helyi lakosság 30 százaléka. Erdélyben – ma Románia – 32 százaléka, 1 662 000 fő. A Vajdaságban – ma Szerbia – 28 százaléka, 420 000 fő. Kárpátalján – ma Ukrajna – 30 százaléka, 183 000 fő. Horvátországban három és fél százaléka, 121 000 fő. Muravidéken – ma Szlovénia – kicsivel több, mint másfél százaléka, 20 800 fő. Felsőőrvidéken, azaz Burgenlandban – ma Ausztria – kilenc százaléka, 26 200 fő. A dolog pikantériája, hogy még a háborúban vesztes Ausztria is területeket szerezhetett Magyarországtól.

A második világháború után a nemzetközi bíróság felmentette a német népet a háború felelőssége alól. Az első világháborút követően a magyar nemzetet büntették meg elsősorban.

Gazdasági tekintetben a korábbi Magyar Királyságból a termőföld 61,4 százaléka, a faállomány 88 százaléka, a vasúthálózat 62,2 százaléka, a kiépített utak 64,5 százaléka, a nyersvas 83,1 százaléka, az ipartelepek 55,7 százaléka, a hitel- és bankintézetek 67 százaléka került a környező országok tulajdonába.

Ha nem lett volna Trianon, nem lett volna második világháború sem. És akkor nem lett volna kommunizmus kelet-Európában. És folytatni lehet a sort napjainkig.

Magyarország nagyon régen volt igazán szabad, az önrendelkezés minden lehetőségével megáldott állam. Talán a középkorban, amikor még elég nagy volt és erős ehhez. De aztán megszállták a törökök, és százötven évig ki sem akarózkodott menniük. Alighogy leráztuk magunkról a török igát, máris az osztrák monarchia kelepccéjébe kerültünk, amiből csak egy vesztes világháború révén kerültünk ki. Sajnos olyan módon, hogy a területünk félelmetesen megcsappant. Egy újabb világháborúban ismét a későbbi vesztes oldal mellett döntöttünk, ráadásul a németek előbb a vágóhídra hajtottak, majd megszálltak minket. Cseberből vederbe került a nemzet ismét: a „jótékony” felszabadítók valójában megszálltak minket ötven évre. Az így eltelt közel 300 év végére szinte semmink nem maradt: se területeink, se önbecsülésünk. A függetlenség illúziója pedig már régen elszállt. Túl kicsik vagyunk ma már ahhoz, hogy önmagunk lehessünk. Az 1989-es rendszerváltás pedig ráadásul alaposan becsapott minket. Ami a korábbi megszállások alatt fegyverrel és vérrel működött, mára a pénz és a tőke vette át a helyét.

Kár bárkinek is abban a hamis álomban ringatnia magát, hogy Magyarország végre független, szabad állam lett. Hiába hangoztatják politikusaink kozmetikázott frázisokban, hogy soha nem tapasztalt lehetőségeink vannak, és hogy a történelmünk során még soha ennyire jó helyzetben nem voltunk. Ebből csak az igaz, hogy ilyen helyzetben valóban soha nem voltunk: Magyarországot ma jóval kifinomultabb módszerekkel szállták meg és fosztották, fosztják ki. Évről évre, hónapról hónapra, hétről hétre és napról napra. A globalizmus, és ahogy Müller Péter is fogalmazott az egyik könyvében, a moneykrácia révén hazánk ma a multinacionális tőke kezében és uralma alatt van. Nem mi vagyunk az egyetlen ilyen állam a világon, hiszen valamennyi ország ez alatt sínylődik. Kicsik és nagyok egyaránt. Akik pedig még nem, sajnos már kelepcebén vannak, hiszen a nagyvállalatok pénze könyörtelen: mindenhova utat talál. Bepofátlanokodik, és megveti a lábát. Aki ellenáll, az terrorista, és a világ ellensége. Csakhogy melyik világé?

Ma nem török félholdak árnyéka vetődik ránk, nem osztrák szuronyok fojtják vérbe szabadságvágyunkat, nem német csizmák és orosz láncotlak tapossák ezer éves földünket. Ma a Tesco, a McDonald's, a Shell, a Vodafone, a Microsoft, az HBO, és még megannyi könyörtelen megszálló szípolyozza ki az embereket. Próbálnak egyenruhát kényszeríteni a szokásainkra, az ízlésünkre, a lelkünkre – és mi önként és dalolva hajtjuk magunkat ebbe az igába, még csak nem is tiltakozunk ellene. Talán észre sem vesszük, mert ez a megszállás már olyannyira kifinomult, hogy észre sem lehet venni. Míg az osztrák, német, orosz iga csak a testünket akarta megtörni és birtokolni, ez az új iga már a lelkünkre pályázik. És a világ leborul előttük, mint a hívők Isten előtt, és mindenét odaadva áldoz az oltárukon. Ma az emberek milliárdjai azért élnek, hogy ezeket a hatalmakat szolgálják. Mi, magyarok is.

Gergelyben vegyes érzések kavargtak. Úgy gondolta, hogy az egymásból adódó következmények nagyon messzire visszavezethetők, és ha tetszik, ha nem, szoros összefüggésben vannak még akkor is, ha látszólag semmi közük egymáshoz. Azt gondolta, ha nincs Trianon, akkor Anasztázia nem román állampolgár. Ha nem román állampolgár, akkor nincs lejáró kilencven nap, nem kell visszautaznia Erdélybe hosszú időre, mert nem kell Nemzeti Vízumot sem intézni neki. Ha nem kellett volna visszautaznia, nem ismerkedik meg Csanáddal, és talán ma is együtt lehetnének.

– Komolyan ezzel a hülyeséggel áztatod magad? – kérdezte Erika már-már gúnyosan. – Mit érsz el azzal, ha felsorolsz egy csomó ha ez nem lett volna, ha az nem lett volna dolgot? Arra nem is gondolsz, hogy más, sok egyéb „ha” is létezik? Például, ha nem akartad volna annyira ezt a lányt, nem égeted meg magad. Ha egy évvel később ismered meg, addigra már Románia is Uniós tag lett. Ha nem viselkedsz ostobán, türelmesebb vagy, és a féltékenységeddel, a szinte mániákus üldözéssel nem vadítod el magad mellől. Ha nem nézed el a hazugságait, hanem keményebb vagy vele. Ha... és ha, és ha...

– Te is tudod, hogy az ember mindig keresi a hibákat, hogy hol rontotta el, mit kellett volna másképpen csinálnia – feleli Gergely.

– De a normális ember egy idő után túllép azokon a dolgokon, amelyeken már úgysem tud változtatni. Ez az élet rendje. Anasztázia elment. Nincs tovább. Bele kell

törődni. Muszáj. Ha túl akarod élni őt, ha túl akarod élni egyáltalán az életed hátralévő részét, nem akadhatsz fenn minden csalódáson, minden kudarcon, vélt, vagy valós sérelmeken és fájdalmon.

– Ha mindig mindenbe beletörődünk, akkor belefásulunk az életbe. Néha muszáj harcolni. Az álmainkért, az igazunkért, a hitünkért – önmagunkért.

– És ugyan ki ellen akarsz harcolni? Anasztázia ellen? Csanád ellen? Trianon ellen? Az Unió ellen? Az állam ellen?

– A közöny ellen. Az ellen a közöny ellen, ami ma az egész országot jellemzi. Mindenki csak a maga bajával van elfoglalva, és senki nem veszi észre, hogy nagyon nagy baj van minden értelemben. Morálisan, nemzettudatilag, erkölcsileg.

– Megint összekevered a dolgokat. Mi köze a morálnak és a nemzettudatnak Anasztáziához? Ha különválasztod a dolgokat, és külön kezeled a szerelmi problémádat a többitől, akkor mire jutsz?

– Az a baj, hogy nem tudom külön kezelni. Képtelen vagyok rá, még ha erre azt feleled is, hogy akkor menjek el egy pszichiáterhez. Nincs szükségem pszichiáterre, nem vagyok sem idegbeteg, sem paranoiás, és nem szenvedek üldözési mániában. Egyszerűen csak nem tudok beletörődni abba, hogy Anasztázia így ment el. Önmagában a tényt még csak-csak feldolgoznom, ha nehezen is, hiszen máskor is hagytak már el, én is hagytam el másokat. Szandra is elhagyott, de a kapcsolatunk a mai napig normális maradt. Ha nehezen is, de sikerült túllépnem rajta. Annak idején Tündével is könnyebben boldogultam volna, ha nem egyik pillanatról a másikra vágja el a köteleket. Anasztázia is ezt tette.

– Mindig csak én, én, én... Arra egyszer sem gondolsz, hogy ő mit szeretne, hogy ő mit akar, hogy Anasztázia miért döntött így? Az eszedbe sem jut, hogy talán a te dolgodat akarja megkönnyíteni azzal, hogy nem engedni tartani a kapcsolatot? Az eszedbe sem jut, hogy ugyanúgy, ahogy neked is a saját életed a fontos, neki is a sajátja az? Az eszedbe sem jut, hogy ő nélküled is boldog lehet? Sőt, talán magadnak sem mered bevallani, hogy melletted nem is volt az? Hogy most viszont valóban az egy másik férfi mellett. Csanád mellett. Miért kell mindig mindennek úgy lennie, ahogy te akarod?

– Mindig a makacsságom és a kitarásom vitt előbbre. Enélkül soha semmit nem értem volna el az életben.

– De Anasztázia esete más. Azt mondtad, szereted Wass Albertet. Akkor biztosan ismered az ősrégi mesét a szélről és a napról, amit az egyik könyvében maga is leírt. Így szól: „Ismeritek a régi mesét a nap és a szél versenyéről? Azt akarják eldönteni, hogy melyikük erősebb. Melyikük tudja hamarabb letépni az úton ballagó vándorról a kabátot. Először a szél próbálkozott. Fergetes vihar formájában csapott alá a vándorra, tépte-cibálta a köpenyt, de minél vadabbul dühöngött a vihar, a vándor annál szorosabbra csavarta a kabátot maga köré. Végül is a szél kifáradt. Jött a nap, barátságos meleget mosolygott alá a vándorra – s az percek alatt magától levetette a köpenyt. Hát így van ez a jóság és gonoszság versenyében is. Rossz szó, durva tett, kegyetlenség egyre vastagabb kérget vonnak az emberi lélek köré, míg a jóság és a szeretet hatására ez a kéreg magától lefoszlik.” Ennél jobban én sem tudnám ezt megfogalmazni! Szállj magadba, és

gondolkodj el azon, hogy kit tartasz gonosznak Anasztáziát vagy magadat? Kit szeretsz jobban? Őt vagy önmagadat?

– Semmi mást nem szeretnék, csak azt, hogy normális legyen a kapcsolatunk. Hogy beszéljünk időnként. Hogy tudjam, mi van veled. Mít bánom én már, kivel akar élni, kit szeret... Azt csinál, amit akar úgyis. Nem akarom, hogy visszajöjjön, nem akarom ugyanazt a rosszat újra átélni, amit a nyár után átéltem. Nem akarok harcolni veled, nem akarok beleszólni az életébe. De nem tudom elviselni, hogy ennek így kell történnie.

– Amíg nem zárod le magadban teljesen, nem is tudsz másképp gondolkodni. Minden ember ilyen. Van, aki nehezebben, és van, aki könnyebben teszi túl magát dolgokon. Emlékezz csak vissza Szandra esetére. Őt is csak akkor tudtad teljesen kizárni az életedből, amikor Anasztázia már felcserélte a helyét. Amikor egy új szerelem költözött a szívedbe. Nincs más esélyed. Nyitottnak kell lenned az újra, különben elveszel. Tudom, hogy minden egyes csalódás bizalmatlanabbá és zárkózottabbá teszi az embert. De akkor sincs más kiút a jelenlegi helyzetből. Ne Anasztázia ellen, ne érte harcolj, hanem önmagadért. Ha az önzésedet, az önző akarodat fölíbe tudtad helyezni, akkor légy következetes, és ezt teljességgel tedd. Tedd akár Anasztázia ellenében is. Tanulj meg elengedni, különben sosem fog kötődni hozzád senki! Ami pedig a másik ügyet illeti... Trianont... Hiába hajtogatod, hogy benned a két dolog összefügg, egy és ugyanaz, szétválaszthatatlan. Hidd el, Anasztázia akkor is elhagyott volna, ha nincs Trianon. Ő ilyen. Lehetett volna debreceni lány is, vagy lakhatott volna akár a szomszéd utcában. Nem azért alakult így, mert egy hónapig otthon kellett lennie. Hidd el, itt is ugyanolyan esélyel ismert volna meg bárkit.

25.

Mégy az utcán, nézed a tévét, éled az életedet, és azt gondolod, mert úgy látszik, hogy minden rendben van. A pék kenyeret süt, a megszokott dugókat látod a városban, a műsorvezető jópofizik és nevetgél a tévében, miközben a jóég-tudja-milyen-talk-show-ban zaftos témákat veséz ki. Közben egy-két mosószer és intim betét-reklám is leperreg. Végzed a dolgod, ahogy megszoktad. Valahogy majdcsak lesz, mert úgy még sosem volt, hogy sehogy se lett volna – tartja a mondás. Látszólag minden rendben van.

Látszólag.

Mert közben tudod, vagy ha nem tudod, biztosan te is érzed, hogy belül a fejedben, a lelkekben, a szívekben mégis minden teljesen rendben. Az érzések sosem hazudnak. Az érzések nem csapnak be. A fájdalom az fájdalom, az öröm az öröm. Ésszel lehet mást gondolni, hazudni, tettel is. De az érzéseink kíméletlenül őszinték. Mindig azok voltak, mindig azok lesznek.

Gergely az Anasztázia elköltözése utáni napon történt telefonbeszélgetés után többé nem is beszélt a lánnyal. Egy évvel azután, hogy a lány kilépett az életéből, ugyanazon a novemberi estén kinyitott egy üveg nagyon drága bort, és csendesen elkortyolgatta. A szívében nem volt már keserűség, fájdalom, vagy féltékenység. Milyen

érdekes, hogy én elvesztettem őt – gondolta –, de ő mégsem vett el engem. Hiszen a szívem egy darabja örökké az övé lett, a lelkemben egy fontos hely, amíg élek, történéjk bármi, már ugyancsak az övé. Ilyen lenne a szeretet? Amikor megtanulunk úgy élni, hogy nem akarjuk a másakra kényszeríteni az álmainkat, a vágyainkat? És nem azért, mert nem tudjuk, hanem már valóban nem is akarjuk.

Gergely azt gondolta, talán nem véletlen, hogy Frei Tamás magyarokkal, az országban uralkodó állapotokkal foglalkozó műsora éppen a trianoni évforduló estjén ment le az egyik kereskedelmi televízióban. Az összeállításban szereplő tények egyáltalán nem lepték meg Gergelyt. Csupán annyi történt, hogy ismert emberek kimondták azt, amit amúgy is mindenki tud, amúgy is mindenki gondol.

Gergely Erikával történt vitái ellenére is tovább gondolkodott Trianon dolgában. Ott kezdődött minden? Vagy sokkal korábban? A vérünkben van a hülyeség? A butaság? Hiszen már az 1848-49-es szabadságharc idején is csak azok mozdították a kisujjukat, akiknek nem volt más választásuk. És ők is csak akkor, amikor már nagyon muszáj volt. Mi magunk magyarok mikor teszünk valamit magunkért? Nincs jobb oldal és nincs baloldal. Nincsenek Trianon által, a kommunizmus által, a kapitalizmus által, az Unió által, vagy képzelt felelősök által rajzolt határok köztünk. Csak azok a határok vannak, amiket mi képzelünk oda. Lehet ujjal mutogatni egymásra, várni a másakra. Lehet lehajtott fejjel ballagni az utcán. Lehet csak saját magunk boldogulásával törődni. De mikor vesszük észre egymást?

És a Nobel díjasaink, az olimpiai bajnokaink? A világ filmgyártásának megalapozói, az amerikai hadsereg alapjainak megteremtői? Ők is mind magyarok voltak. Faludy Gyuri bácsi is azt mondta, hogy bármilyen rendszer is uralkodott itthon, bármilyen mostohák voltak is a körülmények, akkor is itt érezte a legjobban magát. Mert – ahogyan ő fogalmazta – itt egy négyzetméteren több a szellem és a tudás, mint Amerikában vagy Kanadában egy egész városban. Hogy lehetünk ennyire különbözőek?

„– Elkezdtünk nagyon picik lenni. Még kisebbek, mint amekkorák vagyunk – mondta Cserhalmi György a Frei Dossziében 2007 nyarán. – A morális tartásunk zsugorodik.

– Tallinban sétálva, az optimista város légkörét magunkba szívva érthetővé válik, hogy miért állnak nálunk lélektanilag és így gazdaságilag is jobban – bármennyire tagadjuk – azok az exkommunista országok – főleg a Baltikum, Csehország, Szlovénia és persze az egykori Kelet-Németország, ahol anno volt valamiféle, legalább erkölcsi következménye annak, ha valaki a szocialista pártállam vezetőköréhez tartozott. Ezekben az országokban ugyanis az ott élőknek tudat alatt azt tanította a rendszerváltás, hogy tetteink következményekkel járnak. Legalább morális értelemben – meséli Frei Tamás a tévénezőknek.

– Nincs már semminek tétje, úgy tűnik. Hát mi lesz velünk így? – kérdi Schmidt Mária.”

1956 után negyedmilliónyan hagyták el az országot, az Unió csatlakozás óta százezren. Ha lassan is, de biztosan elfogynak, mert nincs kedvünk itt élni. Önmagunkkal élni. Mert sokan úgy vélik, szar ez az ország, és hülyék a magyarok – gondolja Gergely.

„– Mégis, mit gondol Gyurcsány Ferenc, amikor állandóan provokálja az országnak az egyik felét? És mégis mit gondol Orbán Viktor, amikor azt gondolja, hogy őneki ezt a magatartást kell tanúsítania? – folytatja a Terror Háza igazgatónöje.”

Ma szemben áll Gyurcsány Ferenc Orbán Viktorral, és a képzeletbeli barikád két oldalán ott van az egész ország. A nemzettelen nemzet. Egyik oldalon az egyik fele, másik oldalon a másik. A jobb oldal szemben áll a baloldallal – szellemi polgárháború folyik, ahogy fogalmazták okos emberek. A politikától megcsömörlöttek azokkal állnak szemben, akik habzó szájjal éltetik az egyik vagy a másik oldal bohócait. Mindenki szemben áll mindenkivel, de végső soron mi állunk szemben önmagunkkal – gondolja Gergely. – Teljesen mindegy, hogy hívják a figurákat a közéletben. És amíg ezt nem ismerjük fel, nem fog változni semmi.

Miért nincs olyan törvény, hogy egy miniszter vagy kormány, vagy a kormány tagjai teljes vagyonukkal feleljenek az ország gazdasági helyzetéért? Az ország morális állapotáért? Gyurcsány milliárdos... És ha nem is akarjuk firtatni – pedig kellene –, hogy egy egykori KISZ bizottsági titkárnak miből van milliárdos vagyona, akkor is tudjuk, ő könnyen játszik Gazdálkodj okosan-t vagy Capytaly-t, azzal a nagy társasjátékkal, amit úgy neveznek, hogy Magyarország. Ha nem lép jól, veszi a kalapját, és éli világát tovább a milliárdjaival.

Megnéztük a műsort és nem történt semmi. Bólogattunk, helyeseltünk, csóváltuk rosszallóan a fejünket, de nem tettünk semmit. Újra. Sokadszor.

„– Nagyon mélyen a pokolban vagyunk – mondja dr. Csernus Imre. – És ennek még nincs vége...”

Frei Tamás meghökkenve néz rá:

– Ráadásul?

– Persze.

– Tehát van lejjebb...

– Van. Csak ezt nagyon kevesen hiszik el. Én ezt már évek óta látom. Egyre mélyebbre kerülünk. Évek óta ez zajlik. És ez, ami mostanában történik, ez a pokolra járásunk egyik stációja... „,

„Először is az „enyém, tied, övé” fogalmak közötti határvonalak mosódtak el az új törvényeknek megfelelően. Ezzel egy időben a munka erkölcsi kötelezettsége is megszűnt. Az elvégzett munkának mindössze időbeli értéke maradt, tartalmi értéke lassanként megsemmisült. Vagyis úgy a kényszermunkás, mint a fizetett munkás azon igyekezett, hogy minél kevesebb erőfeszítéssel töltsen el a munkára kényszerített időt. A munka minősége nem számított, mivel annak hasznát egy személytelen tulajdonos, az Állam élvezte. Ez az ÁLLAM pedig egy elnyomó hatalom volt, amit becsapni, megrövidíteni az erkölcsi törvény szerint szabad volt, ha ki lehetett kerülni az ezzel járó büntetést. Vagyis a „tiszteséges munka” erkölcsi értéke megszűnt. A család „élelmességek” számított, amit csodálni lehetett.

Aztán az ország, nem véletlenül, nem forradalom útján, hanem azt lehet mondani, „tervszerűen” felszabadult, miután bebizonyosodott, hogy a rendszer nem

képes versenyre kelni a nem kommunista országok gazdasági rendszerével. Az időközben vezetőségi pozícióba került „új elit” előbb felhalmozta a keze ügyében lévő közpénzeket, biztosította magát anyagilag és helyzetileg, aztán együttesen kinevezték magukat „demokratáknak”, és megtartva maguknak az évtizedekkel azelőtt kisajátított üzemeket, ingatlanokat, megszavazva maguknak a jó kövér nyugdíjakat, kormányt alakítottak, hatalmukat megerősítve törvényesnek tűnő szavazatokkal, s helyükön maradvá folytatták az ország vezetését...

...Magyarország valamikor, történelmileg nem is olyan régen, a világ egyik legbecsületesebb országai közé tartozott. A csalás, mások becsapása nem élelmesség volt, hanem bűn, ami büntetést eredményezett és megvetést teremtett.

Aki az „élelmések” díszes családjába tartozik, annak el kell tűnnie, és a tisztességes, becsületos magyarok kell átvegyék a gazfickók helyét. De ehhez elsősorban is arra van szükség, hogy az élelmes gazfickók élelmességét újra csalásnak minősítse az ország népe, s a tisztesség és becsület előtérbe kerüljön, és követendő példa legyen az új nemzedék számára.”

„A magyar nyelv a gázságot csupán egy „I” betű hiánya révén különbözteti meg az igazságtól. Ez a jelképes „I” betű Isten nevének kezdőbetűje, véletlenül.”

„Egy valóban felszabadult ország kormánya nem tűrheti el, hogy adófizető polgárai nyugdíjjal lássák el mindazokat, akik a szovjet megszállás és kommunista bábkormány alatt vezető szerepeket töltöttek be.

A mai helyzet Magyarországon nem csak igazságtalan, de tarthatatlan is. A másoktól elkobzott otthonokban rablók és rablók utódai élnek, és összeharcsolt vagyonuk révén markukban tartják az ország kulcsait: az ipart, a kereskedelmet, a sajtót. Véres kezű tömeggyilkosok és emberkínzók saját maguk javára megszavazott nyugdíjban dúskálnak, azon a kétes jogon, hogy a kommunista uralom utolsó percében ügyesen áttértek a „demokrata hitre”, s ma vigyorogva lógatják lábukat annak a kapitalista rendszernek az árnyékában, amit annak idején ők maguk irtottak ki.

Jóvátétel nélkül nincs igazság, és igazság nélkül minden „rendszer” nem egyéb, mint álcázott hazugság.” – írta ezeket Wass Albert. Legalább tíz éve, hiszen 1998-ban meghalt.

„Tegnap még csak csecsre hajolt, mára templomba lovagolt, azt ordítja, ő az urunk, s így szeret, úgy szeret, ezt adjunk, azt adjunk, füttyentett, hát pattanjunk” – éneklí a Ghymes a mindenkori hatalomról.

„Sorban nyílnak a bankok, és az jelenti a rangot, hogy mennyire állat az autód, mekkora mellű a nőd, és hogy meddig bírod feltekerni a kocsiiban a hangerőt...” – és éneklí a Tankcsapda.

Ez a helyzet ma Magyarországon.

„Nem veszekednének többé. Nem ócsárolnánk, nem gáncsolnánk egymást. Családon, közösségen, nemzetben belül békét kötnének egymással, és úgy haladnának együtt, ahogy testvérekhez illik, egy szebb jövő felé. Megbocsájtanánk az ellenünk vétkezőknek. Úgy viselkednénk magyar testvéreinkkel szemben, mint ahogy tőlük

elvárjuk, hogy velünk szemben viselkedjenek. Hibakeresés helyett megértéssel közelednének egymáshoz. Gyanakvás helyett bizalommal. Gyűlölet helyett szeretettel.

Egyszerre csak megszűnne minden pártoskodás. Minden széthúzás, rágalmazás, irigység, káröröm és önző elfogultság. Valóban egy nemzet fiaivá válnánk, testvérekké egymás szeretetében és nemzetünk szolgálatában. Koldus sorsunkat levetkőzhetnénk, s nagy nemzetté válhatnánk megint, akárcsak másfél ezer évvel ezelőtt, amikor még vérünkbe rögződött törvény volt az egymás iránti hűség.” – írta Wass Albert 1985-ben. Huszonkét évvel ezelőtt. De ugyanezt írta negyven éve is. És nem tanulunk belőle. Mi, hülye magyarok.

A szerző utószava

Köszönettel tartozom édesapámnak, Both Károlynak, Hován Ottó, Bodor László és Andrásy Zoltán barátaimnak, akik megjelenés előtt olvasták a könyvet, véleményükkel segítették a munkámat, és tanácsaikkal felhívták a figyelmemet a hibákra.

A könyvben leírt történet valójában az én történetem, csak a szereplők neveit változtattam meg, de a cselekményeket nem. Így ebben a történetben nincs semmi fikció, nincsenek kitalált elemek. Amikor tavasszal elkészültem vele, még túlzottan frissek voltak az élmények. Volt, aki óva intette a megjelentetéstől a provokatív cím miatt, volt, aki túlzottan indulatosnak tartotta. Akadt, aki nem értette az összefüggéseket a magánéletet bemutató, és a társadalmi kérdéseket feszegető szál között.

Fél évvel később nekiláttam, hogy átdolgozzam a könyvet, de menet közben rájöttem, hogy nem akarok túl sokat változtatni rajta. Nem állítom, hogy tökéletes lenne, de akárhányszor leülnék, hogy megírjam, úgysem tartanám tökéletesnek a végén soha.

A provokatív címet nem akartam megmásítani – ezt már régen eldöntöttem úgyis. A borító végleges kinézetének ötletét Tisza Kata Magyar pszicho című könyvének címlapja adta. De a könyvet nem ama könyv megjelenése miatt írtam, és nem is válaszkönyvnek szántam, hiszen már annak megjelenése előtt érett bennem a megvalósítás gondolata.

Az indulataimat nem állt szándékomban finomítani, hiszen az országban a helyzet szemernyit sem javult azóta, tehát értelemszerűen az indulataim sem csillapodtak.

Ez a könyv nem más, mint egy egyszerű felkiáltójel a közöny milliányi pontjainak tengerében, amely tudom, hogy nem fog változtatni semmin, úgyis minden marad a régiben. Muszáj volt megírnom, muszáj a világ elé tárnom, mit gondolok – és tudom, nem mondtam újat, hiszen még nagyon sokan gondolják ezt így. Én ezt tudom tenni, így tudok harcolni a magam módján, jelenleg ez az eszköz van csupán a kezemben. Szeretnék gondolatot ébreszteni, ahogyan Wass Albert is szeretett volna a maga idejében. Neki sem sikerült sajnos – mi, magyarok nem változtunk semmit azóta sem.

Azok, akik tenni próbálnának valamit, a címlapon velem együtt ülnek azon a széken, és velem együtt mutatnak be azoknak, akik közönyösek, és önmagukon kívül nem törődnek semmivel.

Hülye magyarok! – van-e jogom ezt kijelenteni? Úgy érzem, van, hiszen nem nem magyarként írtam ezt le, hanem úgy, hogy teljes mértékben ehhez a néphez, ehhez a nemzethez tartozom. Nem vagyok román, szerb, szlovák, német, zsidó, kínai vagy cigány származású (anélkül sorolom őket példaként, hogy bántó szándékom lenne bármelyikkel szemben), vagyis nem idegenként hülyézem le a nemzetet, hanem magyarként. Mert ez önkritika, nem mások kritizálása. Ahogyan Edmond Rostand Cyranoja is mondja az orr monológ végén: „Mert magamat kigúnyolom, ha kell, de hogy más tegye, azt nem tűröm el.”

A könyv története

Anélkül, hogy megjelent volna, a könyvnek már története van. Szerettem volna, ha december elején a könyvesboltokba kerülhet, de nem így alakult. Annak rendje és módja szerint összegyűjtöttem a nyomdaköltség árát, a megfelelő hivatalban ISBN-számot is kértem, egyeztettem a nyomdával határidőt illetően. Eztán ajánlatokat és ismertetőt küldtem terjesztőknek. A női névvel fémjelzett A-betűs terjesztő megköszönte a megkeresést, és egy rövid mailben közölte, hogy nem óhajtják terjesztésre átvenni a könyvet. Talán mert ők adták ki Tisza Kata könyvét anno, és a címlap hasonlóságán sértődtek meg, talán mert tartózkodnak a könyv címe által sugallt tartalomtól, talán mert nem látnak benne üzleti lehetőséget.

Tavasszal már közölték, hogy semmiféle olyan könyvet nem szeretnének kiadni, amely Tisza Kata könyvére hajaz úgymond. Ezt nem is kértem tőlük. De ezek szerint terjeszteni sem szeretnék.

A kék-sárga L-betűs másik nagy terjesztő kért egy példányt olvasásra, tartva attól, hogy a benne foglaltak esetleg botrányt okoznak. Majd ettől függetlenül közölték, hogy a közeljövőben nem akarják terjeszteni, térjünk vissza a kérdésre később.

Másik két terjesztő válasza sem méltatott a megkeresést követően. Nincs Magyarországon cenzúra, sajtó- és szólásszabadság van. De maximum kiállhatok az utcára magam árulni, amit írtam. Mert kötelezvény se létezik, hogy ha valaki ki szeretne adni valamit, azt terjeszteni kell.

Első körben 1000 példánnyal szerettem volna megjelenni, de terjesztés hiányában egyelőre nem rendeltem ennyit.

A könyv tehát megjelent, de nem kapható könyvesboltokban. Küldök belőle a sajtónak, politikusoknak, és mindazoknak, akikről úgy gondolom, tehetnének, vagy tenniük kellene annak érdekében, hogy ne kelljen ilyen könyveket írnia senkinek a jövőben. Hogy ne legyünk továbbra is hülye magyarok.

Budapest, 2007. december 19.

Természetesen nem adtam fel, 2008. év elején újra felkerestem a nagyobb terjesztőket, de ők ismét visszautasították művemem. Íme az egyik levél: „Örülök, hogy ajánlatunk elnyerte tetszését. Könyvének terjesztését azért nem tudjuk vállalni, mert cégünk kerüli az olyan könyvek kereske-delembé való jutását, amelyek megosztó hatásúak. További derűs napot kívánva, üdvözlettel...”

Közben egyre több ismerős és ismeretlen kezdett érdeklődni a könyv iránt, a „Hülye magyarok” honlapját a könyv megjelenéséig több százan látogatták meg. Oda egyéb gondolatokat is feltettem, plusz videókat is, amelyek a témát érintik. Ezt az e-mailt is így kaptam: „Kedves Both Gábor! Munkácsról írok Önnek, az új "európai" vasfüggöny

mögül. Nagyon kíváncsi vagyok a könyvére, bár a címe valóban szíven ütött. Mindenesetre azzal, amit a honlapon lehet olvasni, többé-kevésbé egyetértek. Számomra leginkább az fájó, hogy Közép-Európában a magyarokon kívül minden nemzet meg tudta oldani a hatáiraikon kívül rekedt testvéreik problémáját...”

Március elején már semmi reményt nem láttam arra, hogy a „Hülye magyarok” kikerülhet a könyvesboltok polcaira, ám mégsem szerettem volna, ha munkám az íróasztal fiókjába kerül. Úgy döntöttem, bereklámozom az Interneten, kiadom kis példányszámban, és fogy, amennyi fogy. Így legalább azokhoz eljut, akik valóban kíváncsiak rá. Készítettem egy közel kilenc perces kis reklámvideót, amit feltöltöttem a világhálóra. Huszonnégy óra alatt azt is több százan nézték meg.

Közben volt egy újabb népszavazás az országban, ezzel kapcsolatos gondolataim ugyancsak az Internetes oldalon vannak. Az efféle események újra és újra megerősítenek abban, hogy tegyek valamit azért, hogy felrázzam a nemzetet, s bár korántsem vagyok olyan tehetséges, mint a maga idejében Wass Albert volt, az igyekezet azért megvan bennem. Ahogy egy barátom is mondta: nem ért egyet velem, kikéri magának, hogy kollektív módon őt is lehülyézem az összes magyarral egyetemben (hozzáteszem, magamat is), de azt elismeri, hogy még mindig többet próbálok tenni, mint ő.

Budapest, 2008. március 13.

www.bg71.hu/hulyemagyarok

Hítem

Ajkamon a szó magyar,
Ezt adta anyám örökül nékem.
S itt él köröttem nem választott,
Am Isten által rendelt népem.

Nem vagyok sem jobb, sem rosszabb,
Mint bármely más nemzet fia:
Egyformán ér öröm,
S ugyanúgy gyötör a rabság, az iga.

Vonalak a térképén, a fejekben, az agyakban,
Ideológiák, barrikádok sújtják még e földet,
De ha érted a szót ajkamon,
Határ nem választ többé tőled.

Nekem egy magyar sem magyarabb másnál,
Lehet jelképe galamb, tulipán, narancs, szegfű,
Királyok kinn-benn jönnek-mennek,
És egyik sem felsőbbrendű...

És él itt még román, szerb, szlovák, zsidó,
- Volt már elég harc, s véres ütközet
Hiába. Nem győzhet senki:
A szeretet tart meg, de elsőpőr a gyűlölet.

Mehetnék bárhová, már lehet.
Európa vár, a sorompók végre nyitva,
De én itt akarok élni, ha jó, ha nem,
S azt akarom, itt tegyenek sírba.

Mert ajkamon a szó: magyar,
Anyám ezt adta örökül nékem.
S itt kell élnen holnap is majd
Isten által rendelt népem.

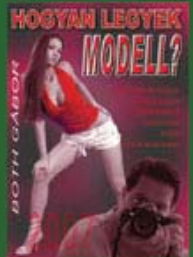
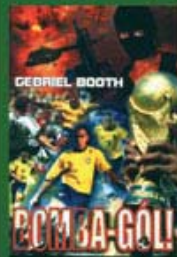
(Both Gábor)

www.bg71.hu

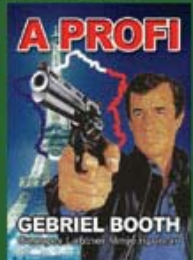
Budapesten születtem 1971-ben. Apai ágon nagyapám Erdélyben, apám Kiszvárdán, míg anyai ágon nagyapám Pécsen, anyám Gödöllőn született. Elemi iskolába a fővárosba jártam, majd a tatai Eötvös József Gimnáziumban érettségiztem 1990-ben. Ezt követően dolgoztam postásként, bolti eladóként, piaci árusként, területi képviselőként, videotábla-üzemeltetőként, gondnokként. 2001-től kezdődően több lapnál is voltam újságíró vagy főszerkesztő. Verseket 1985 óta, könyveket 1983 óta írok.

Eddig megjelent fordítások:

Vészhelyzet (filmnovella - 1997. J.L.X.-kiadó)
Visszaszámlálás (fordítás - 1998. Szulokts Kiadó)
Légicsapás (fordítás - 1998. Beholder)
Kathrin (fordítás - 1999. K.u.k.)
Vakmerő terv (fordítás - 1999. Beholder)
Kaland a világ tetején (fordítás - 2001. Beholder)
Saját könyvek:
Bombagól (2002.), Hogyan legyek modell? (2007)

2008-ra tervezett könyvek: FAGY, A profi

„Nem volt hiba a papírjaikkal, nem volt náluk semmi olyan, amit ne lehetett volna átvinni egyik országból a másikba. Csak egy kicsit szerettek volna kikapcsolódní. Gergely csak a tengert szerette volna megmutatni Anasztáziának, amit a lány még sosem látott. Érdekes módon más államok határfőrei egyszer sem hatalmaskodtak velük. Se a románok, se a szlovákok, se a horvátok – csak a magyarok.

Úlsz a kocsiban csendben, kezében a kék színű útleveél. És ott ül mellette ő is. Ugyanazon a nyelven beszéltek, ugyanazon a nyelven gondolkodtok, ugyanazon a nyelven álmodtok. De neki sötétvörös színű az útlevele, és az van ráírva, hogy Románia. Egy másik ország, egy másik nyelv, egy másik nép. Semmi bajod Romániával. De hogy magyarázod meg ennek a húszéves gyereknek, hogy ne legyen rejtett bűntudata amiatt, hogy 700 km-rel arrébb született, mint te? Hogy magyarázod meg neki, hogy ettől ő még semmivel sem kevesebb? 2006-ban, Európában.”

„Ma szemben áll Gyurcsány Ferenc Orbán Viktorral, és a képzeletbeli barikád két oldalán ott van az egész ország. A nemzetelen nemzet. Egyik oldalon az egyik fele, másik oldalon a másik. A jobb oldal szemben áll a baloldallal – szellemi polgárháború folyik, ahogy fogalmazták okos emberek. A politikától megcsömörlöttek azokkal állnak szemben, akik habzó szájjal éltetik az egyik vagy a másik oldal bohócát. Mindenki szemben áll mindenkivel, de végső soron mi állunk szemben önmagunkkal.”

Egy szerelmi háromszög, amiből szerelmi négyszög lesz határon innen és túl. Amelyben a szereplők próbálnak beleszólni saját sorsuk alakulásába, de sokszor a sorsuk szól bele durván és kegyetlenül az ő életükbe. Szeretnek és gyűlölnék, vallanak őszintén, és hazudnak csúfosan. Egymásnak és önmaguknak. Ahogy mindannyian ma Magyarországon. Mert ez sokkal több, mint egy szerelmi történet – és valójában nem is az.

Hülye magyarok – Kedves olvasó! Felháborodsz a címen? Nézz magadba, és nézz körül az országodban, az országunkban! Hová süllyedtünk? Mivé változtunk ezer, vagy száz, vagy negyven év alatt. Vagy csak az utolsó másfél évtizedben. Ugye, hogy szomorú? És ne fogd ezt a politikára, a világra, a gazdasági helyzetre, a morálra. Mindenért mi vagyunk a felelősek. Mi, hülye magyarok.

www.bg71.hu/hulyemagyarok

2400 .-